

Amanda Quick - Cumplita văduvă

PRIMUL PROLOG

Coșmar...

FOCUL cobora mugind pe scările din spate. Flăcările strălucitoare aruncau o lumină drăcească în hol. Îi mai rămăsese atât de puțin timp... Ridicând cheile care îi căzuseră printre degetele tremurânde, femeia mai încercă o dată să nimerească broasca ușii de la dormitor.

Bărbatul mort care zăcea în balta de sânge de lângă ea râse. Femeia scăpă din nou cheile.

AL DOILEA PROLOG

Răzbunare...

ARTEMIS HUNT vârî ultimul medalion gravat în cea de-a treia scrisoare și o puse lângă celelalte două de pe birou. Studie mult timp cele trei scrisori din fața lui. Fiecare îi era adresată câte unui bărbat.

Plănuia de multă vreme răzbunarea, dar acum toate elementele erau bine puse la punct. Primul pas era să expedieze scrisorile celor trei bărbați. Avea menirea să le bage frica în oase; să-i facă să se uite peste umăr în nopțile întunecate și ceptoase. Al doilea pas presupunea punerea în practică a unei complicate scheme financiare, care avea să ducă în cele din urmă la falimentarea lor.

I-ar fi fost extrem de simplu să-iucidă pe toți trei. Nu meritau o pedeapsă mai mică, iar el, cu dibăcia lui, putea destul de ușor să ducă la capăt o astfel de treabă. Nu risca să fie prins. În definitiv, era Maestru.

Dar voia ca cei trei să sufere pentru ceea ce făcuseră. Dorea ca el să-i ajute să cunoască neliniștea, apoi spaima covârșitoare. Avea să-i dezbrace de aroganță. Avea să le spulbere simțământul de siguranță și securitate de care se bucurau datorită poziției lor în societate. Iar în final avea să-i lase fără resursele care le permiteau, ocazional, să-i distrugă pe cei născuți sub stele mai puțin norocoase decât ale lor.

Înainte de a se termina totul, vor avea suficiente prilejuri să înțeleagă că, în ochii lumii, sunt niște oameni definitiv distruși. Vor fi nevoiți să fugă din Londra nu numai pentru a se ascunde de creditori, ci și pentru a scăpa de disprețul nemilos al înaltei societăți. Vor fi excluși din cluburile cărora le aparțineau și lipsiți atât de plăcerile și privilegiile clasei lor, cât și orice posibilitate de a-și reface averile prin căsătorii avantajoase.

În cele din urmă, probabil, vor ajunge să creadă în stafii.

Erau cinci ani de la moartea lui Catherine. Trecuse atât de mult timp încât cei trei nemernici depravați care trebuiau trași la răspundere ajunseseră, cu siguranță, să creadă că nu li se mai poate întâmpla nimic. Probabil că și uitaseră evenimentele din seara aceea.

Dar scrisorile cu medalioanele de la lăntișoarele ceasurilor de buzunar aveau să le facă zob convingerea că trecutul este la fel de mort ca tânăra pe care o distruseseră.

Înainte de a face următoarea mișcare, trebuia să le dea un ragaz de câteva luni, timp în care să se obișnuiască să se uite peste umăr, gândi Artemis. Trebuia să-i lase o vreme ca să le slăbească vigilența. Abia după aceea va acționa.

Ridicându-se în picioare, se duse la carafa din cristal care se afla pe o masă din apropiere. Își turnă un pahar de brandy și rosti în gând un toast în memoria lui Catherine.

"În curând, îi promise fantomei care îl obseda. Te-am dezamăgit cât ai trăit, dar îți jur că nu te voi dezamăgi și după moarte. Ai așteptat suficient timp clipa răzbunării. Eu o voi face în locul tău. Este singurul lucru pe care îl mai pot face pentru tine. Când termin, mă rog Domnului să ne simțim amândoi eliberați."

Dădu peste cap băutura și puse paharul jos. Apoi așteptă o clipă, dar nu observă nicio schimbare.

Senzația de răceală și goliciune era încă acolo, înăuntrul lui, așa ca în toți acești ultimi cinci ani. Nu se aștepta să cunoască vreodată fericirea adevărată. De fapt, era sigur că un sentiment atât de frivol nu putea fi nutrit de un om cu temperamentul lui. Datorită instruirii sale, învățase că fericirea este iluzorie, la fel ca toate celelalte emoții puternice. Dar sperase ca inițierea planului său de răzbunare să-i dea o oarecare satisfacție; în ultimă instanță, poate chiar și un sentiment de împăcare.

Nu simțea însă decât o hotărâre nezdruccinată de a vedea toată treaba terminată.

Începea să bănuiască că era blestemat.

Oricum, trebuia să termine ceea ce începuse scriind celor trei epistole. Nu avea ce face. Lumea îl numea Negustorul de Visuri. Le va demonstra celor trei desfrânați care o ucisese pe Catherine că putea vinde coșmaruri.

CAPITOLUL 1

SE SPUNEA că își omorâse soțul pentru că îl considerase nepotrivit. Și se mai spunea că își incenfiase singură casa pentru a-și ascunde crima.

Lumea zicea că este foarte posibil să fie nebună.

În cărțile de pariuri ale tuturor cluburilor de pe strada St. James tocmai se făcuse un rămășag. Se ofereau o mie de lire oricărui bărbat care reușea să petreacă o noapte cu Cumplita Văduvă și să supraviețuiască pentru a istorisi cum a fost.

Se vehiculau multe vorbe pe seama acelei doamne. Ajunseseră și la urechile lui Artemis Hunt, fiindcă se obișnuise să se țină la curent cu tot ceea ce se întâmpla. Datorită rețelei sale de spioni și informatori, era asaltat de un flux neîntrerupt de bârfe, speculații și fragmente de povești inspirate din fapte reale.

Unele dintre mizeriile strânse pe biroul lui se bazau pe adevăr, altele erau numai probabile, iar altele complet false. Sortarea lor presupunea un consum considerabil de timp și energie. Dar el nu-și irosea nici timpul, nici energia pentru a verifica toate informațiile primite. Pe multe dintre ele le ignora pur și simplu pentru că nu-i afectau propriile afaceri.

Până în seara asta nu avusese niciun motiv să dea atenție noianului de bârfe care o priveau pe Madeline Deveridge. Nu-i păsase dacă doamna aceasta își expediase sau nu soțul pe lumea cealaltă. Îl preocupaseră alte probleme.

Până în seara asta, Cumplita Văduvă nu prezentase absolut niciun interes pentru el. Dar acum părea că el începuse să prezinte un anumit interes pentru ea. Majoritatea oamenilor ar fi spus că asta este un semn extraordinar de rău. El constatase însă, amuzat, că devenise curios. Nu i se mai întâmplase de foarte mult timp ceva atât de interesant. Lucru care nu face decât să demonstreze, gândi el, cât de fade și limitate sunt preocupările mele de la o vreme.

Stând pe strada învăluită în întunericul nopții, se uită gânditor la trăsurica elegantă care se contura în ceață. Lămpile vehiculului străluceau fantomatic în aburii lăptoși care pluteau prin preajma lui. Perdelele erau trase, ascunzând interiorul. Căii stăteau liniștiți. Vizitiul arăta ca o moviliță informă pusă pe capră.

Artemis își aminti aforismul învățat cu ani în urmă de la călugării Templelor Grădinii, care îl familiarizaseră cu filozofia antică Vanza și cu arta marțială cu același nume. *Viața oferă un banchet interminabil de oportunități. Înțelepciunea constă în felul în care știi să faci distincția între cele otrăvite și cele care merită gustate.*

Auzi în spate ușa clubului său deschizându-se, apoi închizându-se. În noapte răsunară râsete puternice, de oameni beți. Absent, Artemis se retrase în întunericul mai dens din dreptul unui gang apropiat și se uită la cei doi bărbați care coborau treptele cu pași împleticiți. Se urcară într-o birjă staționată în față, apoi, cu glasuri ridicate, îi cerură vizitiului să-i ducă la unul dintre cazinourile din zona lupanarelor. Plictiseala era inamica numărul unu a oamenilor de teapa lor. Erau în stare să facă absolut orice pentru a o învinge.

Artemis așteptă ca hodorigitul vehicul să pornească greoi spre celălalt capăt al străzii. Apoi se uită încă o dată la negricioasa siluetă fantomatică a trăsuricii din ceață. Marea problemă cu Vanza era că, cu toate sistemele ei de luptă și cu toată filozofia ei instructivă, nu dădea suficientă atenție acestei foarte umane caracteristici care este curiozitatea.

Sau, cel puțin, nu dăduse atenție curiozității *lui*.

Artemis se hotărî. Ieșind din gang, o luă printre vălătucii de ceață, spre trăsura Cumplitei Văduve. Emoția pe care i-o dădu anticipația în clipa aceea îl avertiză că s-ar putea să-și regrete hotărârea. Dar decise să o ignore.

Vizitiul se mișcă și se încordă când îl văzu apropiindu-se.

- Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

Întrebarea era respectuoasă, însă lui Artemis nu-i scăpă aversiunea ascunsă sub aparența politicoasă. Înțelese că omul care stătea adunat sub mantaua groasă și largă, cu pălăria trasă bine peste urechi, nu era doar vizitiu, ci și gardă de corp.

- Mă numesc Hunt. Artemis Hunt. Cred că am o întâlnire cu doamna.

- Așadar dumneavoastră sunteți, hm? Bărbatul nu se relaxă. Dimpotrivă, parcă se încordă și mai mult. Urcați, vă rog, domnule. Vă așteaptă.

Artemis ridică sprâncenele auzind cu ce glas autoritar i se vorbește, dar, în loc să riposteze, întinse mâna și deschise portiera.

Lumina caldă, chihlimbarie a lămpii din interior se revărsa prin deschizătură. Pe una dintre canapelele tapițate cu catifea neagră ședea o femeie înfășurată într-o pelerină neagră, foarte scumpă după croială, de sub care nu se zărea decât un petic de rochie, tot neagră. Fața femeii se distingea cu greu prin voaleta din dantelă neagră care o acoperea, însă Artemis își putea da seama că era zveltă. Avea o ținută demnă, grațioasă, care îl avertiza că nu are de-a face cu o tânără crudă, stângace, abia ieșită de pe băncile școlii. Sincer, ar fi trebuit să dea mai multă atenție bărfelor cu privire la ea care îi ajunseseră la urechi în ultimul an, gândi. Ah, dar asta era situația. Ei bine, prea târziu acum.

- Drăguț din partea dumneavoastră că ați răspuns atât de prompt la biletul pe care vi l-am trimis, domnule Hunt. Timpul este esențial.

Vocea ei joasă avea un timbru gutural care aprinse o scânteie de senzualitate adânc înăuntrul lui. Din nefericire, însă, deși îi vorbise pe un ton oarecum agitat, de om care vrea să facă ceva fără întârziere, nu putea detecta la ea promisiunea nici unei relații amoroase. În aparență, Cumplita Văduvă nu-l ademenise în trăsura ei cu intenția de a-l seduce și de a petrece împreună cu el o noapte de dragoste, plină de nebunii și năzbâtii. Artemis se așeză și închise portiera. Se întrebă dacă ar trebui să se simtă dezamăgit sau ușurat.

- Mesajul dumneavoastră a ajuns la mine exact în clipa în care mă pregăteam să joc o mână de cărți cu care eram sigur că voi câștiga, zise el. Sper că ceea ce aveți să-mi spuneți va compensa pierderea celor câteva sute de lire la care am fost obligat să renunț pentru a veni la această întâlnire.

Femeia înțepeni. Degetele ei, ascunse în mănuși negre, din piele de căprioară, se strânsură pe închizătoarea imensului sac de mână pe care îl avea în poală.

- Permiteți-mi să mă prezint, domnule. Sunt Madeline Reed Deveridge.

- Știu cine sunteți, doamnă Deveridge. Și, cum este clar că și dumneavoastră știți cine sunt, propun să trecem peste formalități și să intrăm direct în miezul problemei.

- Da, desigur. În spatele voaletei, ochii ei avură o sclipire care putea fi semn de iritare. Cu mai puțin de o oră în urmă, slujnica mea, Nellie, a fost răpită de lângă poarta de vest a Pavilioanelor Visurilor. Cum dumneavoastră sunteți proprietarul aceluia parc de distracții, mă aștept să vă considerați răspunzător pentru toate infracțiunile comise în el sau în preajmă. Vreau să mă ajutați s-o găsească pe Nellie.

Artemis se simți de parcă ar fi plonjat într-un ocean înghețat. *Femeia cunoștea legătura dintre el și Pavilioanele Visurilor*. Cum era posibil? Când primise biletul ei, se gândise și eliminase, considerându-le improbable, vreo jumătate de duzină dintre motivele întâlnirii din seara asta, dar niciunul nu se apropiase nici pe departe de ceea ce auzise. Cum putea să fi aflat ea că el era proprietarul parcului?

Știusese de la bun început la ce riscuri se expunea în cazul în care era dat în vileag, dar se considerase un atât de bun cunoscător al Strategiilor Disimulării și Diversiunii, încât crezuse că, exceptând un alt Maestru Vanza, nimeni nu putea descoperi adevărul. Iar Maeștrii Vanza nu aveau motive să se intereseze cu ce se ocupa el.

- Domnule Hunt? Vocea lui Madeline răsună ascuțit. Ați auzit ce-am spus?

- Fiecare cuvânt, doamnă Deveridge. Pentru a-și ascunde supărarea, Artemis vorbi deliberat pe un ton ușor obosit, de așteptat de la un gentleman care trăiește sub permanenta amenințare a cruntei plictiseli. Dar trebuie să recunosc că nu înțeleg. Cred că ați greșit adresa. Dacă slujnica dumneavoastră a fost răpită cu adevărat, trebuie să-i ordonați vizitiului să vă ducă în Bow Street. Acolo veți putea găsi fără niciun dubiu un detectiv care s-o

caute. Noi, cei de aici, din St. James, preferăm să avem alte preocupări, mai așezate.

- Nu folosiți cu mine jocurile dumneavoastră Vanza, domnule. Nu-mi pasă că sunteți Maestru. Ca proprietar al Pavilioanelor Visurilor, aveți responsabilitatea de a vă asigura că cei care vă frecventează parcul se află în deplină siguranță. Mă aștept să începeți imediat s-o căutați pe Nellie.

Așadar, știa că este un Vanza. Chestia asta era mai alarmantă decât vestea anterioară, cum că este conștientă că discută cu proprietarul Pavilioanelor.

Senzația de răceală care pusese stăpânire pe el începu să se răspândească în tot trupul. Brusc, avu o viziune înspăimântătoare, și anume cum putea fi distrus planul conceput cu atâta grijă. Într-un fel sau altul, această extraordinară femeie adunase o cantitate periculos de mare de informații despre el.

Ca să nu-și trădeze furia și mirarea, Artemis zâmbi.

- Curiozitatea mă îndeamnă să vă întreb cum v-a trecut prin minte bizara idee că aș avea vreo legătură cu Pavilioanele Visurilor sau cu Societatea Vanzagariană.

- Nu prea contează, domnule.

- Vă înșelați, doamnă Deveridge, replică Artemis cu glas foarte moale. Contează.

Se vede că, din cine știe ce motiv, vocea lui reuși să o tulbure. De când se urcase în trăsura ei, o vedea pentru prima dată ezitând. Era și timpul, gândi el morocănos.

Dar când îi răspunse, femeia fu șocant de rece:

- Domnule, sunt conștientă că nu sunteți un simplu membru al Societății Vanzagariene, ci un Maestru. De cum am descoperit acest lucru, am știut că trebuie să caut ce se ascunde dincolo de aparențe. Se întâmplă rareori ca cei familiarizați cu această filozofie să fie exact ceea ce par. Tuturor le este dragă iluzia și au înclinații spre excentricitate.

Situația era de o mie de ori mai proastă decât crezuse Artemis.

- Înțeleg. Îmi pot permite să vă întreb cine v-a vorbit despre mine?

- Nimeni, domnule. Cel puțin nu în sensul la care vă referiți. Am descoperit singură adevărul datorită eforturilor mele.

Al dracului de puțin probabil să fie așa, gândi Artemis.

- Vreți să aveți amabilitatea să-mi explicați, doamnă?

- Sincer, acum n-am timp să intru în amănunte, domnule. Nellie este într-un mare pericol. Insist să mă ajutați s-o localizez.

- De ce m-aș obosi să vă ajut să dați de urma unei fugare, doamnă Deveridge? Sunt sigur că vă puteți face rost repede de o altă slujnică.

- Nellie n-a fugit. V-am spus, a fost răpită de niște răufăcători. Prietena ei, Alice, a fost martora întregii scene.

- Alice?

- S-au dus amândouă în seara asta să vadă noile atracții ale Pavilioanelor. Când au părăsit parcul prin poarta de vest, doi bărbați au înhățat-o pe Nellie. Au aruncat-o ca pe un pachet într-o trăsură și au fugit înainte ca lumea să-și poată da seama ce se întâmplă.

- Mai degrabă cred că este posibil ca această Nellie a dumneavoastră s-o fi tulit cu un tânăr, ripostă Artemis fără menajamente. Și că prietenul ei a născocit un plan de răpire pentru ca, în cazul în care Nellie se răzgândește, să-i permiteți să se întoarcă la fostul ei loc de muncă.

- Prostii. Nellie a fost luată pe sus direct din stradă.

Artemis își aminti tardiv că această Cumplită Văduvă are reputația de ne bună.

- De ce v-ar fi răpită slujnica? se interesă el, gândind că întrebarea era destul de rațională în împrejurările respective.

- Mi-e teamă că a fost luată de unii dintre bărbații aceia josnici care alimentează bordelurile cu tinere inocente. Madeline înșfăcă o umbrelă neagră. Destul cu explicațiile. Nu avem nicio clipă de pierdut.

Artemis se întrebă dacă femeia intenționa să utilizeze vârful umbrelei ca să-i dea un mic impuls, menit să-l determine să intre în acțiune. Se simți ușurat când o văzu apucând obiectul de mâner și izbind energic cu vârful în capota trăsurii. Evident, vizitiul stătuse cu urechile ciulite anume pentru a auzi acest semnal. Vehiculul se puse imediat în mișcare.

- Ce naiba faceți? spuse Artemis. V-a trecut prin minte ideea că s-ar putea să am obiecții cu privire la propria-mi răpire?

- Nu prea-mi pasă de obiecțiile dumitale, domnule. Madeline își sprijini spatele de spătarul canapelei. Ochii ei sclipiră prin voaleta de dantelă. În momentul de față, doar găsirea slujnicei mele are importanță. Dumneavoastră am să vă cer scuze ceva mai târziu, dacă va fi necesar.

- Abia aștept. Unde mergem?

- Înapoi, la locul din care a fost răpită. La poarta de vest a parcului dumneavoastră de distracții, domnule. Artemis miji ochii. După voce, Madeline nu părea furioasă, doar extrem de hotărâtă.

- Doamnă Deveridge, aș vrea să știu exact la ce vă așteptați din partea mea.

- Sunteți proprietarul Pavilioanelor Visurilor. Și sunteți un Vanza. Date fiind aceste două calități, bănuiesc că aveți relații în unele locuri în care eu n-am.

Artemis o studie cu atenție.

- Vreți să spuneți că mă aflu în bune relații cu membrii clasei criminale a societății, doamnă?

- Nu mi-aș permite să fac nicio presupunere cu privire la extinderea rețelei dumneavoastră de asociați, și cu atât mai puțin la categoriile sociale din care fac ei parte.

Disprețul din vocea femeii era deosebit de interesant, mai ales având în vedere neliniștitoarele informații pe care le deținea despre foarte intimele lui afaceri. Un lucru era cert: în conjunctura aceasta, Artemis nu putea să se dea jos din trăsură și să plece. Simplul fapt că Madeline aflase că el deținea Pavilioanele era mai mult decât suficient pentru ca planurile lui atent concepute să fie date peste cap.

Acum nu mai era deloc amuzat de curiozitatea și anticipația care îl animaseră inițial. Era strict necesar să descopere cât de multe lucruri știa Madeline Deveridge și cum reușise ea să intre în posesia unor informații atât de bine tănuite.

Tolănindu-se într-un colț al canapelei tapițate cu catifea neagră, îi studie trăsăturile voalate.

- Foarte bine, doamnă Deveridge, spuse. Voi face tot ce voi putea pentru a vă recupera slujnica dispărută. Da să nu dați vina pe mine dacă din cercetările făcute va rezulta că tânăra Nellie nu dorește să fie găsită.

Madeline întinse mâna pentru a ridica un colț al perdelei de la geam și aruncă o privire pe strada încețoșată.

- Vă asigur că vrea să fie salvată.

Atenția lui Artemis fu atrasă pentru câteva clipe de grațioasa mână înmănușată care apucase marginea perdelei. Fără să vrea, îl fascina delicata curbă descrisă de încheietură și palmă. Iar în nări îi ajunse un miros slab dar tulburător de ierburi și flori pe care, probabil, Madeline le pusese în apa în care se îmbăiașe. Cu un efort, își întoarse atenția la mult mai presantul subiect pus în discuție.

- Oricum va fi soluționată problema, doamnă, este bine să vă avertizez că în momentul definitivării ei voi vrea să primesc și eu niște răspunsuri.

Întorcând brusc capul, Madeline îl privi lung.

- Răspunsuri? Ce fel de răspunsuri?

- Nu mă luați drept prost, doamnă Deveridge. Sunt extrem de impresionat de cantitatea și calitatea informațiilor pe care le posedați. Sursele dumneavoastră trebuie să fie excelente. Dar mă tem că știți puțin cam multe lucruri despre mine și afacerile mele.

Madeline jucase cu disperare, dar câștigase. Se afla față în față cu misteriosul Negustor de Visuri, cu proprietarul tainic al celui mai exotic parc de distracții din Londra. Era conștientă că își asumase un mare risc spunându-i că îi cunoaște identitatea. El avea toate motivele să fie îngrijorat, gândi. Se învârtea prin cercuri înalte ale Lumii Politicoase. Se afla pe listele de musafiri ale tuturor persoanelor importante din societate și era membru al celor mai bune cluburi. Dar nici măcar o avere ca a lui nu avea cum să-l ocrotească de dezastrul social ce se putea declanșa în momentul în care înalta societate afla că a admis în cele mai exclusiviste cercuri ale ei un gentleman care *s-a apucat de comerț*.

Ea era nevoită să admită că Hunt dădea un spectacol îndrăzneț. Își crease un rol care era pe măsura marelui Edmund Kean. Izbutise să-și păstreze secretă identitatea de Negustor de Visuri. Nimeni nu se gândea să se întrebe care era sursa lui de venituri. În definitiv, era un gentleman. Gentlemenii nu discutau asemenea probleme decât în cazul în care era evident că unul dintre ei a rămas fără niciun ban - caz în care respectivul devenea subiectul unui dispreț considerabil și al multor bârfe răutăcioase. De nenumărate ori se întâmplase ca

bărbații ajunși în asemenea situații să-și pună pistolul la tâmplă pentru a nu fi nevoiți să facă față scandalului declanșat de ruina lor financiară.

Madeline nu avea cum să se ascundă pe după deget. Practic, îl șantajase pe Hunt pentru a o ajuta în această seară, dar nu avusese de ales. Cu siguranță, avea să fie nevoită să plătească un anumit preț pentru ceea ce făcuse. Artemis Hunt era un Maestru Vanza, unul dintre cei mai talentați gentlemen care studiaseră vreodată această artă. Bărbații de genul lui aveau tendința să fie extrem de secretoși din fire.

Hunt mersese până în pânzele albe pentru a-și ascunde trecutul de adept al cultului Vanza - o mișcare care nu prevestea nimic bun. Față de calitatea de proprietar al Pavilioanelor Visurilor, cea de membru al Societății Vanzagariene nu-i putea face niciun rău în cercurile sociale. La urma urmelor, el oărea ferm hotărât să se învâluie în mister. Ceva nu era în regulă.

Experiența o învățase că majoritatea membrilor Societății Vanzagariene puteau fi considerați niște lunatici inofensivi. Existau și unii ceva mai entuziaști, care nu depășeau însă limita excentricității, dar și câțiva de-a dreptul nebuni. Dintre aceștia, unii erau chiar periculoși. Artemis Hunt putea aparține ultimei categorii. Cel puțin așa începuse ea să bănuiască. O dată terminată treaba din seara asta, se putea trezi nevoită să facă față multor alte probleme.

De parcă n-ar fi avut deja destule... Pe de altă parte, însă, date fiind insomniile de care suferea de la o vreme, poate că era mai bine să aibă cu ce să-și umple timpul, gândi ea prost dispusă.

Brusc, un frison îi străbătu tot trupul. Abia acum realiză că Hunt făcea impresia că ar ocupa o prea mare parte din interiorul micuței ei trăsurii. În ansamblu, el nu era la fel de masiv ca vizitiul Latimer, dar lățimea umerilor lui era impresionantă și se mișca cu o grație periculos de lascivă, care o tulbura, fără să știe de ce, într-un mod foarte ciudat. Iar inteligența și vigilența din ochii lui nu făceau decât să sporească senzația de neastâmpăr care pusese stăpânire pe ea.

Realiză că, în ciuda tuturor amănuntelor pe care le știa despre acest bărbat, se simțea fascinaată de el.

Neliniștită, își strânse mai bine pelerina în jurul trupului. *Nu fi proastă*, gândi. Ultimul lucru pe care îl dorea era să se încurce cu un alt membru al Societății Vanzagariene.

Dar era prea târziu să se răzgândească. Luase o decizie și acum trebuia să-și pună planul în aplicare până la capăt. Viața slujnicei ei, Nellie, putea depinde doar de această lovitură îndrăzneată.

Cu o hurducătură, trasura se opri, smulgând-o din gândurile ei îngrijorătoare. Artemis se întinse spre lampă și o stinse. Apoi, punând mâna pe perdea, o trase într-o parte. Madeline îl urmări atentă, parcă hipnotizată de puterea controlată a mișcărilor pe care îl văzu făcându-le pentru a se putea uita afară, în noapte.

- Ei bine, doamnă, am ajuns la poarta de vest. După cum vedeți, aglomerația este destul de mare chiar și la această oră. Nu-mi vine să cred că este posibil ca o tânără să fie băgată cu forța într-o trăsură în fața atâtor oameni. Doar dacă nu dorește ea însăși să fie luată.

Madeline se aplecă în față ca să poată examina scena. Parcul era luminat de o mulțime de lampadare colorate. Datorită prețului mic al biletelor de intrare, practic orice om, indiferent de clasa socială din care făcea parte, putea petrece o seară distractivă la Pavilioanele Visurilor. Gentlemenii cu doamnele lor, membri ai aristocrației rurale, comercianți, ucenici, servitoare, valeți filfizoni, ofițeri, crai și escroci – toți intrau și ieșeau printre porțile puternic iluminate.

Hunt are dreptate, gândi Madeline. Erau acolo o mulțime de oameni și de vehicule. Ar fi fost dificil să urci cu forța o femeie într-o trăsură fără să te observe nimeni.

- Răpirea nu a avut loc chiar în fața porții, spuse ea. Alice mi-a zis că huliganii au apărut pe când stătea împreună cu Nellie în dreptul unei alei din apropiere, ca să aștepte trăsura trimisă de mine să le ia. Madeline studie capătul întunecos al unei străzi înguste. Presupun că s-a referit la colțul acela, acolo unde își pierd vremea puștii ăia.

- Hmm.

Scepticismul lui Artemis era aproape palpabil. Alarmată, Madeline îi aruncă o scurtă privire. Dacă el nu lua lucrurile în serios, nu va rezolva nimic în seara asta. Or ea știa că nu mai aveau prea mult timp.

- Domnule, trebuie să ne grăbim. Dacă nu ne mișcăm repede, Nellie va dispărea în cartierul rău famat. Va fi imposibil s-o mai găsim.

Artemis lăsă perdeaua să cadă peste geam. Mâna lui se strânse în jurul mânerului portierei.

- Rămâneți aici. Mă întorc în câteva minute.

Madeline se trase repede spre marginea canapelei.

- Unde vă duceți?

- Calmați-vă, doamnă Deveridge. Nu intenționez să renunț la această investigație. Mă voi întoarce după ce îi voi supune unui interogatoriu pe câțiva inși.

Cu mare ușurință, el sări din trăsură și închise portiera înainte ca Madeline să-i mai poată cere și alte detalii. Iritată și consternată de felul neașteptat de brusc în care Hunt preluase comanda, îl urmări cum se îndreaptă spre aleea întunecoasă.

Îl văzu rearanjându-și mantaua și pălăria și fu uluită de rezultatul obținut. După numai câțiva pași, își schimbă complet înfățișarea.

Dar, deși nu mai arăta ca un gentleman venit direct de la club, Hunt continua să se miște cu o siguranță și o eleganță care nu-i erau deloc nefamiliare. Ținuta lui semăna atât de mult cu cea a lui Renwick, că se înfioră. Toată viața avea să asocieze mersul acesta ușor, de om care dă târcoale, cu abilități ai artei marțiale Vanza. Se întrebă așadar din nou dacă nu cumva făcuse o gravă greșală.

Termină odată, se muștră. Știi în ce te bagi încă de când i-ai trimis mesajul la club. Ai vrut să te ajute și acum, de bine-de rău, ai exact ce ți-ai dorit.

Oricum, exista și o parte pozitivă a lucrurilor, fiindcă din punct de vedere al aspectului fizic, Hunt nu semăna deloc cu decedatul ei soț. Și, din cine știe ce motiv, constatarea era pentru ea ciudat de liniștitoare. Cu ochii lui albaștri, cu părul spălăcit și cu trăsăturile frumoase, de crai, Renwick fusese o copie a îngerilor cu bucle aurii din tablourile marilor pictori.

Hunt, în schimb, ar putea poza diavolului însuși.

Nu doar părul aproape negru ca smoala, ochii verzi și liniile rigide ale feței lui de ascet creau impresia unor adâncuri întunecate, imposibil de pătruns. În primul rând expresia rece, atotcunoscătoare a privirii lui era cea care îi trimitea lui Madeline câte un mic frison paralizant. Bărbatul acesta părea să fi explorat periferiile infernului. Spre deosebire de Renwick, care, întocmai ca un vrăjitor, reușise să farmece pe oricine se apropiase de el cu felul lui degajat, Hunt arăta atât de periculos pe cât era, cu siguranță, în realitate.

Sub ochii lui Madeline, el dispăru printre umbrele ce se unduiau pe la hotarele insulei de lumină în mijlocul căreia se ridicau Pavilioanele Visurilor.

Latimer coborî de pe capră. Fața lui lată, boțită de neliniște, apără în dreptul geamului portierei.

- Doamnă, nu-mi place chestia asta, spuse el. Ar fi trebuit să mergem pe Bow Street și să luăm un detectiv.

- S-ar putea să ai dreptate, dar este prea târziu ca să mai încercăm și varianta asta. Eu sunt unica vinovată. Nu-mi rămâne decât să sper că... Madeline se opri în momentul în care în spatele lui Latimer se materializă Hunt. Oh, iată-vă, domnule. Începusem să ne facem probleme.

- El este Short John. Artemis arată spre un puști slab ciufulit, neîngrijit, care nu putea avea mai mult de zece sau unsprezece ani. Ne va însoți, adăugă Hunt.

Madeline se uită încruntată la Short John.

- Este cam târziu. N-ar fi trebuit să te afli în pat tinere?

Capul lui Short John se ridică brusc. Gestul, care nu putea fi interpretat greșit, spunea clar că puștiul se simte adânc jignit în mândria lui. Scurpă pe pavaj cu o dexteritate de expert.

- Eu nu sunt un mucos, doamnă. Eu activez într-o ramură respectabilă a comerțului.

Madeline îl privi stupefiată.

- Poftim? Ce vinzi?

- Informații, spuse Short John vesel. Sunt unul dintre "Ochii și Urechile" lui Zachary.

- Cine este Zachary?

- Zachary lucrează pentru mine, interveni Artemis punând capăt explicațiilor care tindeau evident să devină tot mai amănunțite. Short John, permite-mi să ți-o prezint pe doamna Deveridge.

Short John zâmbi cu gura până la urechi, își scoase șapca și o salută pe Madeline cu o plecăciune surprinzător de grațioasă.

- La dispoziția dumneavoastră, doamnă.

Madeline îi răspunse cu o înclinare a capului.

- Încântată de cunoștință, Short John. Sper că ne poți ajuta.

- Voi face tot ce-mi stă în puteri, doamnă.

- Destul. Nu mai putem pierde vremea. Artemis se uită la Latimer când vizitiul întinse mâna spre mânerul portierei. Grăbește-te, omule. Short John, aici prezent, te va călăuzi. Mergem la o tavernă din Blister Lane - "Câinele cu Ochi Galbeni". O știi?

- Nu taverna, domnule, dar știu unde este Blister Lane. Latimer se întunecă la față. Acolo au dus-o nemernicii ăia pe Nellie?

- Așa zice Short John. El se urcă cu tine, pe capră. Artemis deschise portiera și se strecură în trăsură. Hai s-o luăm din loc.

Dintr-un salt, Latimer se urcă pe locul lui. Short John se cocoșă ceva mai greu în spatele vizitiului. Trăsura se puse în mișcare înainte ca Artemis să închidă portiera.

- Omul dumneavoastră este cu siguranță foarte nerăbdător s-o găsească pe Nellie, spuse el când se așeză pe canapea.

- Latimer o iubește pe Nellie, îi explică Madeline. Intenționează să se căsătorească cu ea în curând. Apoi, Madeline încercă să descifreze expresia feței lui Hunt. Cum ați aflat că Nellie a fost dusă la taverna aceea?

- Short John a fost martorul întregii scene.

Uluită, Madeline îl privi lung.

- Și de ce naiba n-a raportat infracțiunea?

- După cum v-a spus, este om de afaceri. Nu-și poate permite să divulge secretele care țin de meseria lui. Așteaptă ca Zachary să facă obișnuitele tururi de colectare a informațiilor care în dimineața zilei imediat următoare trebuie să ajungă la mine. Dar în seara asta, în locul lui, am apărut eu, așa că băiatul mi-a vândut direct ponturile. Știe că prezintă suficientă încredere pentru a nu-l lăsa pe Zachary fără onorariul uzual.

- Dumnezeule mare! Domnule, vreți să-mi dați de înțeles că ați angajat o întreagă rețea de informatori de genul lui Short John?

Artemis ridică din umeri.

- Le acord onorarii mult mai mari decât ar fi primit de la beneficiarii cărora cei mai mulți dintre ei obișnuiau să le vândă ceasul ori șfeșnicul pe care reușeau când și când să-l fure. În plus, lucrând cu mine, Zachary și puștii pe care îi numim "Ochii și Urechile" lui nu mai riscă să fie băgați în închisoare, ca pe vremea când practicau cealaltă meserie.

- Nu înțeleg. De ce ați da bani pentru genul de știri și bârfe pe care le poate colecta de pe străzi banda dumneavoastră de tineri potlogari?

- Ați fi uimită dacă ați ști ce se poate afla din asemenea surse.

Madeline strâmbă din nas cu delicatețe.

- Nu mă îndoiesc că informațiile sunt, într-adevăr stupefiante. Dar de ce ar prezenta interes pentru un gentleman care ocupă poziția dumneavoastră?

Artemis nu spuse nimic. Nu făcu decât să se uite la ea. În ochi îi apăruseră niște sclipiri amuzante, care nu aveau însă nicio legătură cu buna dispoziție, apoi păru să se retragă într-un ungher întunecos dinăuntrul său.

Dar la ce s-ar fi putut aștepta?, se întrebă Madeline. Ar fi trebuit să presupună că Hunt este unul dintre cei mai mari excentrici.

Își drese glasul.

- N-am vrut să vă jgnesc, domnule. Am pus această întrebare din simplul motiv că treaba asta pare... ăă... oarecum neobișnuită.

- Vreți să ziceți prea ascunsă, prea complexă, prea secretoasă? Vocea lui Artemis era nefiresc de politicoasă. Prea în stil Vanza, nu?

Mai bine schimb subiectul, gândi Madeline.

- Unde este acum acel Zachary?

- Zachary este un tânăr de o anumită vârstă, spuse Artemis sec. Îseara asta s-a dus să-și curteze domnișoara. Fata lucrează la atelierul unei modiste. Asta este seara ei liberă. Tânărul va regreta că a ratat această aventură.

- Ei, cel puțin știm ce s-a întâmplat. V-am spus că Nellie n-a fugit cu un bărbat.

- Adevărat. Obișnuțiți ca, ori de câte ori aveți dreptate, să le atrageți atât de prompt atenția oamenilor că nu v-ați înșelat?

- Nu suport să vorbesc pe ocolite, domnule. În special atunci când se pune o problemă atât de importantă ca siguranța unei tinere inocente. Madeline se încruntă. Îi trecuse un anumit gând prin minte. Cum a aflat Short John unde a fost dusă Nellie?, întrebă.

- A urmărit trăsura. A luat-o pe jos după ea. Mi-a zis că nu i-a fost greu, deoarece ceața a încetinit traficul. Pe fața lui Artemis apăru un zâmbet ce nu părea să prevestească nimic bun. Short John este un puști isteț. A știut că-l voi plăti foarte bine dacă voi afla că de lângă una dintre intrările Pavilioanelor a fost răpită o tânără.

- Mă faceți să cred că vreți neapărat să știți ce activități infracționale se desfășoară în vecinătatea centrului dumneavoastră de afaceri. În definitiv, ca proprietar al Pavilioanelor, aveți o anumită responsabilitate.

- Corect. Artemis păru să se retragă și mai mult în întunecosul colț al canapelei. Nu-mi pot permite să accept ca în zona aia să aibă loc astfel de incidente. Este dăunător pentru afaceri.

CAPITOLUL 2

GEAMURILE groase ale tavernei "Câinele cu Ochi Galbeni" păreau luminate de flăcările iadului. Focul din cămin arunca umbre amenințătoare, care se înclinau și se legănau ca mulți dintre consumatorii de *acolo*.

Fără nicio îndoială, toți cei dinăuntru erau beți criță, gândi Artemis. Dar, cu siguranță, niciunul dintre ei nu putea fi asemănat cu o fantomă inofensivă. Dimpotrivă. Probabil că cei mai mulți, dintre ei erau bine înarmați. "Câinele cu Ochi Galbeni" era locul de întâlnire al celor mai duri indivizi din cartierul rău famat.

De la geamul trăsorii, Madeline studie cu atenție împrejurimile.

- Din fericire, m-am gândit să-mi iau pistolul.

Hunt izbuti să nu geamă. Deși se afla în compania acestei femei de mai puțin de o oră, ajunsese să o cunoască destul de bine pentru a nu fi surprins de o asemenea declarație.

- Ați fi foarte amabilă dacă l-ați lăsa în sacul de mână, îi spuse apăsător. Prefer să nu fac uz de pistoale atunci când pot fi evitate. Ele au tendința să precipite evenimentele, transformându-le în buclucuri serioase.

- Sunt conștientă de asta, spuse Madeline.

Hunt își aminti zvonurile auzite despre moartea soțului ei.

- Da, îmi imaginez că sunteți conștientă.

- Oricum, continuă ea, buclucul în care intră o tânără răpită de pe stradă este destul de serios, domnule. Ca atare, pentru a o scoate din el, cred că vom fi nevoiți să apelăm tot la o soluție serioasă.

Artemis înțeleștă fălcile.

- Dacă această Nellie a dumneavoastră este în cârciuma Câinelui, ar trebui să fiu capabil s-o recuperez fără să fac uz de pistoale.

Madeline tot nu părea convinsă.

- Nu cred că este posibil, domnule Hunt. După toate aparențele, consumatorii acestui local sunt niște duri.

- Asta nu-i decât un motiv în plus ca să evit zgomotele puternice care le-ar atrage atenția. Hunt o fixă cu o privire amenințătoare. Însă planul meu va da rezultate doar dacă îmi veți respecta instrucțiunile, doamnă.

- Am fost de acord cu planul dumneavoastră, așa că mă voi supune. Din delicatețe, Madeline făcu o scurtă pauză. Evident, doar dacă nu merge ceva prost, adăugă apoi.

Trebuia să se mulțumească cu această promisiune, gândi Artemis. Cumplita Văduvă, se vedea bine, era obișnuită să dea ordine, nu să primească.

- Foarte bine. Haideți să ne apucăm de treabă. V-ați înțeles rolul?

- Nu vă faceți griji, domnule. Împreună cu Short John voi duce trăsura la intrarea în alee și va voi aștepta acolo.

- Fiți foarte atentă. Este posibil să mă cam enervez dacă, ieșind cu Nellie pe ușa din spate, voi constata că n-am la îndemână niciun mijloc ca să părăsesc zona. Artemis își aruncă pălăria pe canapea și coborî din trăsură.

Lăsând hăturile în mâinile lui Short John, Latimer se dădu jos de pe capră pentru a-l însoți pe Artemis. În picioare, pe stradă, el părea și mai robust decât atunci când aștepta cocoșat acolo, ghemuit. Umerii lui masivi ascundeau o mare parte din fasciculul de lumină provenit de la unica lampă din trăsură.

Artemis își aminti prima lui impresie despre Latimer. *Asta-i mai degrabă gardă de corp decât vizitativ.*

- Mi-am luat pistolul, domnule, îl asigură Latimer.

- Și tu, și stăpâna ta umblați întotdeauna înarmați până în dinți?

Latimer păru surprins de întrebare.

- Da, domnule.

Artemis clătină din cap.

- Și ea crede ca eu sunt excentric. Nu contează, ești gata?

- Da, domnule. Latimer aruncă o privire cruntă spre ferestrele "Câinelui cu Ochi Galbeni". Să fiu al naibii, dacă i-au făcut vreun rău lu' Nellie a mea, îmi voi scoate părleala măcar de la unu dintre ei.

- Mă îndoiesc că au avut timp să-i facă vreun rău. Artemis se uită spre partea cealaltă a străzii. Ca să vorbim pe șleau, în cazul în care răpirea a avut drept scop să fie vândută unui bordel, nemernicii care au luat-o trebuie să fi avut mare grijă să nu facă niciun gest care i-ar putea scădea valoarea fetei pe piața aceea, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Latimer pufni, îngrozit și furios.

- Vă înțeleg foarte bine, domnule. Am auzit că fetele se vând la licitații publice precum caii de la Tattersall's. Sărmanele ajung la licitatorul care oferă prețul cel mai mare.

- Nu te teme, o să ajungem la ea la timp, spuse Artemis calm.

Latimer întoarse capul. În lumina galbenă care se strecura prin ferestrele tavernei, fața lui arăta ca o mască a dezolării.

- Dacă reușim în seara asta s-o scoatem pe Nellie cu bine de aici, vreau să știți că vă rămân dator toată viața, domnule.

Bietul om e îndrăgostit, gândi Artemis. Incapabil să găsească alte cuvinte liniștitoare, încercă să-l îmbărbăteze pe Latimer strângându-l ușor de umăr, o singură dată, după care își retrase imediat mâna.

- Nu uita, trebuie să-mi acorzi un răgaz de numai cincisprezece minute, nu mai mult, apoi să creezi o diversiune, îi spuse, făcându-se nevăzut în întuneric.

- Da, domnule. Latimer se îndreptă cu pas întins spre ușa tavernei, o deschise și dispăru înăuntru.

Artemis intră pe aleea care ducea în spatele tavernei. După numai trei pași fu asaltat de un val de mirosuri dezgustătoare. Drumeagul îngust era folosit, evident, atât ca privată, cât și ca loc de depozitare a gunoaielor. Cizmele lui vor trebui curățate după ce va încheia afacerea din seara asta.

Ajungând la cotul aleii, schimbă direcția și nimeri în ceea ce trebuie să fi fost altădată o grădină. Latrina se zărea într-un colț. Ușa bucătăriei era larg deschisă pentru a permite aerului nopții să pătrundă înăuntru. La etaj era luminată o singură fereastră.

Îndreptându-se spre ușa bucătăriei, Artemis își ridică gulerul mantalei ca să-și ascundă fața. Dacă îl observa cineva, îl va socoti un muieratic beat, venit în cartierul rău famat al orașului în căutarea destrăbălării și distracției.

Găsi scara din dos a clădirii și urcă treptele din două în două. De pe palierul de la etaj auzi două voci înăbușite de bărbați. O controversă aprinsă răzbătea din spatele uneia dintre ușile care se deschideau spre holul întunecos.

- E o bucățică pe cinste, ascultă-mă pe mine. Prima calitate. Putem obține pe ea un preț dublu de la codoașa aia bătrână care conduce casa din Rose Lane.

- Am făcut un târg, fir-ar să-ți fie ochii ăia afurisiți, și n-am chef să-mi calc cuvântul. Gândește-te la reputația mea.

- Prostule, noi suntem băgați într-o *afacere*, nu practicăm un sport de gentlemen, cu reguli corecte și alte idioțenii dintr-astea. Ideea de bază e să facem bani și, îți spun, vom obține mult mai multe parale dacă o vindem matroanei bordelului din Rose...

Cearta fu întreruptă de o neașteptată zarvă iscată la parter. În casa scării răsunară vociferări și țipete. Artemis recunoscu imediat vocea cea mai ridicată. Era a lui Latimer.

- Foc! Foc în bucătărie! Salvați-vă pielea, bomba asta va arde ca o torță!

Urmără răpăieli asurzitoare. Zgomotele făcute de cizmele grele ale celor care se îndreptau spre ușă, presupuse Artemis. Auzi apoi o izbitură puternică, produsă de căderea unui obiect voluminos - probabil o masă răstunată.

Încercă prima clanță de care dădu pe culoar. Aceasta se roti cu ușurință. Artemis deschise ușa pe jumătate, apoi se opri. Simțurile îi spuneau că încăperea aceea neluminată era goală. Ca atare, intră și lăsă ușa întredeschisă.

- Să sune alarma! Vocea înăbușită a lui Latimer se înălță într-un strigăt. Fumul din bucătărie e așa de gros că acum nu-ți mai vezi mâna nici dacă o ții sub nas, strigă el.

A doua ușă de pe culoarul de la etaj fu izbită de perete. Artemis privea din umbră și văzu apărând un bărbat robust, musculos. El fu urmat de tovarășul său, un sfrijit cu figură de șobolan. Lumina lămpii din interiorul camerei le scoase la iveală hainele de proastă calitate și expresiile derutate.

- Ce dracu' se întâmplă? întrebă matahala, fără a se adresa cuiva anume.

- Ai auzit strigătul. Slăbănogul încercă să treacă de celălalt bărbat, dar nu reuși. A luat foc ceva. Simt mirosul fumului. Trebuie s-o tulim.

- Și ce facem cu fata? Valorează prea mult ca s-o lăsăm aici.

- Nu valorează cât viața mea. Reușind în cele din urmă să iasă cu forța pe culoar, sfrijitul se repezi spre scara principală. N-ai decât s-o cari tu dacă ai chef să dai de belea.

Celălalt ezită. Aruncă o privire în spate, spre camera luminată. Pe trăsăturile lui dure, frustrarea părea să se lupte cu disperarea.

- Fir-ar a naibii de treabă!

Din nefericire, avariția ieși învingătoare. Bărbatul se întoarse și o luă înapoi, spre mica încăpere. Reapăru un minut mai târziu cu o femeie inconștientă aruncată peste umărul lui de taur.

Artemis ieși pe culoar.

- Permite-mi să te ajut s-o salvezi pe această tânără domnișoară.

Matahala se încruntă, furios.

- Dă-te naibii la o parte din calea mea.

- Scuze. Artemis făcu un pas lateral.

Bărbatul îl depăși, repezindu-se ca o vijelie spre scara din față, dar exact atunci piciorul lui Artemis alunecă înainte, iar cu cantul palmei îl lovi în zona vulnerabilă dintre gât și umăr.

Omul gemu, simțind că îi amorțește toată partea stângă a trupului, cu braț cu tot. Se împiedică și căzu cu capul înainte peste cizma lui Artemis. Îi dădu drumul slujnicei când vru să întindă mâna dreaptă spre podea, într-o zadarnică tentativă de a amortiza căderea.

Artemis o prinse pe Nellie înainte ca omul să se izbească de podea. Aruncând-o pe umăr ca pe un sac, se îndreptă spre scara din spate. De la parter se auzeau zgomotele făcute de oamenii care încercau să scape pe ușa bucătăriei.

Un chip apăru pe la jumătatea scării.

- Ați luat-o? întrebă Latimer. Abia apoi observă povara lui Artemis. *Nellie* E moartă!

- Nu, doar adormită. Probabil că i-au dat laudanum sau vreun alt narcotic. Haide, omule, trebuie să ne grăbim.

Latimer nu protestă. Se întoarse și o luă înapoi pe scări. Artemis îl urmă cu pași iuți. Când ajunseră la parter, văzură că se numărau printre ultimii care nu părăsiseră localul. Din bucătărie ieșea fum.

- Cred că ai cam exagerat, comentă Artemis. Ai turnat prea mult gaz peste focul din sobă.

- Nu mi-ați spus cât să torn, mormăi Latimer.

- Nu contează, a mers.

Străbătură repede grădina și ocoliră colțul clădirii, îndreptându-se spre capătul aleii. Pe stradă se învârteau agitați mai mulți oameni, însă, în general, panica se domolise simțitor. Fără îndoială, lipsa flăcărilor a redus considerabil eficacitatea iluziei create, gândi Artemis.

Văzu un bărbat - probabil proprietarul tavernei - luând-o cu pași șovăitori înapoi, spre clădire.

- Hai mai repede, ordonă Artemis.

- Da, domnule.

Trăsura era acolo, exact unde ceruse Artemis. Bine că femeia îi urmase indicațiile. Short John era pe capră, cu hățurile în mâini. Portiera se deschise larg când Artemis se apropie de ea.

- Ați luat-o! exclamă Madeline. Slavă Domnului.

Apoi se întinse spre el ajutându-l să o strecoare pe Nellie prin mica deschidere a portierei. Latimer sări pe capră și apucă hățurile.

Artemis o urcă pe Nellie în trăsură și dădu să o urmeze.

- Stai pe loc, afurisitul, hoț nenorocit ce ești, că de nu, îți înfig un plumb în spinare.

Artemis recunoscu vocea. Era a sfrijitului.

- Latimer, pornește! Dintr-un salt, Artemis fu în trăsură și închise portiera.

Pentru ca silueta lui Madeline să nu se proiecteze pe perdeaua de la geam, se întinse spre ea și o trase de pe canapea pe podea. Dar, din cine știe ce motiv, ea opuse rezistență. Artemis o simți că începe să se zbată când trăsura se puse în mișcare. Apoi îi văzu mâna ridicându-se și zări micul pistol doar la câțiva centimetri de urechea lui.

- Nu! țipă el. Dar știa că era prea târziu. Îi dădu drumul femeii și își puse palmele peste urechi.

Un flash lumină trăsura. În micul habitacul, zgomotul produs de descărcarea pistolului răsună ca bubuitul unui tun.

Artemis nu era decât vag conștient de hurducăturile trăsुरii care înainta cu viteză, iar huruitul roților și tropotul copitelor păreau zgomote îndepărtate. Deschise ochii și o văzu pe Madeline privindu-l îngrijorată de sus. Buzele ei se mișcau, dar el nu auzea niciun cuvânt.

Ea îl apucă de umeri și îl scutură. Gura ei se deschise și se închise din nou. Artemis înțelese că îl întreba dacă se simte bine.

- Nu, spuse. Acum urechile îi țiuiau. Nu putea fi sigur cât de tare vorbea. Spera că țipa. Simțea nevoia să țipe la ea. Nu, nu mă simt deloc bine. Fir-ar să fie, doamnă, nu pot decât să mă rog să nu mă fi surzit definitiv.

CAPITOLUL 3

VĂLĂTUCII de fum care ieșeau pe ușa deschisă a odăii miroseau a oțet, mușetel și flori de soc. Madeline se opri din drum și se uită pe după colț în mica încăpere.

Cu colecțiile sale de retorte, mojar și cu largul sortiment de ierburi și flori uscate, Madeline asociase întotdeauna această cămăruță cu un laborator. Mătușa sa, înfășurată cu un șorț imens și aplecată sârguincios peste o retortă care bolborosea, putea fi confundată cu un alchimist nebun.

- Mătușă Bernice?

- Un moment, dragă. Bernice nu ridică privirea. Sunt exact la jumătatea procesului de pregătire a unei infuzii.

Rămasă în pragul ușii, Madeline își manifestă nerăbdarea:

- Scuză-mă că te întrerup, dar vreau să-ți cer părerea într-o problemă foarte importantă.

- Sigur. Mai am nevoie doar de câteva minute. Eficacitatea acestui tonic special depinde în totalitate de durata de opărire a florilor în oțet.

Madeline încrucișă brațele la piept și se sprijini cu un umăr de tocul ușii. Nu avea niciun sens să-și grăbească mătușa atunci când era angajată în prepararea uneia dintre poțiunile ei. Mulțumită lui Bernice, Madeline era pe deplin încredințată că în Londra nu mai există nicio gospodărie care să posede o gamă atât de variată de siropuri calmante, infuzii întăritoare, geluri medicinale și alte asemenea remedii.

Bernice făcuse o pasiune pentru tonice și elixiruri. Pretindea că are nervii cam slabi și experimenta întruna, în speranța că va descoperi cele mai adecvate tratamente terapeutice pentru suferința ei. În plus, își dedicase viața detectării problemelor similare cu care se confruntau alții și, după stabilirea diagnosticului, pregătea pentru fiecare bolnav câte un medicament special, în funcție de temperamentul respectivului.

Bernice cerceta ore întregi rețetele antice ale diferitelor preparate și decocturi destinate tratării afecțiunilor nervoase. Îi cunoștea pe toți spițerii din oraș - în special pe cei de elită care vindeau foarte rarele ierburi vanzagariene.

Madeline ar fi fost mai puțin răbdătoare cu hobby-urile mătușii sale dacă n-ar fi avut două motive serioase. Primul era că remediile lui Bernice aveau frecvent o eficacitate remarcabilă. Ceaiul de ierburi pe care i-l dăduse lui Nellie în dimineața aceea avusese un efect extraordinar de calmant asupra nervilor suprasolicitați ai slujnicei.

Al doilea motiv era de natură strategică. Nimeni nu înțelegea mai bine decât Madeline cât de necesară era uneori o asemenea preocupare. Evenimentele acelei nopți din urmă cu aproape un an fuseseră suficiente pentru a zdruncina și cei mai puternici nervi. Iar îngrijorătoarele întâmplări din ultimele câteva zile nu făceau decât să agraveze lucrurile.

La cei patruzeci și ceva de ani ai săi, Bernice era o femeie fină, spirituală, atrăgătoare, iute la minte. Cu mult timp înainte, ea făcuse mare vâlvă în cercurile sociale pe care le frecventase, dar după moartea lui Elizabeth Reed renunțase la strălucirea înaltei societăți pentru a se ocupa de fetița fratelui său.

- Terminat. Bernice lua retorta de pe foc și strecură conținutul într-un castron. Acum trebuie să se răcească timp de o oră. Își șterse mâinile pe șorț și se întoarse spre Madeline. Ochi albaștri-cenușii sclipeau de satisfacție. Despre ce voiai să discutăm, dragă?

- Mi-e teamă că domnul Hunt își va respecta promisiunea de a ne face o vizită în după-amiaza asta, spuse Madeline încet.

Bernice ridică din sprâncene.

- N-are intenția să ne viziteze, dragă. Pe tine vrea să te viziteze.

- Da, dar problema este că aseară, după ce ne-a condus acasă, mi-a zis fără înconjur că vrea să-mi pună unele întrebări.

- Întrebări?

Madeline expiră prelung.

- Cu privire la felul în care am ajuns să știu atât de multe lucruri despre el și afacerile lui.

- Ei, dar este normal, dragă. Nimeni nu l-ar putea învinovăți. În definitiv, și-a bătut foarte mult capul ca să tăinuiească unele aspecte ale vieții lui private. Și deodată, într-o seară, se trezește cu o necunoscută apărută din senin care îl scoate din club și îi cere să-i salveze slujnica. O necunoscută care, între timp, îl informează că știe perfect că nu are de-a face doar cu tainicul proprietar al Pavilioanelor Visurilor, ci și cu un maestru al artei Vanza. Orice bărbat în situația lui ar fi alarmat.

- Da, chestia asta nu l-a amuzat deloc, este cert. Nu mă aștept la o discuție plăcută. Dar, după ceea ce a făcut pentru noi aseară, m-aș simți necioplită dacă aș refuza să-l văd astăzi.

- Tare necioplită, într-adevăr, spuse Bernice. După cum mi-ai povestit, omul ăsta a fost un erou aseară. Latimer s-a minunat toată dimineața de actele de vitejie ale domnului Hunt.

- Latimer n-are decât să-l zugrăvească în ce culori vrea. Pentru el, Hunt o fi o figură eroică, dar eu sunt cea care trebuie să-i țin piept astăzi și să-i explic cum am ajuns să aflu detaliile intime ale afacerilor lui.

- Îmi dau seama că va fi cam jenant. Bernice o studie preț de câteva secunde cu ochi pătrunzători. Ești îngrijorată pentru că, deși ieri ai fost mulțumită că te poți folosi de talentele domnului Hunt, azi nu știi cum să te descurci cu el.

- Este un Vanza.

- Asta nu înseamnă automat că este și un demon. Nu toți gentlemanii care aparțin Societății Vanzagariene sunt ca Renwick Deveridge. Bernice făcu un pas înainte și puse mâna pe brațul lui Madeline. Țasta-i adevărul. Nu trebuie să faci cercetări mai serioase decât dragul tău tată pentru a-ți da seama că am dreptate.

- Da, dar...

- În registrul tău nu există niciun indiciu cum că Hunt este înclinat să facă rău, nu-i așa?

- Pai, nu este, dar...

- Iar aseară a demonstrat cu prisosință că este destul de rezonabil.

- N-a avut încotro. Nu prea i-am dat de ales.

Bernice ridică din sprâncene.

- Nu fi prea sigură de asta. Intuiția îmi spune că Hunt ar fi putut fi mult mai dificil dacă ar fi vrut.

Madeline prinse puțin curaj.

- Știi ce, mătușă Bernice? S-ar putea să ai dreptate. Aseară, Hunt a fost uimitor de cooperant.

- Sunt convinsă că astăzi vei fi capabilă să-i explici totul de manieră satisfăcătoare din punctul lui de vedere.

Madeline se gândi cât de sever o privise Hunt în ziua precedentă, când o lăsase în fața ușii. Ușurarea de moment dispăru fără urmă.

- Nu sunt sigură, spuse.

- Știi care este singura ta problemă? Ești prea încordată. Bernice se întinse spre o sticlă albăstră aflată pe masă. Uite, ia o lingură din chestia asta când bei ceaiul. Cât ai clipi, vei fi iarăși tu însăși.

- Mulțumesc, mătușă Bernice. Absentă, Madeline luă sticlă.

- Eu nu mi-aș face prea multe probleme din pricina domnului Hunt, spuse Bemice pe un ton foarte optimist. Presupun că principala lui grijă este să nu-i divulgi identitatea. Nu vrea să se afle că este Negustorul de Visuri, și îl înțeleg. În momentul de față se învârteste în cercuri foarte exclusiviste.

- Da. Madeline se încruntă. Mă întreb de ce. Nu pare a fi genul de om căruia să-i pese prea mult de Lumea Politicoasă.

- Își caută o nevestă, neîndoielnic, spuse Bernice cu un aer afectat și o foarte mare siguranță în glas. Dacă se află că activează în domeniul comercial, posibilitățile lui de alegere se vor reduce considerabil.

- O nevestă? Madeline fu surprinsă de propria reacție la auzul deducțiilor lui Bernice. Și de ce o tulburase ideea că Hunt își tănuia relațiile comerciale pentru că se afla în căutarea unei soții? Concluzia era perfect logică. Da, desigur, spuse. Nu m-am gândit la o asemenea posibilitate.

Bernice îi aruncă o privire atotcunoscătoare.

- Nu te-ai gândit la asta pentru că te preocupă doar conspirațiile înspăimântătoare pe care ți le imaginezi și semnele de rău augur pe care încerci să le găsești în toate întâmplările banale, perfect normale, petrecute în ultima vreme. Nu-i de mirare că ai devenit atât de nervoasă că nu mai dormi ca lumea.

- S-ar putea să ai dreptate. Madeline se întoarse să pornească spre celălalt capăt al holului. Un singur lucru este cert: trebuie să-l conving pe Hunt că știu să-i păstrez secretele.

- Sunt convinsă că vei reuși destul de ușor, draga mea. Orice se poate spune despre tine, nu însă că ți-a lipsit inventivitatea.

Madeline se duse în bibliotecă și primul lucru pe care îl făcu fu să golească sticluța albastră în hârdăul palmierului de lângă fereastră. Apoi se așeză la birou și se gândi la Artemis Hunt.

Bernice avea dreptate. Hunt fusese remarcabil de cooperant în seara precedentă. Și demonstrase că poseda niște talente foarte utile. Poate că exista posibilitatea să fie convins să-i fie și mai util pe viitor.

ARTEMIS se tolăni pe scaun, își sprijini o gleznă de genunchiul celuilalt picior și, leneș, începu să-și lovească ritmic de cizmă cuțitașul cu care deschidea corespondența. Îl privea țintă pe bărbatul voinic din fața lui, de cealaltă parte a imensului birou.

Henry Leggett fusese omul de afaceri al lui Artemis încă de pe vremea când el nu se ocupa practic de nicio afacere serioasă. Mai mult sau mai puțin, îl moștenise pe Henry de la tatăl său.

Nu că dragul lui Carlton Hunt ar fi apelat prea mult la serviciile lui Henry ... Artemis își iubise tatăl, însă slabul interes al lui Carlton față de investițiile pentru viitor nu putea fi tăgăduit. Iar după moartea soției lui nu mai avusese niciun chef să se ocupe de ceea ce rămăsese din averea familiei Hunt.

Și Henry, și Artemis fuseseră obligați să urmărească neajutorați cum sfaturile înțelepte ale lui Henry sunt ignorate de un om care nu mai trăia decât pentru jocurile de noroc și nebuneștile aventuri din cartierul rău famat al orașului. În cele din urmă, Henry venise la Oxford pentru a-l informa pe Artemis că tatăl său fusese ucis într-un duel pe care îl provocase chiar el, din cauza unei controversate la jocul de cărți. Și tot Henry fusese cel care îi raportase, trist, că în seifurile familiei nu mai rămăsese nimic.

Singur pe lume, Artemis începuse să frecventeze cazinourile pentru a supraviețui. Spre deosebire de tatăl său, el avea un oarecare fler la jocurile de cărți. Dar viața jucătorilor era, în cazul cel mai bun, nesigură.

Într-o noapte, Artemis întâlnise un gentleman mai vârstnic care câștigase sistematic. Ceilalți jucaseră cu câte o sticlă de Bordeaux alături, dar bătrânul nu comandase nimic de băut. Spre deosebire de tovarășii săi, care ridicaseră, apoi aruncaseră cărțile cu o distinsă nepăsare, câștigătorul fusese atent numai la cărțile pe care le ținea în mână.

Pe la jumătatea jocului, Artemis se scuzase și se retrăsese, dându-și seama că, până la urmă, toți aveau să piardă în fața gentlemanului necunoscut. În final, străinul își luase jetoanele câștigate și părăsise clubul. Artemis ieșise după el, în stradă.

- Domnule, cât m-ar costa să învăț metoda dumneavoastră de joc? întrebese exact când bătrânul se pregătea să se urce în trăsura care îl aștepta.

Străinul l-a examinat lung, cu ochi reci, pătrunzători.

- Prețul ar fi destul de mare. Nu prea mulți tineri ar dori să-l plătească. Dar, dacă ai intenții serioase, poți să-mi faci o vizită mâine. Vom discuta problema viitorului tău.

- Nu am prea mulți bani. Artemis, crispat, zâmbise. De fapt, acum am considerabil mai puțini decât la începutul serii. Și asta numai mulțumită dumneavoastră, domnule.

- Ai fost singurul care a avut bunul-simț de a se retrage când a văzut cum merg lucrurile, spusesese străinul. S-ar putea să ai stofă de elev eminent. Sunt nerăbdător să te revăd mâine dimineață.

Artemis se prezentase în fața ușii străinului a doua zi, la ora unsprezece. Încă din momentul în care fusese invitat să intre înțelesese că se afla în casa unui intelectual, nu a unui cartofor profesionist. Iar apoi, după foarte puțin timp, aflase că George Charters era matematician prin înclinație și pregătire.

- Tocmai experimentam o idee care mi-a venit acum câteva luni. Studiam probabilitatea de apariție a anumitor numere într-o serie succesivă de mâini, îmi explicase el. Asta nu înseamnă, însă, că vreau să-mi câștig existența la mesele de joc. Viitorul cartoforilor este prea imprevizibil pentru a fi pe gustul meu. Dumneata ce părere ai, domnule? Intenționezi să-ți petreci viața prin cazinouri?

- Dacă aș reuși să mă descurc altfel, nu, răspunsese Artemis prompt. Și eu as prefera o carieră mai previzibilă.

George Charters fusese un Vanza. Și preferase să-l familiarizeze pe Artemis cu noțiunile de bază ale acestei filozofii. Iar când își dăduse seama că are un discipol talentat și dornic să învețe, se oferise să-i plătească drumul până pe Insula Vanzagara. Henry Leggett fusese de acord ca Artemis să profite de această oportunitate.

Artemis petrecuse, în total, patru ani în Templele Grădinii. Patru ani de muncă intensă, întrerupți doar de vacanțele de vară, când se întorcea în Anglia pentru a-i vizita pe George și Henry și pe iubita lui, Catherine Jensen.

La ultima sa vizită, venise doar ca să descopere că George era pe moarte din cauza unei boli de inimă și că adorata lui Catherine fusese ucisă printr-o misterioasă căzătură.

Henry stătuse alături de el la ambele funeralii. Când totul se terminase, Artemis îl anunțase că nu se mai duce pe Vanzagara. Intenționa să rămână în Anglia ca să facă avere și să se răzbune. Pe Henry nu-l entuziasmasse prea mult ideea răzbunării, dar aprobase planul de îmbogățire. Și acceptase oferta de a lucra pentru el.

Henry se dovedise scriitor nu numai în administrarea discretă a fondurilor investite, ci și prin capacitatea sa de a afla cele mai secrete detalii ale operațiunilor financiare ale altora. El îi furniza lui Artemis genul de informații pe care "Ochii și Urechile" lui Zachary nu puteau să le culegă de pe stradă, genul de informații pe care numai un om de afaceri respectabil poate spera să le descopere.

Dar în dimineața asta, constată Artemis, ceea ce îi adusesese nu era suficient.

- Asta-i tot ce-ai putut afla despre doamna Deveridge, Henry? Doar zvonuri, bârfe și semințe de scandal obținute la mâna a doua? Din tot ce mi-ai zis, aproape nimic nu este nou. Chestiile astea circulă curent prin cluburi.

Henry ridică privirea de pe carnetelul de notițe și îl fixă pe Artemis pe deasupra lentilelor rotunde ale ochelarilor săi cu ramă de aur.

- Nu mi-ai lăsat prea mult timp pentru rezolvarea acestei probleme, Artemis, spuse, după care se uită cu subînțeles la pendula înaltă. Am primit mesajul tău azi-dimineață, cam pe la ora opt. Acum este două și jumătate. Șase ore și jumătate nu sunt suficiente pentru genul de cercetări pe care dorești să le fac. Peste câteva zile îți voi putea oferi mai multe informații.

- Fir-ar a naibii de treabă! Soarta mea se află în mâinile Cumplitei Văduve, iar tu nu poți să-mi zici decât că tipa asta obișnuiește să-și ucidă soții.

- Un soț, nu mai mulți, îl corectă Leggett în stilul lui înnebunitor de precis. Și povestea asta se bazează pe bârfe, nu pe fapte. Ți-aș reaminti că doamna Deveridge nu a fost considerată niciodată suspectă în cazul morții soțului ei. N-a fost nici măcar interogată, darămite acuzată.

- N-a fost pentru că nu există dovezi. Doar speculații.

- Într-adevăr. Henry își privi din nou însemnările. Conform informațiilor oficiale pe care am reușit să le culeg, informații care concordă cu faptele constatate la fața locului, Renwick Deveridge era singur la ora aceea târziu din noapte, când în locuința lui a pătruns un spărgător. Infractorul l-a împușcat, apoi a incendiat clădirea pentru a-și ascunde crima și a fugit cu toate valorile furate.

- Dar nimeni din înalta societate nu crede cu adevărat că lucrurile s-au petrecut așa.

- Nu era un secret că Deveridge se separase de soția lui. Doamna Deveridge se mutase din casă la numai câteva săptămâni după căsătoria lor. A refuzat să se întoarcă la el pentru a trăi împreună ca soț și soție. Henry făcu o pauză pentru a-și drege glasul. Se zice că ea ar fi cam... cam, îndărătnică.

- Da, pot confirma acest zvon. Artemis lovi cuțitașul pentru corespondență de cizmă. Ce-mi poți spune despre nenorocosul ei soț?

Încruntat, Henry își studie iar însemnările.

- Mi-e teamă că foarte puține lucruri. După cum știi, se numea Renwick Deveridge. N-am găsit nici urmă de rude. Se pare că a fost plecat o vreme în străinătate, pe Continent, în timpul războiului.

- Și ce dacă? Artemis îi aruncă o privire pătrunzătoare. Și tu ai fost plecat.

Henry își drese glasul.

- Da, mă rog, dar cred că nu greșesc dacă spun că el nu a dat târcoale pe acolo pentru a-l spiona pe Napoleon. În orice caz, s-a întors la Londra aproximativ după doi ani. L-a cunoscut pe Winton Reed, apoi, la scurt timp, s-a logodit cu fiica lui. Madeline Reed și Deveridge s-au căsătorit la scurtă vreme după aceea.

- Scurtă logodnă.

- Într-adevăr, au primit aprobare specială de căsătorie. Henry își răsfoi hârtiile cu un aer nemulțumit. Din notițele mele rezultă că doamna este cam repezită și... năbădăioasă. S-a zvonit că n-au trecut nici măcar două luni de la noaptea nunții lor până la moartea lui Deveridge. Bârfele care au început să circule după aceea spun că ea l-ar fi ucis.

- Înseamnă că Deveridge s-a dovedit cu adevărat un soț nesatisfăcător.

- De fapt, spuse Henry după o clipă de gândire, s-a zvonit că, înainte de binevenita dispariție a lui Deveridge, tatăl doamnei Deveridge, Winton Reed, i-a cerut avocatului său să se intereseze dacă exista posibilitatea anulării căsătoriei lor sau a unei separări oficiale.

- Anulare? Artemis aruncă cuțitașul pe birou și se trase brusc spre marginea scaunului. Ești sigur?

- Atât pe cât pot fi cu puținele informații pe care le dețin. Având în vedere dificultatea și costurile pentru a obține un divorț, soluția anulării, deși mai de durată, este incontestabil mai convenabilă.

- Dar nu prea măgulitoare pentru Renwick Deveridge. În definitiv există foarte puține temeuri acceptabile pentru o anulare. În cazul lor, aș presupune că singurul valabil ar fi fost impotența lui Deveridge.

- Desigur. Henry își drese din nou glasul.

Artemis își aminti că Henry era cam izmenit în materie de intimitate fizică.

- Dar chiar și cu ajutorul unor avocați foarte buni, doamnei Deveridge i-ar fi trebuit mulți ani ca să câștige un proces de anulare a căsătoriei pe temeiul impotenței.

- Fără îndoială. Aproape toți cei din Lumea Politicoasă presupun că ea nu ar fi avut răbdarea să treacă prin procedurile legale. Henry făcu o pauză. Sau poate că a descoperit că tatăl ei nu își putea permite să suporte costurile.

- Așa că a pus capăt căsătoriei în felul ei, nu?

- Cam așa s-ar exprima și bârfitorii.

În seara precedentă, Artemis stătuse suficient timp în compania doamnei Deveridge pentru a-și da seama că avea de-a face cu o femeie extrem de hotărâtă. Dar dacă ar fi dorit cu ardoare să pună capăt acestei căsătorii, ar fi mers ea chiar până la crimă?

- Ai zis că Renwick Deveridge a fost împușcat înainte de a izbucni incendiul?

- Potrivit spuselor medicului care a examinat cadavrul, da.

Artemis se ridică de pe scaun și se duse la fereastră.

- Sunt nevoit să recunosc că, aseară, doamna Deveridge a demonstrat o oarecare abilitate în mânăuirea pistoalelor.

- Pfu! Nu se prea poate zice că asta-i o abilitate potrivită pentru o doamnă.

Artemis zâmbi în sinea lui, rămânând cu privirile ațintite la zidurile înalte care îi înconjurau grădina. Henry avea opinii conservatoare în legătură cu comportamentul femeilor.

- Nu este. Mai ai ceva pentru mine?

- Tatăl doamnei Deveridge a fost unul dintre primii membri ai Societății Vanzagariene. Avea statutul de Maestru.

- Da, știu.

- Era destul de vârstnic când s-a căsătorit și soția lui a născut o fată. Se spune că, după moartea soției sale, a adorat-o pe Madeline. A mers până acolo încât a familiarizat-o cu lucruri pe care cei mai mulți le-ar considera complet nepotrivite pentru o domnișoară.

- Precum utilizarea pistolului, se pare.

- După toate aparențele, da. Reed a devenit un fel de ascet în ultimii ani. Și-a dedicat viața studiului limbilor moarte.

- Cred că a avut o reputație de expert în antica limbă de pe Vanzagara, spuse Artemis. Zi mai departe.

- Reed a murit în dimineața de după izbucnirea incendiului. Amatorii de scandal pretind că, auzind că fiica sa a înnebunit și că și-a ucis soțul, a suferit un șoc atât de puternic încât i-a cedat inima.

- Înțeleg.

Henry tuși discret.

- Ca om de afaceri, mă simt obligat să adaug că, datorită nefericitelor decese din familia ei, doamna Deveridge s-a ales cu două moșteniri: de la tatăl său și de la soțul ei.

- Doamne Dumnezeule! Artemis se întoarce și se uită lung la Henry. Omule, doar nu ai de gând să-mi dai de înțeles că i-a ucis pe amândoi doar pentru a pune mâna pe averile lor, nu?

- Nu, firește că nu. Henry strânse gura, dezgustat. Greu de crezut că o fiică poate fi atât de denaturată. N-am făcut decât să subliniez consecințele acelor evenimente neprevăzute.

- Mulțumesc, Henry. Știi că mă bazez pe tine când vreau o analiză atât de profundă. Întorcându-se lângă birou, Artemis se sprijini de marginea lui. Și dacă tot discutăm despre concluzii șocant de evidente, e imposibil să nu mă mai gândesc și la altceva.

- Ce anume, domnule?

- Renwick Deveridge studiase filozofia și metodele de luptă Vanza. Nu era un om ușor de omorât. Henry clipi de mai multe ori în spatele lentilelor ochelarilor, încercând să analizeze implicațiile.

- Înțeleg ce vrei să spui. E greu de crezut că o femeie putea să facă așa ceva, nu?

- Sau un banal spărgător de case.

Henry îl privi tulburat.

- Așa-i.

- Cred, spuse Artemis vorbind rar, că dintre cei doi posibili suspecti în cazul Deveridge, adică soția decedatului și hoțul necunoscut, l-aș alege pe primul.

Henry arătă îngrijorat.

- Ideea că o femeie poate recurge la un asemenea act de violență îl poate face pe orice bărbat să se înfioare, nu crezi?

- Nu sunt sigur că-l face să se înfioare, dar, cu siguranță, ridică unele întrebări interesante.

Henry scoase un geamăt.

- Exact de asta mă temeam.

Artemis îl privi.

- Ce vrei să zici?

- Mi-am dat seama încă de azi-dimineață, de când ți-am primit mesajul, că îmi lipsește o dată importantă. Manifesti o curiozitate prea mare față de doamna Deveridge.

- Pentru mine, femeia aceasta este o problemă. Încerc să adun informații în legătură cu această problemă. Doar mă cunoști, Henry. Îmi place să știu tot ce se poate ști înainte de a trece la acțiune.

- Nu încerca să mă fraierești cu explicații atât de inconsistente. Chestia asta nu face parte din categoria afacerilor tale. Este ceva mai mult. Pot să-ți spun că ești fascinat de doamna Deveridge. A trecut foarte mult timp de când nu te-am mai văzut atât de interesat de o femeie.

- M-aș aștepta să te bucuri pentru mine, Henry. De la o vreme, îmi spui mereu că sunt prea obsedat de planurile mele de răzbunare. Or, legătura mea cu doamna Deveridge va reuși măcar să-mi lărgescă un timp gama de interese și activități.

Henry îi aruncă o privire dură.

- Din nefericire, nu cred că se va lărgi într-un sens pozitiv.

- În orice sens ar fi, voi avea cu ce să-mi omor timpul în așteptarea ocaziei de definitivare a celorlalte planuri. Artemis făcu o pauză. Da, cred că mă voi ocupa de o cercetare mai amănunțită a doamnei Deveridge.

CAPITOLUL 4

URCÂND treptele, Artemis studie căsuța de la capătul aleii. Clădirea nu era spațioasă, dar avea ferestre bine proporționate pentru a fi luminoasă și oferea o frumoasă vedere spre parc. Iar zona în care se afla părea liniștită, pașnică, deși nimeni nu putea afirma că era un cartier de lux.

Poate că moștenirile lăsate de tatăl și soțul doamnei Deveridge erau considerabile, însă ea nu-și cheltuise banii pe o vilă fastuoasă, într-un cartier select. Din ceea ce reușise Henry să afle, Madeline ducea o viață mai curând retrasă, împreună cu mătușa ei.

Misterele din jurul acestei doamne devin tot mai intrigante cu fiecare clipă ce trece, gândi Artemis. La fel de interesante ca și nerăbdarea lui la gândul că o va vedea pentru primă dată în plină zi. Amintirea ochilor provocatori ascunși după o voaletă de dantelă neagră îl ținuse treaz timp de câteva ore în noaptea ce trecuse.

Ușa se deschise. Din holul micuț, își făcu apariția, impozant, Latimer. În lumina zilei, el părea și mai masiv decât în seara precedentă, în ceață.

- Domnule Hunt. Ochii lui Latimer se luminau.

- Buna ziua, Latimer. Ce face Nellie?

- E sănătoasă și voioasă mulțumită dumneavoastră, domnule. Nu-și prea amintește ce i s-a întâmplat, dar cred că-i mai bine așa. Latimer ezită. Domnule, vreau să vă spun din nou cât de recunoscător vă sunt pentru ceea ce ați făcut.

- Am format o echipă bună, nu-i așa? Artemis păși peste prag. Te rog, anunț-o pe doamna Deveridge că am venit s-o văd. Presupun că sunt așteptat.

- Da, domnule. Este în bibliotecă. Vă anunț imediat, domnule. Apoi Latimer se întoarse ca să-l conducă.

Artemis aruncă o scurtă privire înapoi, spre obloanele de la ferestre. Erau făcute din șipci groase și prevăzute cu sisteme solide de blocare și cu câte un clopoțel minuscul, care dădea alarma în cazul în care cineva încerca să forțeze intrarea. Noaptea, când erau închise, trebuie că erau vajnice apărătoare împotriva oricărui intrus. Oare doamna se temea de spărgătorii de rând sau de un pericol mai mare?

Luând-o pe urmele lui Latimer, Artemis străbătu un coridor lung care ducea spre partea din spate a casei. Masivul vizitiu se opri în pragul unei încăperi burdușite din podea până-n tavan cu cărți îmbrăcate în piele, jurnale, caiete de notițe și hârtii de toate felurile. Frumosele ferestre care dădeau spre o grădina bine întreținută, dar cu copaci fasonați în chip exagerat, erau, de asemenea, prevăzute cu obloane solide, sisteme de blocare și clopoței.

- Domnul Hunt, doamnă.

Madeline se ridică din spatele unui birou masiv din lemn de stejar.

- Mulțumesc, Latimer. Intrați, domnule Hunt.

În dimineața asta, Madeline era îmbrăcată tot într-o rochie neagră, croită în stil modern, cu talia înaltă, însă nicio voaletă nu-i ascundea fața. Artemis o privi și recunoscă că Henry avea dreptate când spunea că manifesta un interes deosebit față de această femeie. Un interes care depășea cu mult granițele curiozității, intrând pe teritoriul periculos al fascinației. Prezența femeii părea să facă să vibreze aerul în jurul lui. Se întrebă dacă Madeline sesiza acest lucru.

Era un uluitor amestec de inteligență, hotărâre și precauție în ochii ei limpezi, albaștri. Părul său negru era pieptănat cu cărare pe mijloc și un coc simplu. Avea buze moi, pline, o bărbie fermă și o stăpânire de sine care era o provocare subtilă pentru bărbatul din el.

Latimer întârzie în pragul ușii.

- Aveți nevoie de ceva, doamnă?

- Nu, mulțumesc, spuse Madeline. Poți să ne lași singuri.

- Da, doamnă. Latimer ieși din bibliotecă și închise ușa.

Madeline se uită la Artemis.

- Vă rog, luați loc, domnule Hunt.

- Mulțumesc. Artemis se așeză pe fotoliul indicat - un fotoliu spațios, făcut din lemn de fag lăcuit. O privire aruncată spre covorul costisitor, draperiile grele și biroul elegant sculptat îi confirmă raportul lui Leggett cu privire la situația financiară a doamnei Deveridge. Casa era mică, însă mobilierul era de o calitate incontestabilă.

Ea se așeză pe scaunul de la birou.

- Sper că v-ați recăpătat auzul, domnule.

- Mi-au țiuuit urechile un timp, dar acum sunt încântat să vă spun că toate simțurile mele sunt complet refăcute.

- Slavă Domnului. Madeline părea sincer ușurată. N-aș fi, vrut să fi pățit ceva din pricina mea.

- Din fericire, nimeni nu s-a ales vreo vătămare definitivă: nici eu, nici - Artemis ridică puțin din sprâncene - pușlamaua pe care ați încercat s-o împușcați.

Femeia strânse buzele într-o ușoară strâmbătură.

- De fapt, sunt o trăgătoare destul de bună, domnule. Dar trăsura se afla în mișcare, era întuneric, iar dumneavoastră, dacă vă amintiți, m-ați prins de braț. Mi-e teamă că o asemenea combinație nu mi-a favorizat precizia.

- Vă rog să mă scuzați, doamnă. Soluțiile violente au uneori sens, însă, ca regulă generală, eu prefer să le evit.

Ea miji ochii.

- Mi se pare oarecum surprinzător, având în vedere pregătirea dumneavoastră.

- Dacă aveți cele mai elementare cunoștințe despre antica artă Vanza, trebuie să știți că subtilitatea are întotdeauna întâietate față de tot ce este evident în filozofie. Or violența nu prea este subtilă. Când împrejurările o impun însă, strategia trebuie gândită cu precizie și aplicată în așa fel încât rezultatele să nu lase urme care să conducă direct la persoana care a inițiat acțiunea.

Madeline făcu o grimasă.

- Domnule Hunt, sunteți fără îndoială un adevărat absolvent al școlii Vanza. Judecata dumneavoastră asupra unor asemenea subiecte este isteată, vicleană și întortocheată, ca un labirint.

- Înțeleg că statutul meu de Vanza nu mă pune, în ochii dumneavoastră, doamnă, într-o lumină prea bună. Dar permiteți-mi să vă amintesc că împușcarea unui om în stradă ar fi dus aseară la o serie întreagă de complicații pe care amândoi le-am fi găsit extrem de neconvenabile în dimineața asta.

- Ce vreți să spuneți? Ochii lui Madeline se măriră de uimire. M-ați ajutat să salvez o tânără. Cum putea obiecta cineva?

- Prefer să nu atrag atenția asupra mea, doamnă Deveridge.

Ea roși.

- Da, desigur. Fără îndoială, vă temeți că s-ar putea auzi că aveți legătură cu Pavilioanele Visurilor. Fiți sigur că eu nu voi spune nimic, nimănui.

- Vă apreciez amabilitatea. Din întâmplare, în momentul de față sunt antrenat într-un joc cu o miză cam mare.

- Nu doresc să mă amestec nicicum în... afacerile dumneavoastră financiare.

Artemis înțepeni. Oare cât de multe lucruri știa femeia asta despre el? Să fi aflat oare și de planurile lui de răzbunare atât de grijuliu concepute?

- Nu intenționați să vă amestecați, ați zis?, repetă el pe un ton neutru.

Ea flutură o mână prin aer, vrând parcă să înlătore o asemenea idee.

- Dumnezeule, nu, domnule. Planul dumneavoastră de a vă alege o soție din cercurile cele mai selecte ale înaltei societăți nu prezintă absolut niciun interes pentru mine. Însurați-vă cu cine doriți, domnule Hunt. Vă urez noroc.

El se relaxă puțin.

- Mi-ați luat o piatră de pe inimă, doamnă Deveridge.

- Înțeleg perfect că șansele dumneavoastră de a găsi o soție în lumea aceea ar fi mult diminuate dacă s-ar afla că sunteți implicat în activități comerciale. Madeline făcu o pauză. Se încruntă, cu un aer oarecum stânjenit. Dar sunteți sigur că este înțelept să încheiați o căsătorie pe temeuri care ar putea fi interpretate ca false pretexte?

- La drept vorbind, n-am judecat problema prin prisma asta, explică el, politicos.

- Și ce veți face când se va afla adevărul? Era mai mult decât o rece dezaprobare în felul în care fusese pusă întrebarea. Vă așteptați ca soția să ignore activitatea dumneavoastră comercială?

- Mmm.

Madeline se întinse peste birou și îl privi fix.

- Permiteți-mi să vă dau un sfat, domnule. Dacă aveți intenția să încheiați o căsătorie bazată pe respect reciproc și afecțiune, trebuie să fiți sincer încă de la început cu viitoarea dumneavoastră soție.

- Cum n-am absolut nicio intenție să închei o astfel de căsătorie în viitorul apropiat, nu cred că este nevoie să iau în seamă avertismentele din prelegerea dumneavoastră asupra acestui subiect.

Madeline tresări surprinsă. Apoi își descleștă degetele și își lipi repede spatele de spătar.

- Doamne Dumnezeule, *asta* a fost o prelegere, nu?

- Cel puțin mie așa mi-a sunat.

- Scuzați-mă, domnule Hunt. Sprijinindu-și coatele de birou, Madeline își ascunse fața în palme. Jur că habar n-am ce m-a apucat. N-am niciun drept să mă amestec în afacerile dumneavoastră personale. Mîntea mi-e cam tulbure de la o vreme. Singura mea scuză este că sufăr oarecum de insomnii și eu... Aici se opri, ridică privirea și se crispă. Acum bat câmpii.

- Nu vă faceți probleme din cauza asta. Artemis tăcu o fracțiune de secundă. Dar doresc să înțelegeți bine că aș fi foarte neplăcut impresionat dacă ar transpira ceva despre afacerile mele profesionale tocmai în conjunctura deosebită de acum. Sunt sigur că intuți că sunt implicat în niște chestiuni extrem de delicate.

- Da, desigur. Mi-ați mai spus, domnule. Nu este nevoie să mă amenințați.

- Nu mi-am dat seama că am formulat vreo amenințare.

- Domnule, sunteți un Maestru Vanza. Madeline îi aruncă o privire tăioasă. Nu este necesar să *formulați* amenințările. Vă asigur că ele sunt foarte clare.

Dintr-un motiv sau altul, dezgustul manifestat de Madeline față de tot ceea ce înseamnă Vanza începu să-l irite pe Artemis.

- Pentru o doamnă care ieri m-a convins prin șantaj s-o ajut aveți un tupeu considerabil ca să mă insultați astăzi.

- Șantaj? Revoltată, Madeline făcu ochii mari. N-am făcut nicidecum așa ceva.

- Mi-ați spus pe șleau că știți că dețin Pavilioanele Visurilor și că sunteți conștientă că nu vreau să aud nicio bârfă în sensul ăsta. Scuzați-mă dacă v-am interpretat greșit intențiile, dar am avut impresia certă că vă folosiți de informațiile dumneavoastră pentru a mă forța să vă ajut.

Obrajii lui Madeline se colorară într-un roz intens.

- N-am făcut decât să vă atrag atenția că aveți niște obligații.

- N-aveți decât să vă interpretați gestul cum doriți. Din punctul meu de vedere, a fost șantaj.

- Oh! Ei bine, desigur, aveți dreptul la opinia personală.

- Da. Și ar trebui să adaug că șantajul nu este jocul meu de societate favorit.

- Regret că a fost necesar să...

Semnul de panică apărut în ochii ei îl mulțumi. O întrerupse cu o fluturare de mână.

- Cum se simte slujnica dumneavoastră?

Madeline păru derutată de această bruscă schimbare a subiectului. Făcu un efort vizibil pentru a-și aduna gândurile.

- Nellie se simte foarte bine, deși, după toate aparențele, răpitorii i-au turnat pe gât o cantitate apreciabilă de laudandum. Este puțin amețită și are doar o amintire extrem de vagă în legătură cu evenimentele petrecute.

- Da, Latimer mi-a spus că nu-și amintește prea multe despre povestea de ieri.

- Așa-i. I se pare doar că își amintește discuția dintre cei doi bărbați despre cum ar putea să ia pe ea cel mai bun preț. A avut impresia că fuseseră angajați să o răpească pentru cineva, dar unul dintre ei era de părere că pot câștiga mai mult vânzând-o altcuiva care ar plăti mai bine.

Madeline se cutremură.

- Gândul că proprietarii de bordeluri sunt atât de ahtiați să cumpere și să vândă tinere este revoltator.

- Nu numai tinere. Se ocupa și de tineri.

- Oribil comerț. Ar fi de presupus că autoritățile...

- Autoritățile pot face prea puțin în privința asta.

- Slavă Domnului că am reușit s-o găsim pe Nellie la timp. Madeline se uită în ochii lui. Dacă nu ne-ați fi ajutat, am fi pierdut-o. Ieri seară n-am avut ocazia să vă mulțumesc așa cum se cuvine. Vă rog, permiteți-mi să o fac acum.

- Îmi puteți mulțumi răspunzând la întrebările pe care vreau să vi le pun, spuse Artemis cu glas moale.

O expresie precaută trecu prin ochii lui Madeline. Apoi Artemis o văzu prinzându-se de muchia biroului, de parcă ar fi vrut să-și adune puterile.

- Nici nu mă așteptam la altceva. Foarte bine, aveți dreptul să-mi cereți explicații. Presupun că principala dumneavoastră grijă este să aflați cum am ajuns să știu ce legături aveți cu Pavilioanele Visurilor.

- Scuzați-mă, doamnă Deveridge, dar curiozitatea pe care mi-a stârnit-o această problemă a fost suficient de puternică pentru a mă ține câteva ore treaz azi-noapte.

- Serios? Fața lui Madeline se luminează de un amestec de simpatie și interes. Suferiți de insomnie?

Buzele lui schițară un zâmbet.

- Sunt sigur că voi dormi ca mort de îndată ce voi primi răspunsurile la întrebările mele.

Madeline tresări puțin la cuvântul *mort*, dar se controlează imediat.

- Da, bine. Presupun că ar trebui să încep prin a vă spune că tata a fost membru al Societății Vanzagariene.

- Știu. Și mai știu că a obținut rangul de Maestru.

- Da. Dar îl interesau în special aspectele educaționale, nu conceptele metafizice sau exercițiile fizice. Și a studiat mulți ani limba antică de pe Insula Vanzagara. În cadrul Societății, era recunoscut ca un expert în acest domeniu.

- Știu.

- Înțeleg. Madeline își dresе glasul. Activitatea lui l-a obligat să comunice cu mulți discipoli Vanza, de pe tot cuprinsul Angliei, Europei continentale și Americii. Iar aici, în Londra, s-a consultat frecvent cu Ignatius Lorring. Madeline făcu o pauză. Asta, evident, înainte ca Lorring să se îmbolnăvească atât de rău încât să nu se mai poată întâlni cu vechii lui prieteni și colegi.

- Fiind Mare Maestru, Lorring a știut mai multe despre membrii societății decât oricine altcineva. Vreți să ziceți că tatăl dumneavoastră a discutat cu el asemenea probleme?

- Regret că trebuie să vă spun că nu s-au rezumat doar la discuții cu privire la afacerile personale ale membrilor Societății. Spre sfârșitul vieții sale, pe Lorring îl obseda ideea că trebuie să obțină cât mai multe informații despre domnii care făceau parte din Societate. Madeline roti ochii spre tavan. S-ar putea spune că devenise Marele Maestru Excentric al Societății Excetricilor și Ciudaților.

- N-am putea sări peste părerile personale asupra membrilor Societății Vanzagariene?

- Scuze.

Dar Madeline nu părea deloc să regrete ceea ce spusese, observă Artemis. Părea doar frustrată că o oprise în mijlocul pledoariei.

- Deduc că v-ați format niște opinii foarte clare despre acest subiect, spuse el politicos, însă mi-e teamă că, lăsându-vă să le expuneți, nu vom încheia această conversație până la căderea nopții.

- S-ar putea să aveți dreptate, contraatacă Madeline. În definitiv, sunt multe de criticat la această Societate, nu-i așa? Deci, de dragul conciziei, am să intru direct în miezul problemei. Este suficient să spun că, animat de dorința de a afla cât mai multe detalii, Lorring l-a pus pe tata să țină o evidență a membrilor Vanza.

- Ce fel de evidență?

Ea ezită, de parcă în sine ei s-ar fi dat o luptă. Apoi, pe neașteptate, se ridică în picioare.

- Am să vă arăt, spuse, scoțându-și de la gât un lăntșor de aur.

Artemis văzu că de finele lui zale atârna o cheiță, ascunsă până atunci sub baticul femeii. Ea traversă încăperea, îndreptându-se spre un mic bufet, cu încuietore din alamă. Descuie bufetul cu cheița și scoase un jurnal mare, legat în piele închisă la culoare. Aduse volumul și îl puse pe birou cu mare grijă.

- Aici este evidența ținută de tata pentru Lorring. Deschizând jurnalul, Madeline se uită la prima pagină. Nu s-a mai făcut nicio completare de la moartea tatălui meu, așa că informațiile nu mai sunt la zi de un an.

Un fremăt de neliniște îl străbătu pe Artemis. Ridicându-se, se duse să privească prima pagină a vechiului jurnal. Observă imediat că numele înregistrate acolo proveneau din perioada de început a Societății Vanzagariene. Încet, întoarse filele, cercetându-le conținutul. Erau note lungi sub fiecare nou membru. Detaliile nu se limitau la data de admitere a persoanei respective în societate și la nivelul de experiență la care ajunsese. Cuprindeau date despre afacerile și problemele personale, precum și comentarii cu privire la temperamentul său înclinațiile extrem de intime ale diferiților membri.

Artemis știa că o mare parte dintre informațiile pe care le vedea acolo puteau fi, în cel mai bun caz, niște excelente semințe de scandal. Iar unele dintre ele puteau fi mijloace de șantaj. Când ajunse la numele lui, se opri ca să citească tot textul de dedesubt. Nu exista nicio mențiune cu privire la relația lui cu Catherine Jensen și nici la cei trei bărbați pe care intenționa să-i distrugă. După toate aparențele, momentan nu plana niciun pericol asupra planurilor lui de răzbunare. În schimb, în jurnalul ăsta afurisit erau prea multe informații despre celelalte afaceri ale lui. Iar textul adăugat la finele paginii îl făcu să se încrunte.

Hunt este un adevărat maestru al artei Vanza. Are o gândire perfidă și diabolică.

- Cine mai știe de existența acestui jurnal? întrebă.

Madeline făcu un pas înapoi. Artemis își dădu seama că nu întrebarea, ci tonul vocii lui o alarmase.

- Doar tata și Ignatius Loring au știut de el, se grăbi ea să spună. Amândoi sunt morți.

Artemis ridică privirea de pe pagina care începea cu numele lui.

- Ai uitat de dumneata însăși, doamnă Deveridge, spuse el cu glas moale. Dumneata pari să fii foarte vie.

Madeline înghiți vizibil în sec, clipi, apoi schiță un zâmbet fermecător și chicoti ușurel, neconvincător.

- Da, desigur. Dar nu trebuie să vă faceți griji pentru neînsemnatul fapt că eu posed acest jurnal vechi, domnule.

Cu o mișcare bine calculată, Artemis închise jurnalul.

- Aș dori să pot fi sigur de asta.

- O, dar puteți fi sigur, domnule. Categorie, puteți fi absolut sigur.

- Rămâne de văzut. Luând jurnalul de pe birou, Artemis îl duse înapoi, la bufet. Orice scriere veche care are legătură cu Vanza poate fi periculoasă. N-a trecut prea multă vreme de când s-a zvonit că un text antic a provocat câteva morți misterioase.

Din spate, Artemis auzi o bufnitură care îl avertiză că ceva greu aterizase pe covor. Zgomotul fu însoțit de un icnet ascuțit. Ignorând ambele sunete, el puse jurnalul în bufet. Apoi închise ușa, o încuie și se întoarse încet, uitându-se la Madeline.

Ea era ghemuită pe covor, preocupată să recupereze o statueta grea din argint care căzuse de pe birou. Artemis sesiză că degetele ei tremurau puțin când se ridică și puse micuța statueta exact în locul din care picase, adică alături de călimară.

- Presupun că vă referiți la zvonurile despre așa-numita *Carte a Secretelar*, domnule, spuse Madeline liniștită, ștergându-și mâinile cu gesturi teatrale. Curate prostii.

- Nu și din punctul de vedere al unor membri ai Societății.

- Trebuie să vă atrag atenția, domnule, că mulți membri ai acelei Societăți au idei extrem de ciudate. Madeline scoase o exclamație de exasperare. În cazul în care a existat cu adevărat, *Cartea Secretelor* a fost distrusă într-un incendiu care a făcut scrum o vilă din Italia.

- Nu putem decât spera că așa s-a întâmplat. Artemis se duse lângă una dintre ferestrele ei bine ferecate. Uitându-se în mica grădină de afară, observă că nu exista niciun copac mare, niciun gard viu și nicio aglomerare de ierburi pe după care să se poată ascunde un intrus. După cum am mai specificat, cărțile pot fi periculoase, continuă. Spuneți-mi, doamnă Deveridge, intenționați să mai șantajați pe cineva folosindu-vă de informațiile strânse de tatăl dumneavoastră în jurnal? Pentru că, în cazul în care răspunsul este afirmativ, trebuie să vă atrag atenția că vă expuneți unor riscuri.

- Vreți să fiți amabil să nu mai folosiți cuvântul *șantaj* la fiecare schimbare a subiectului de conversație? se răsti Madeline. Este extrem de supărător.

Artemis aruncă o privire scurtă peste umăr. Expresia ei iritată ar fi fost amuzantă în alte circumstanțe.

- Scuzați-mă, doamnă, dar, având în vedere că soarta viitorului meu stă în mâinile dumneavoastră, simt nevoia să mă asigur în permanență că n-am de ce să mă tem.

Iritată, Madeline strânse buzele.

- V-am spus deja că n-am intenții rele, domnule. Aseară, din disperare, am fost obligată să iau măsuri radicale, dar este foarte puțin probabil să mă văd pusă încă o dată într-o situație similară.

Artemis se uită la clopoței atârnați de obloanele groase.

- Doamnă, nu cred că sunteți atât de sigură pe cât doriți să-mi faceți impresia.

În bibliotecă se așternu tăcerea. Artemis se întoarse cu fața la Madeline, pregătit pentru o dispută. După expresia ei, părea ferm hotărâtă, dar dincolo de aparențe el putea sesiza privirea de om hăituit.

- Spuneți-mi, doamnă Deveridge, zise el pe un ton blând, de cine sau de ce vă este teamă?

- Nu-mi dau seama la ce vă referiți, domnule.

- Deși realizez că, fiind un Vanza, presupuneți că aveți de-a face cu un excentric, dacă nu chiar cu un nebun, vă rog să aveți amabilitatea să credeți că dispun, totuși, de o elementară capacitate, măcar de a raționa.

Madeline începu să arate ca un om încolțit.

- Ce vreți să spuneți?

- Angajați un vizitiu înarmat care joacă evident rol de gardă de corp. Vă baricadați ferestrele cu obloane ce pot face față oricărui intrus. În grădina dumneavoastră copacii sunt tunși în așa fel încât nimeni să nu se poată apropia de casă fără să fie văzut, iar dumneavoastră ați învățat să folosiți pistolul.

- Londra este periculoasă, domnule.

- Este, într-adevăr. Dar cred că dumneavoastră vă simțiți mai amenințată decât alți oameni. Artemis îi susținu privirea. De ce anume vă temeți, doamnă?

Un timp, Madeline nu făcu altceva decât să se uite lung la el. Apoi ocoli biroul și se prăbuși pe scaun. Umerii ei erau țepeni de încordare.

- Treburile mele personale nu vă privesc, domnule Hunt.

Artemis îi studie chipul, acum întors de la el, observând mândria și curajul pe care le exprima.

- Fiecare om are câte un vis, doamnă Deveridge. Deduc că al dumneavoastră este să scăpați de teama sub imperiul căreia trăiți.

Ea se întoarse și îl fixă, curioasă.

- Ce credeți că ați putea face pentru mine, domnule?

- Cine știe? Artemis schiță un zâmbet firav. Doar sunt Negustorul de Visuri. Poate că vă pot ajuta să vă vedeți visul devenit realitate.

- N-am chef de glume.

- Nici eu nu sunt deosebit de amuzat în momentul de față, vă asigur.

Mâna ei se strânse cu putere în jurul unui micuț prespapier din alamă. Îl privi țintă studiindu-l cu atenție.

- Chiar dacă ceea ce spuneți este adevărat, chiar dacă *ați putea*, într-adevăr, să mă ajutați într-un fel sau altul, bănuiesc că asemenea servicii au un preț.

Artemis ridică din umeri.

- Orice serviciu are un preț. Uneori el merită plătit, alteori nu.

Madeline închise ochii. După o clipă, când îi deschise, privirea ei era fermă, pătrunzătoare.

- Trebuie să recunosc, spuse precaută, că aseară, după ce m-am întors acasă, mi-a trecut prin minte o anumită idee.

Gata, am prins-o, gândi Artemis. Madeline a înghițit momeala.

- Ce idee?

Ea lăsă din mână prespapierul.

- Am pierdut multă vreme gândindu-mă la două vorbe din bătrâni. Una zice că împotriva focului este bine să lupți tot cu foc. Potrivit celei de-a doua, hoțul poate fi prins doar de un alt hoț.

În mintea lui Artemis se aprinse brusc o scânteie de înțelegere.

- Fir-ar să fie, doamnă, asta este o problemă de tip Vanza, nu?

Madeline clipi de două ori, parcă uimită de istețimea lui, apoi se încruntă.

- Într-un fel. Posibil. Oftă. Nu pot fi sigură.

- Și la ce va gândiți? Să angajați un Maestru Vanza pentru a soluționa o problemă Vanza? Asta-i logica dumneavoastră?

- Da, cam asta ar fi direcția. Madeline bătu darabana în birou. Am să mă mai gândesc la treaba asta, domnule, dar ieri mi-a venit ideea că, datorită calităților pe care le aveți, sunteți singura persoană în măsură să mă ajute să rezolv o problemă care îmi dă mari bătăi de cap.

- Cu alte cuvinte, v-ați gândit cum să vă soluționați problema folosindu-vă de talentele mele de Maestru.

- Dacă ajungem la o înțelegere, spuse Madeline alegându-și cu atenție fiecare cuvânt, voi avea grijă ca relațiile noastre să fie de tip patron-angajat. Evident, vă voi plăti pentru priceperea dumneavoastră.

- Povestea asta devine tot mai interesantă, pe măsură ce trece timpul. Cum naiba v-ați propus să mă plătiți, doamnă Deveridge? Artemis ridică o mână cu palma întoarsă spre ea. Înainte de a-mi răspunde la această

întrebare, haideți să lămurim o chestiune. După cum ați observat, sunt implicat în niște activități comerciale înfloritoare. Afacerile îmi merg foarte bine. Nu am nevoie de banii dumneavoastră, doamnă, și nici nu-i vreau.

- Probabil că așa este... Miji ochii. Dar cred că am, totuși, un lucru la care năzuiți, domnule.

Artemis o măsură cu o privire rece.

- Serious? Mă văd nevoit să recunosc că oferta este interesantă. El se gândi la rămășagul încă valabil din cărțile de pariuri. Și nu este lipsită de recompense.

Madeline se zgâi la el.

- Poftim?

Expresia ei buimacă îl convinse pe Artemis că Madeline nu știa nimic despre rămășag.

- Nu se întâmplă prea des ca unui bărbat să i se ofere prilejul de a avea o relație cu Cumplita Văduvă. Spuneți-mi, doamnă, mă pot aștepta să supraviețuiesc acestei experiențe? Sau amanții dumneavoastră sunt expuși la aceleași pericole ca și soții dumneavoastră?

Obrajii ei se alungiseră. O fracțiune de secundă mai târziu ochii femeii sclipiră de o furie de gheață.

- Dacă mă voi hotărî să vă angajez, domnule Hunt, veți fi expus anumitor pericole, dar niciunul nu va veni din partea mea.

Artemis ridică din sprâncene.

- Detest să par necioplit, dar despre natura recompensei mele...?

Madeline se uită cu subînțeles spre bufetul care conținea evidența membrilor Vanza.

- După expresia chipului dumneavoastră am dedus că nu vă convine că în jurnalul acela există atât de multe informații cu privire la afacerile dumneavoastră personale.

- Corect. Nu-mi convine deloc. Oricum, el era hotărât să găsească o cale ca să pună mâna pe jurnalul acela afurisit. Aruncă o scurtă privire spre caraghioșii clopoței de la obloane. Nu erau niște obstacole serioase pentru un om cu talentele lui.

Madeline îl cercetă cu o privire pătrunzătoare.

- Dacă ajungem să cădem la învoială, domnule, jurnalul va fi recompensa pentru timpul dumneavoastră și pentru eforturile pe care le veți depune.

- Vreți să spuneți că îmi veți da volumul ăla blestemat dacă vă voi ajuta?

- Da. Madeline ezită. Dar înainte de toate va trebui să mă decid dacă vă angajez sau nu. Am nevoie de un timp de gândire pentru a lua o hotărâre. Este vorba de o miză importantă.

- Pentru binele dumneavoastră, doamnă Deveridge, vă sugerez să nu ezitați prea mult.

Madeline ridică bărbia disprețuitor.

- Încă o amenințare, domnule?

- Nicidecum. M-am referit doar la încercările dumneavoastră de a vă fortifica locuința. Arată spre obloane. Dacă vă temeți de implicarea unui membru Vanza, vă pot asigura că clinchetele acelor clopoței s-ar putea auzi prea târziu pentru a vă mai fi de vreun folos.

Palidă, Madeline strânse brațele fotoliului până i se albiră încheieturile degetelor.

- Cred că este cazul să plecați, domnule.

Artemis ezită, apoi înclină capul, ceremonios.

- Cum doriți, doamnă. Știți unde mă găsiți când vă veți hotărî.

- Vă voi anunța când... Se întrerupse când ușa bibliotecii se deschise pe neașteptate. Madeline se uită repede să vadă cine venise. Mătușă Bernice!

- Scuză-mă, dragă. Bernice îl privi radioasă pe Artemis. Nu mi-am dat seama că încă mai ești în compania musafirului tău. N-ai de gând să ne prezinți?

- Da, sigur, bombăni Madeline.

Madeline făcu prezentările repede și în silă. Dar Artemis refuză să se lase grăbit. O plăcu pe Bernice Reed de la prima vedere. Era o femeie elegantă, fină, de vârstă mijlocie, cu un evident gust în materie de modă și stil. Sclipirile vesele din ochii ei luminoși, de un albastru intens, îl fermecau. Iar grațioasa reverență cu care fu răsplătit când se înclină deasupra mâinii ei îi spuse că doamna aceasta dobândise o oarecare experiență în sălile de bal.

- Nepoata mea m-a informat că avem toate motivele să vă fim recunoscătoare pentru ajutorul pe care ni l-ați dat ieri, spuse Bernice. Ați devenit eroul nostru.

- Vă mulțumesc, domnișoară Reed. Apreciez amabilele dumneavoastră cuvinte. Artemis aruncă o privire scurtă spre Madeline. Dar am fost asigurat de doamna Deveridge că în afacerea de ieri n-am jucat chiar un rol de erou. N-am făcut decât să-mi îndeplinesc îndatoririle de proprietar al parcului în zona căruia s-a produs infracțiunea.

Madeline se crispă. Expresia ei îi dădu lui Artemis o oarecare satisfacție.

Bernice își privi lung nepoata, evident oripilată.

- Dumnezeule mare, draga mea, nu se poate să-i fi spus așa ceva sârmanului domn Hunt! Aseară și-a depășit cu mult responsabilitățile. De fapt, nu văd cum ai putea să pretinzi că avea vreo obligație în situația dată. Nellie a fost răpită din afara parcului de distracții, nu din interior.

- I-am dat clar de înțeles domnului Hunt că serviciile domniei sale au fost apreciate, explică Madeline, printre dinți.

- Așa este, admise Artemis. Mai mult decât atât, se pare că m-am dovedit așa de util, încât se gândește să mă angajeze pentru rezolvarea a încă unei probleme. A uneia care presupune, am impresia, angajarea unui hoț pentru prinderea altui hoț.

Bernice rămase cu gura căscată.

- V-a numit *hoț*, domnule?

- Păi ... începu Artemis.

Madeline ridică brațele spre tavan.

- N-am făcut niciodată o astfel de afirmație, domnule.

- Adevărat, recunosc Artemis, bătând puțin în retragere. Apoi adăugă, întorcându-se spre Bernice: De fapt, nu m-a numit hoț.

- Chiar speram că nu, spuse Bernice.

Madeline gemu.

- Fiind implicat în activități comerciale, zise Artemis, sunt, firește, entuziasmat de perspectiva prelungirii unui contract de angajare. Apoi se îndreptă spre ușă, făcându-i cu ochiul lui Bernice. Între noi doi fie vorba, domnișoară Reed, am mare speranță să obțin acest post. Înțelegeți, există prea puțin alți candidați calificați.

El ieși în hol, apoi afară, pe ușa din față, înainte ca vreuna dintre cele două femei să poată închide gura.

CAPITOLUL 5

- **ESTE UN** Maestru Vanza, spuse Madeline. Asta înseamnă că nu poți sesiza dedesubturile jocului pe care îl face. Este destul de riscant să-l tocmim ca să ne ajute.

- Nu cred că este înțelept să folosești verbe de genul *a tocmi* sau *a angaja* atunci când vorbești despre perspectiva solicitării unui ajutor din partea domnului Hunt. Bernice își țuguie buzele. Este dificil să-l vezi în postura de salariat, dacă înțelegi ce vreau să spun.

- Dimpotrivă, asta este sigura postură în care mi-l pot imagina în relația cu mine. Madeline se trase spre marginea scaunului din fața biroului și studie atentă prespapierul din alamă, de parcă ar fi fost un oracol antic: Dacă punem în aplicare planul meu, trebuie să avem mare grijă ca domnul Hunt să știe unde-i este locul.

Bernice sorbi din ceaiul adus de Nellie.

- Hmm.

- Știi de ce mă tem cel mai mult? Că nu mai avem nicio posibilitate de alegere.

Bernice clipi.

- Poftim?

- Păi, a aflat de jurnalul tatei.

- Of, Doamne!

- Știu, am greșit arătându-i-l. Agitată, Madeline se ridică. I-am vorbit de el când i-am explicat cum am aflat că este proprietarul Pavilioanelor Visurilor. Am crezut că îl voi liniști dându-i de înțeles că nu l-am spionat.

Din ochii lui Bernice dispăru orice urmă de amuzament.

- Acum, când știe că unele dintre secretele lui sunt înregistrate, va vrea să pună mâna cu orice preț pe jurnalul ăla.

- Mi-e teamă că ai dreptate. Madeline se uită afară, spre grădina nefirească de bine curățată de frunze și uscături. Am văzut expresia din ochii lui când a ajuns la pagina pe care-i era trecut numele. Mi-am dat seama imediat că am făcut o gravă greșală.

- Ca atare, i-ai propus un târg. Bernice dădu din cap, aprobator. Nu-i rea ideea. Mi-a făcut impresia că este destul de nerăbdător să cadă la învoială cu tine.

- Puțin cam prea nerăbdător, dacă-mi ceri părerea, dar nu știu ce altceva aș putea face decât să merg mai departe pe drumul pe care am apucat-o. Madeline se uită la Bernice. Ne poate fi util, fără îndoială. L-am văzut aseară cum acționează. Planul pe care l-a făcut pentru a o scoate pe Nellie din tavernă a fost extrem de ingenios. Și a cărat-o pe umăr de la un capăt la celălalt al aleii. Pentru vârsta lui, pare să aibă o condiție fizică foarte bună.

- Păi, nu se prea poate spune că e ramolit.

- Nu, nici vorbă, se grăbi Madeline să spună. Am vrut doar să-ți atrag atenția că nu este un bărbat prea tânăr.

- Nu este.

- Dar nici bătrân, după cum ai subliniat, insistă Madeline cu încăpățănare. S-ar putea zice că, după toate aparențele, are vârsta optimă. Este matur și, totuși, încă foarte agil.

- Matur și, totuși, încă foarte agil, repetă Bernice pe un ton neutru. Da, cred că aceste cuvinte îl descriu perfect pe Hunt.

- Am câteva dubii în privința concluziilor la care ai ajuns. Mă refer la cele privitoare la motivele care l-au determinat pe domnul Hunt să păstreze strict secretă calitatea sa de proprietar al Pavilioanelor Visurilor.

- Da?

- Da. Nu mai sunt sigură că procedează așa din dorința de a-și găsi o nevastă bogată, de neam ales.

Bernice păru puțin surprinsă.

- De ce? Pentru un gentleman ambițios, alianța cu o familie puternică pare a fi o mișcare perfect logică.

- Este ușor de crezut că domnul Hunt are unele ambiții. Madeline lovi pervazul ferestrei cu vârful degetului. Dar nu sunt convinsă că ambițiile lui au vreo legătură cu căsătoria. Ceva îmi șoptește că, în cazul în care ar fi vizat un asemenea obiectiv, ar fi reușit deja să-l atingă.

- Bună observație.

- Ar fi apărut vreun anunț cu privire la logodnă. Sau măcar am fi auzit niște zvonuri care să-i asocieze numele cu cel al uneia dintre fetele de măritat din înalta societate.

- Bine zici. Bernice făcu o pauză. Este interesant că nu ne-a ajuns la urechi niciun nume. Ce crezi că se întâmplă?

- Cine poate ști când este vorba de un Maestru Vanza? Madeline se întoarse brusc și începu să se plimbe cu pași mășurați prin bibliotecă. Oricum, el are ceva anume...

- Ceva anume?

- Da. Madeline flutură mâna prin aer, căznindu-se să găsească cuvintele potrivite ca să explice că intuiția nu o înșală. Cert este că omul ăsta nu poate fi comparat cu gentlemanul tipic din înalta societate. Pare a fi făcut din ceva mai substanțial decât persoanele obișnuite din Lumea Bună. Este un uliu printre molii.

- Pesemne un uliu matur, încă agil printre molii, ai? O sticlire amuzată luci în ochii lui Bernice. Ce descriere interesantă! Atât de poetică... Aproape metafizică în ton.

Madeline o privi furioasă.

- Găsești că i-am făcut lui Hunt o descriere caraghioasă?

Bernice chicoti.

- Draga mea, o consider extrem de liniștitoare. Afirmația aceasta o opri pe Madeline din drum.

- Ce naiba vrei să zici?

- După experiența prin care ai trecut cu Renwick Deveridge, începusem să mă tem că nu te va mai interesa niciodată serios specia masculină. Dar acum se pare că nu mai am niciun motiv să mă neliniștesc.

Șocul o lăsă pe Madeline fără replică. Nici când reuși să-și revină nu putu să se gândească la un răspuns coerent.

- Mătușă Bernice. Sincer ...

- Se împlinește un an de când te-ai izolat de lume. Este de înțeles, având în vedere prin ce-ai trecut. Cu toate acestea, dacă s-ar fi aflat că nu ți-ai redobândit instinctele feminine firești, situația ta ar fi devenit și mai tragică. Consider că interesul evident pe care îl manifesti pentru domnul Hunt este un semn bun.

- Nu manifest niciun *interes* față de el, pentru numele lui Dumnezeu! Cu pași mari, Madeline se întorse spre rafturile de cărți. Cel puțin nu în sensul la care te referi. Dar sunt convinsă că acum, când știe de existența jurnalului tatălui meu, va fi extrem de greu să scăpăm de el. Și dacă tot nu putem scăpa, măcar să-l folosim cât putem mai bine, dacă înțelegi ce vreau să zic.

- Ai putea să-i dai jurnalul și cu asta basta, ripostă sec Bernice.

Madeline se opri în fața rafturilor cu cărți.

- Crede-mă, m-am gândit la varianta asta.

- Dar?

- Dar avem nevoie de un om cu o asemenea experiență. De ce să nu-i propunem un târg? Jurnalul contra talentelor lui. Două păsări doborâte cu o singură piatră. În dimineața asta am apelat la prea multe zicale, gândi Madeline.

- Chiar, de ce nu? Bernice căzu pe gânduri. Nici n-am avea multe alte posibilități de alegere.

- Nu, nu avem. Madeline se uită la clopoștii de la obloane. La drept vorbind, bănuiesc că domnul Hunt ne va vizita într-o noapte întunecoasă ca să-și ia singur jurnalul acela afurisit, în cazul în care nu i-l oferim de bunăvoie în schimbul serviciilor sale.

ÎN DIMINEAȚA următoare, Madeline lăsa din mână pana de scris pe care o folosise pentru a-și face niște însemnări și închise caietul subțire, cu coperte din piele, pe care încercase să-l descifreze.

Verbul *a descifra* era, într-adevăr, cel mai potrivit pentru activitatea pe care o desfășurase, gândi. Caietul era foarte vechi și extrem de uzat. Conținea o amestecatură de fraze scrise de mână, aparent fără înțeles. Din câte reușise ea să deducă, unele cuvinte proveneau din greaca veche, altele din de mult moarta limbă a Vanzagarei, iar altele erau hieroglife egiptene. Caietul îi parvenise cu două săptămâni în urmă din Spania, după o lungă, foarte complicată călătorie, și îi stârnise imediat curiozitatea. Se apucase pe loc de treabă.

Dar până acum nu reușise să facă niciun progres. Greaca era destul de simplă, însă cuvintele pe care le traduseseră nu aveau sens. Iar hieroglifile reprezentau un mare mister, desigur, deși auzise că domnul Thomas Young promova o teorie foarte interesantă despre scrierea egipteană, bazată pe cercetările lui în legătură cu Piatra Rosetta. Din nefericire, însă, el nu își publicase încă rezultatele analizei sale.

În legătură cu vechea limbă a Insulei Vanzagara, Madeline era conștientă că este una dintre foarte puținii literați care au șansa să traducă fie și un fragment de text. Cu excepția câtorva oameni, doar cei din familia ei știau că ea are acest talent. Studiul artei Vanza și a limbii ei moarte era considerat apanajul gentlemanilor. Doamnele nu erau admise în Societatea Vanzagariană, ba chiar se considera că nu se cade să instruiști o lady asupra unui subiect în legătură cu cultura aceea.

Chiar dacă ar fi fost informați că Winton Reed îi transmisese fiicei sale toate cunoștințele lui, prea puțini dintre cei înscriși la Societatea Vanzagariană ar fi crezut că o femeie este în stare să înțeleagă complexitatea straniului limbaj în care erau scrise vechile cărți.

Trecuseră deja câteva zile de când Madeline se ocupa, în timpul liber, de micul caiet în posesia căruia intrase. Munca de descifrare era dificilă, solicitantă, dar îi oferea o binevenită pauză, în care uita de toate celelalte griji. Numai că în dimineața aceasta nu avea eficiența obișnuită.

Madeline se trezise frecvent ridicând privirea să se uite la ceas. Se enervă când realizează că număra minutele și orele de când mesajul ei îi fusese trimis lui Artemis Hunt, dar nu se putea stăpâni.

- E aici! Vocea lui Bernice răsunase din hol. A sosit!

- Ce naiba se întâmplă? Madeline se uită lung la ușa închisă a bibliotecii, ciulind urechile la zgomotele pașilor grăbiți ai mătușii ei, care străbătea acum lungul coridor dintre hol și bibliotecă.

Câteva secunde mai târziu, ușa fu izbită de perete. Bernice intră triumfătoare în încăpere, fluturând ceva ce părea să fie o carte de vizită.

- E atât de palpitant!

Madeline se uită la hârtie.

- Ce-i aia?

- Răspunsul domnului Hunt la mesajul tău, evident.

Madeline se destinse brusc și sări în picioare.

- Dă-mi-o. Vreau s-o văd.

Bernice îi dădu hârtia cu aerul unui magician care scoate la iveală, te miri de unde, un porumbel. Madeline o despături și o citi dintr-o răsuflare. La început i se păru că a înțeles greșit conținutul. Uluită, reluă lectura. Însă și a doua oară i se păru lipsit de sens. Lăsând să-i cadă scrisoarea, se zgâi șocată la Bernice.

- Ce s-a întâmplat, draga mea?

- I-am trimis domnului Hunt un mesaj prin care l-am informat că doresc să purtăm o discuție cu privire la înțelegerea pe care vrem s-o facem. Și el îmi trimite această... această ...

- Această ce? Bernice îi luă hârtia din mână. Scoțând repede ochelarii, și-i puse pe nas și se apucă să citească cu voce tare:

" Vă rog să-mi faceți onoarea de a-mi permite să vă însoțesc la balul mascat care va fi organizat joi seara în parcul Pavilioanelor Visurilor."

Bernice ridică privirea cu ochii strălucind de încântare.

- Păi, dragă, asta este o *invitație*.

- Văd. Madeline smulse hârtia dintre degetele lui Bernice și se uită furioasă la scrisul viguros, tipic masculin. Ce naiba o mai fi punând la cale?

- Sincer, Madeline, ești prea suspicioasă pentru o femeie de vârsta ta. De ce ți se pare atât de ciudată o invitație la bal din partea unui gentleman respectabil?

- Noi nu vorbim de un gentleman oarecare. Vorbim de Artemis Hunt. Am tot dreptul să fiu suspicioasă.

- Ești cam surmenată, iubito. Bernice se încruntă. Iar n-ai prea dormit? Folosești elixirul meu?

- Da, da. Foarte eficace soluție. Madeline nu vedea de ce i-ar spune lui Bernice adevărul. Și aseară, ca în fiecare seară, vărsase elixirul în hârdăul din bibliotecă, neîndrăznind să-l bea. Noaptea voia să faca orice altceva, doar să doarmă nu. Visurile ei erau din ce în ce mai urâte.

- Bine, dar dacă starea ta nu este afectată de insomnie, probabil că trebuie să existe o altă cauză, spuse Bernice.

- Reacția la mesajul lui Hunt nu s-a datorat cine știe cărei cauze, ci rațiunii. Madeline lovi hârtia de podul palmei. Judecă și tu: îl informez pe tip că doresc să apelez la serviciile lui contra unui anumit onorariu, iar el îmi trimite o invitație la un bal mascat. Ce fel de răspuns este ăsta?

- Unul extrem de interesant, dacă îmi ceri părerea. Mai ales că vine de la un gentleman matur, dar încă agil.

- Nu. Madeline o studie cu o privire severă. Mi-e teamă că este un răspuns într-un stil mult prea Vanza. Este o mișcare bine calculată, prin care Hunt încearcă să mă deruteze. Și trebuie să ne întrebăm de ce încearcă.

- Cred că nu există decât o cale ca să aflî răspunsul.

- Care?

- Trebuie să accepți invitația, evident.

Madeline o privi uluită.

- Ai înnebunit? Să merg la un bal mascat cu Hunt? Ce idee bizară!

Bernice îi aruncă o privire atotștiutoare.

- Ai de-a face cu un Maestru Vanza. Va trebui să-l manevrezi cu mare istețime și dibăcie. Nu te teme, am o încredere oarbă în capacitatea ta de a descoperi adevărul.

- Hmm.

- În orice caz, nu văd ce rău ți-ar putea face o seară de bal, adăugă Bernice. Pe cinstea mea, ai nevoie de puțină distracție. Ai început să devii excentrică, retrasă și secretoasă ca oricare gentleman din Societatea Vanzagariană.

CAPITOLUL 6

- **VĂD CĂ** în seara asta Glenthope a ajuns în plină formă ceva mai devreme decât de obicei. Lordul Belstead aruncă o privire dezaprobatore spre bărbatul răsturnat în scaunul cu spătar înalt din fața căminului. Nu s-a făcut încă ora zece și el este deja beat mort.

- Poate că ar trebui să-l invităm la o partidă sau două. Sledmere nu ridică privirea din cărți. Glenthorpe este un prostănac. Mai ales când se îmbată. Neîndoielnic, în seara asta am putea câștiga o sumă frumoasă de la el.

- Prea ușor. Artemis își studiază cărțile din mână. Ce plăcere poți simți când joci cu un tâmpit cherchelit?

- Nu mă gândeam la plăcerea jocului, spuse Sledmere, ci numai la profit.

Artemis își puse cărțile pe masă.

- Apropo de profit, permiteți-mi să vă anunț că tocmai am reușit să fac un careu de ași.

Belstead se uită la cărți și pufni.

- Spre paguba mea, după cât se pare. Trebuie că ai norocul lui Satana însuși, domnule.

În cealaltă parte a încăperii, Glenthorpe lăsă din mână paharul gol și, bălăbănindu-se, se ridică.

Urmărindu-l, Artemis spuse:

- Am profitat cât am putut de norocul pe care l-am avut în seara asta. Acum, însă, vă rog să mă scuzați, dar cred că am întârziat la o întâlnire.

Belstead chicoti.

- Cine este distinsa doamnă, Hunt?

- Numele ei îmi scapă pe moment. Artemis se ridică de pe scaun. Firește, mi-l voi aminti când va fi cazul.

Bună seara, domnilor.

Sledmere râse.

- Ai grija să ți-l amintești pe cel corect atunci când va fi cazul, domnule. Din cine știe ce motiv bizar, femeile se consideră ofensate dacă le încurci numele.

- Mulțumesc pentru sfat, răspunse Artemis.

Părăsind sala de joc, se duse în hol să-și ia de la portar paltonul și mănușile.

Glenthorpe era lângă ușă. Clătinându-se puțin, se întoarse.

- Ia te uită, Hunt, pleci?

- Da.

- Ești de acord să folosim aceeași trăsură? Glenthorpe își apropie nasul de fereastră și miși ochii ca un miop, încercând să vadă afară. Greu de găsit una într-o asemenea seară, să știi. Pe cinstea mea, afurisita asta de ceață este așa de groasă că poți să o tai cu cuțitul.

- De ce nu? Artemis își puse mantaua și ieși.

- Excelent. Expresia de ușurare a lui Glenthorpe era aproape comică. Cu pași grăbiți, îl urmă pe Artemis în strada învăluită în ceață. Știi, este mai sănătos să plecăm împreună. Într-o noapte ca asta e plin de hoți și ticăloși.

- Da, așa se zice. Artemis chemă o trăsură.

Cu un zdrăngănit, trăsura se opri în fața treptelor de la club. Glenthorpe urcă cu un salt stângaci și se prăbuși pe o canapea. Artemis îl urmă și închise portiera.

- N-am mai văzut o asemenea ceață la început de vară, bombani Glenthorpe.

Trăsura porni cu zgomot spre capătul străzii.

Artemis îl studiază gânditor pe Glenthorpe. Celălalt nu sesiză că era observat. Era prea ocupat să privească strada cufundată în beznă. Părea agitat. Ochii îi trădau încordarea și nervozitatea.

- Nu este treaba mea, evident. Artemis se tolăni pe canapea, cufundându-se în colțul întunecat. Dar nu pot să nu observ că în seara asta nu te prea simți în largul tău, Glenthorpe. Te neliniștește ceva?

Glenthorpe roti iute privirea de la priveliștea de afară spre fața lui Artemis, apoi reveni în punctul din care plecase.

- Ai avut vreodată senzația că ești urmărit, domnule?

- Urmărit? Eu?

- *Eu*. Nu tu. Glenthorpe lăsă perdelele peste geamuri și se lăsă cu spatele pe spătarul jerpelit. De la o vreme mi-a venit bizara idee că aș fi urmărit uneori. Dar când mă uit în spate, nu văd niciodată pe nimeni. Este ceva foarte stresant.

- De ce ai fi urmărit?

- De unde naiba pot ști? Glenthorpe vorbise mult prea tare și mult prea vehement. Speriat de propria voce, clipi des și se grăbi să coboare glasul. Dar tipul este acolo, în spate. O simt în oase.

- Cine crezi că te urmărește? întrebă Artemis, manifestând un foarte slab interes.

- N-ai să mă crezi, dar bănuiesc că este ... Glenthorpe se opri.

- Cine? îl îmboldi Artemis, politician.

- E dificil de explicat. Degetele lui Glenthorpe se încleștară pe perna canapelei. Ar trebui să încep prin a-ți vorbi despre o întâmplare de acum câțiva ani. O întâmplare în care a fost implicată o tânără.

- Aha.

- Știi, tipa era o simplă actriță. Nu una importantă. Glenthorpe înghiți în sec. Groaznic eveniment. Nepremeditat, evident. Ceilalți au zis că va fi amuzant. Au susținut că fata îi tachina. Că avea chef de hârjoneală. Dar, vezi tu, n-a prea fost așa.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Artemis pe un ton neutru.

- Am dus-o pe o proprietate privată. Glenthorpe își frecă nasul cu dosul palmei. Nu-și scosese mânușa. Ne-am gândit să ne distrăm puțin cu ea. Dar ea ... ne-a opus rezistență. A fugit. Nu din vina noastră a... Nu contează. Ideea este că n-am participat la ceea ce s-a petrecut acolo. Ceilalți au avut-o, dar eu, când mi-a venit rândul, n-am putut face nimic. Nu știu dacă mă înțelegi. Prea multă băutură ... Sau poate că din pricina felului în care m-a privit fata ...

- Cum te-a privit?

- De parcă ar fi fost o vrăjitoare care ar fi aruncat asupra mea un blestem. Ne-a zis că vom plăti cu toții. Mă rog, asta a fost o prostie, evident. Dar mi-am dat seama că ceilalți se înșelaseră. Fata nu ne-a tachinat. Nu-l voia pe niciunul dintre noi. Eu ... eu efectiv ... n-am putut să termin treaba pentru care mă dusesem acolo.

- Dar ai fost prezent.

- Da. Însă numai din cauză că m-au târât ceilalți după ei. Știi, eu nu mă dau în vânt după astfel de aventuri. Nu sunt... adică, am porniri trupești mai ... modeste decât alți bărbați. Glenthorpe avu un spasm. În orice caz, am bâiguit o formulă oarecare de scuze. Ceilalți au râs de mine, dar nu mi-a păsat. N-am vrut decât să plec de acolo. Însă fata ... a scăpat. S-a făcut nevăzută în întunericul nopții. Și a avut un accident. A căzut.

- Tu ce-ai făcut?

- Eu? Glenthorpe păru îngrozit. Păi, nimic. Absolut nimic. Exact asta încerc să-ți explic. Tipul n-are niciun motiv să vină după mine. N-am atins-o pe fată.

- La ce tip te referi?

- Ea a zis că... Glenthorpe își linse buzele, apoi își mai frecă o dată nasul. A zis că iubitul său ne va distruge pe toți pentru ceea ce i-am făcut. Dar de atunci au trecut cinci ani. *Cinci ani lungi*. Aș fi zis că, după atâta timp, ăsta este un capitol încheiat, de mult uitat.

- Dar acum nu mai ești atât de sigur, nu?

Glenthorpe ezită, apoi, cu un gest brusc, băgă mâna în buzunar și scoase un medalion de ceas.

- Acum câteva luni am primit chestia asta. A apărut din senin pe treptele din fața ușii mele. Artemis se uită la medalionul de aur pe care era gravat un armăsar ridicat pe picioarele din spate.

- Și ce-i cu asta?

- Cred că *el* mi l-a trimis. El, tipul despre care fata ne-a spus c-o va răzbuna.

- De ce ar face așa ceva?

Glenthorpe își frecă nasul.

- Am urâta presimțire că se joacă cu mine. Așa cum se joacă pisica cu șoarecele, înțelegi? Dar nu e drept.

- De ce nu?

- *Fiindcă, dintre toți trei, eu am fost sigurul care nu i-am făcut niciun rău fetei aceleia*. Glenthorpe se cocoșă, vrând parcă să se facă mai mic. Numai eu n-am atins-o.

- Dar ai fost prezent acolo în noaptea aceea, nu?

- Da, însă...

- Lasă explicațiile, Glenthorpe. Nu mă interesează. Poate că ar fi bine să le păstrezi pentru presupusul tău următor. Artemis bătu în capotă pentru a-i atrage atenția vizitiului că vrea să coboare. Scuză-mă, am să te las aici. Prefer ca restul drumului până acasă să-l fac pe jos, singur.

- Păi, hoții ...

- Bărbații trebuie să aleagă întotdeauna compania cea mai potrivită.

Clătinându-se, trăsura se opri. Artemis coborî și închise portiera. Nu aruncă nicio privire în urmă când se depărtă, făcându-se nevăzut în întuneric, printre vălătucii de ceață.

CAPITOLUL 7

EL ÎȘI ÎNCĂLCA toate regulile în seara asta. Nu-și stabilise multe, dar de ani de zile le respecta cu strictețe. Toate erau rigide, inflexibile. Vindea visuri, însă niciodată nu comitea prostesc greșeală de a crede în ele. Își făcuse o meserie din crearea iluziilor, însă niciodată nu confunda fantasmalele cu realitatea.

Își spusese că cele câteva valsuri pe care le va dansa cu Cumplita Văduvă nu vor fi decât elemente ale strategiei sale, ale ingenuității plan de a o ademini în cursa pe care i-o întinsese. Doamna aceasta știa prea multe despre el, iar el știa că trebuie să facă o mișcare prin care să devină stăpân pe situație. O veche maximă Vanza exprima foarte bine ideea: *Ceea ce este periculos trebuie mai întâi înțeles înainte de a putea fi controlat.*

Madeline îi aruncă o privire nerăbdătoare prin găurile măștii sale ornate cu pene.

- Este timpul să trecem la afaceri, domnule.

Dar era și timpul s-o seducă cu un vals.

- Am sperat că veți vrea să vă bucurați puțin de seara asta înainte de a discuta afacerile noastre în detaliu. Trăgând-o mai aproape de el, Artemis o mai roti o dată pe ringul aglomerat. Vă asigur că așa intenționez să fac.

- Nu știu ce fel de joc practicați, domnule Hunt, dar, în ceea ce mă privește, dansul și distracția nu fac parte dintre motivele prezenței mele aici.

- Mă văd nevoit să vă spun, doamnă Madeline, că nu vă ridicăți la nivelul reputației de femeie seducătoare, capabilă să-i ducă pe bărbați la piezanie. Recunosc că sunt oarecum dezamăgit.

- Firește, mă simt distrusă să aflu că mă dovedesc insuficient de excitantă, dar nu pot afirma că aș fi surprinsă că ați observat eșecul meu în acest domeniu. Uf, n-au trecut decât două zile de când mătușa mea mi-a atras atenția că am devenit la fel de excentrică și retrasă ca orice membru al Societății Vanzagariene.

- Nu vă faceți griji, doamnă. Se pare că prind foarte repede gust pentru femeile retrase, excentrice.

Artemis observă că deschise gura, surprinsă și revoltată. Înainte ca ea să-l muștruluiască așa cum merita, o mai roti o dată cu pași iuți pe o traiectorie largă. Faldurile dominoului ei negru i se unduiră în jurul gleznelor.

El era ferm hotărât să se bucure măcar de o parte a acestei serii. Îi făcea plăcere să o simtă în brațele lui. Era exact cum și-o închipuise: vibrantă, cald, senzuală. Iar mirosul ei părea mai amețitor decât orice aromă exotice. O ciudată nechibzuință pusese stăpânire pe el încă de la întrevedere din biblioteca lui Madeline. În seara aceasta avea de gând să o tolereze în pofida tuturor riscurilor.

Până ca Madeline să reușească să-și adune gândurile, descriseseră deja un sfert din traiectoria pe care începuseră să se rotească.

- De ce naiba insistați cu farsa asta ridicolă a valsului? întrebă ea cu glas autoritar.

- Nu este o farsă. Chiar valsăm, dacă n-ați observat. Spre deosebire de majoritatea distracțiilor oferite în perimetrul Pavilionelor Visurilor, dansul nostru nu are nimic iluzoriu. Mă aștept ca, la sfârșit, să rămânem amândoi fără suflu.

- Știti foarte bine la ce mă refer, domnule.

Artemis schiță un zâmbet.

- Eu mă ocup de vânzarea visurilor și iluziilor, doamnă. Iar dumneavoastră vă aflați în căutarea unora dintre bunurile mele. Ca orice comerciant experimentat, insist să-mi încercați produsele înainte de a trece la detaliile anostre ale încheierii unui târg.

Înainte ca Madeline să-i poată da vreo replică, Artemis o conduse în altă direcție. Poate că, rotind-o cu suficientă vigoare, nu va mai avea suflu să vorbească, cel puțin o vreme, despre afaceri.

Evident, până la urmă tot trebuia să abordeze subiectul. Artemis intenționa chiar ca tocmeala să se facă aici, pe un teritoriu pe care îl controla el, nu într-un loc ales de ea. Asemenea amănunte aveau o mare importanță pentru orice negociere. Dacă făceai afaceri cu o doamnă care avea reputația că omoara domni, trebuia să te asiguri că te afli pe teren solid.

Rotind-o pe Madeline în jurul ringului, latura practică a firii lui îl făcu pe Artemis să observe cu detașată satisfacție că Pavilionul de Aur era arhiplin în seara aceasta. Balurile mascate care se organizau în fiecare joi seara în lunile de vară se numărau printre cele mai populare atracții ale parcului de distracții. Erau accesibile oricui își permitea să achite contravaloarea unui bilet. Singura cerință era ca participanții să fie mascați.

Natura democratică a evenimentelor desfășurate acolo îi ofensa pe mulți. Dar balurile mascate fuseseră declarate amuzante chiar și de cele mai refractare elemente din înalta societate. Ele aveau tot ce le trebuia pentru a ademeni mulțimea. Slabul iz de intrigă și scandal care plutea pe deasupra parcului se dovedea extrem de seducător. În plus, în orice seară de joi, filfizonii, ofițerii, tinerii crai și aristocrații provinciali se amestecau pe ringul de dans printre actrițe, mari doamne, comercianți și escroci. Dansau cu toții într-un decor fantezist care voia să reînvie anticele splendori ale Egiptului și Romei.

Lumini discrete luceau pe coloanele, obeliscurile și statuile aurite. Unul dintre capetele spațiosului pavilion era dominat de un templu egiptean, într-o versiune proprie a decoratorului, completat cu imitații de sfînși din piatră. La celălalt capăt, o fântână arteziană romană, înconjurată de coloane artistic sparte, revarsa apa într-un bazin larg, cu margine joasă. Mumii false, tronuri somptuoase și o mulțime de urne pictate erau plasate strategic între cele două capete. Existau și niște firide întunecoase, echipate cu câte o băncuță din piatră pe care nu puteau încăpea decât doi inși.

Cu trei ani în urmă, când cumpărase acest parc falimentar, Artemis avusese o idee clară despre ceea ce dorea să obțină. Henry Leggett îi respectase cu credință indicațiile. El fusese cel care dusese tratativele cu administratorul, arhitecții și decoratorii. Toți fuseseră instruiți să umple vastul parc cu o mare doză de exotism, somptuozitate și mister.

Nimeni nu putea înțelege ce forță de atracție exercită visurile mai bine decât un om care nu își permitea să viseze.

Ultimele acorduri muzicale răsunară mult mai repede decât ar fi dorit Artemis. Fără tragere de inimă, el se opri. Faldurile negre ale dominoului lui Madeline plutiră încă o dată în jurul gleznelor zvelte, apoi, cu o ultimă fluturare, coborâră nemișcate. O privire provocatoare îl fulgeră prin găurile măștii ei.

- Acum, după ce v-ați amuzat tracasându-mă, am putea trece la afaceri, domnule?

Ah, bine. Știuse el că nu putea face nimic pentru ca dansul să dureze o noapte întreagă.

- Foarte bine, doamnă Deveridge, vom discuta. Dar nu aici. Avem nevoie de intimitate pentru o problemă atât de sordidă.

- Nu este prea sordidă, domnule.

- În ochii Înaltei societăți, nimic nu este mai vulgar decât afacerile.

Luând-o de braț, Artemis o scoase pe largile uși duble, conducând-o afară, pe aleile luminate de lampadare. Seara plăcută atrăsese aici o mulțime de oameni, veniți să se bucure de micile seminte de scandal pe care le puteau găsi în parcul de distracții.

Sistemul de iluminare fusese gândit cu grijă, așa încât să sporească efectul straniu al tablourilor alcătuite din arcuri triumfale, scene mitice și ruine clasice care erau aranjate de-a lungul aleilor podite ce șerpuiau prin parc. Undeva sus, foarte sus, un acrobat mergea pe sârmă. Sub el, un grup de tineri spilcuiți făceau pariuri cu privire la rezultatele paselor de iluzionism ale unui magician îmbrăcat în veșminte orientale. Lumea se plimba mâncând plăcinte fierbinți cu carne și diferite dulciuri de la chioșcurile din jur. Bărbații și femeile flirtau în întrândurile neiluminate ale gardului viu, apoi dispăreau pe alei întunecoase. Alternativ, parcul ba vuia de sunetele muzicii, râsetelor și ocazionalelor ropote de aplauze, ba se cufunda în tăcere.

Madeline privi către un grup de tineri gălăgioși care se strânseseră în fața Cavernei Sihastrei.

- Doamne, caverna aia pare chiar reală.

- Asta a fost și intenția, doamnă Deveridge.

Artemis o strânse mai tare de braț și o trase spre capătul îndepărtat al parcului, unde pădurea era cufundată într-un întuneric de nepătruns. La Pavilionul de Cristal, pe lângă care trecură, oamenii se strânseseră pentru a se uita la trupele de soldăței mecanici care simulau o luptă.

Din pavilionul învecinat se auziră aplauze. Madeline întoarse capul ca să se uite la intrarea iluminată.

- Ce fel de distracții oferă cei de acolo?

- Acela este Pavilionul de Argint. Am angajat un hipnotizator care face demonstrații.

- O, da, desigur. Este hipnotizatorul pe care au dorit atât de mult Nellie și Alice să-l vadă acum câteva seri. Madeline se uită curioasă la Artemis. Credeți în puterile hipnozei, domnule?

Artemis ascultă țipetele entuziaste care răsunau din Pavilionul de Argint.

- Nu cred decât în vânzarea biletelor, doamnă. Hipnotizatorul se pricepe foarte bine la treaba asta.

În loc să zâmbească la ușoara ironie, Madeline strânse buzele, oarecum tulburată.

- Arta Vanza conține elemente care se bazează pe o tehnică ce ar putea fi denumită hipnoză.
- N-am să vă contrazic. Minteă ține de un domeniu necunoscut. Misterele lui se află în miezul filozofiei

Vanza.

Mulțimea se subția pe măsură ce cărarea presărată cu pietriș pe care înaintau ei devenea tot mai întunecoasă.

- Unde mergem? întrebă Madeline, neliniștită.

- Spre o secțiune a parcului care nu a fost încă inaugurată. Numai acolo ne putem bucura de intimitate.

Am să vă arăt cel mai nou punct de atracție de aici.

- Care este?

- Vila Bântuită.

Madeleine întoarse brusc capul.

- *Bântuită?*

Ascuțimea vocii ei îl surprinse pe Artemis.

- Să nu-mi spuneți că vă temeți de stafii, doamnă Deveridge. N-am să vă cred nicio clipă.

Madeline nu spuse nimic, însă Artemis simți că este încordată.

Stafii?

Când ajunseră la întunecatul gard viu care mărginea capătul cel mai îndepărtat al parcului, el își scoase masca.

- Aici nu trebuie să vă temeți că puteți fi văzută de cineva, doamnă Deveridge. Secțiunea aceasta este închisă pentru public.

Ea ezită, apoi, fără nicio tragere de inimă, ridică mâna ca să-și scoată masca. Lumina lunii îi cădea pe firele negre de păr, făcându-le să strălucească.

- Vila Bântuită este încă în construcție. Artemis deschise o poartă și luă o lampă aflată în apropiere. Va fi deschisă în cursul lunii următoare. Mă aștept să se bucure de mare popularitate în rândurile tinerilor și în special ale cuplurilor de îndrăgostiți.

Madeline nu scoase nicio vorbă când Artemis aprinse lampa și o conduse pe o alee străjuită de garduri vii foarte înalte. După un colț dădură de o poartă din piatră.

- Un nou labirint, îi explică Artemis când trecură de poartă. Va fi inaugurat o dată cu Vila. Chiar eu l-am proiectat, folosindu-mă de un model Vanza care sper că-i va deruta pe cei mai mulți vizitatori.

- Nu mă îndoiesc. Tata a susținut întotdeauna că labirinturile Vanza erau cele mai complicate pe care le-a întâlnit vreodată.

Tonul ei dezaprobat îl făcu pe Artemis să zâmbească.

- Pe dumneavoastră nu vă interesează labirinturile?

- În copilărie îmi plăceau. Dar mai târziu am început să le asociez cu cultura Vanza.

- Ca atare, nu le-ați mai considerat amuzante.

Madeline îi aruncă o privire enigmatică și nu răspunse.

Artemis o conduse pe după un alt colț. Fațada gotică a Vilei Bântuite se ridica maiestuoasă în lumina lunii, cu ferestrele ei înguste întunecate și rău prevestitoare.

Madeline studie amenințătoarea construcție.

- Parcă ar fi un castel din romanele de groază ale doamnei York. Pe cinstea mea, eu m-aș gândi de două ori înainte de a intra.

- Am s-o iau ca pe un compliment.

Madeline îl privi șocată. Apoi pe fața ei apăru un zâmbet nehotărât.

- Să înțeleg că nu ați contribuit doar la conceperea labirintului, ci și a vilei?

- Da. Cred că punctul acesta de atracție va reuși să le provoace câteva frisoane musafirilor amatori de aventuri.

Ea îl privi cu ochi cercetători.

- Pavilioanele Visurilor sunt pentru dumneavoastră mai mult decât simple investiții, nu?

Artemis se uită lung la vilă, gândindu-se ce să răspundă.

- Am să vă destăinuiesc un secret pe care nu l-aș recunoaște în fața nimănui, doamnă Deveridge. Am, cumpărat parcul de distracții considerându-l o investiție excelentă. Am avut intenția ca în perimetrul lui să

construiesc locuințe și magazine. Și poate că, până la urmă, o voi face. Dar până una, alta am descoperit că prefer să mă ocup de gândirea și proiectarea diferitelor lui puncte de atracție. Vânzarea visurilor este o îndeletnicire profitabilă.

- Înțeleg. Madeline se uită la Vila Bântuită. Intenționați să vă ocupați de acest parc și după ce vă veți găsi o soție potrivită?

- Încă nu m-am hotărât. Artemis își sprijini talpa cizmei de zidul scund din piatră care mărginea cărarea ce ducea spre vilă. Este pentru a doua oară când mă întrebați ce planuri de căsătorie mi-am făcut. Sinceritatea pe care o voi manifesta față de viitoarea mea soție pare să vă îngrijoreze foarte mult.

- Da, pentru că o recomand din tot sufletul.

- Ah, dar dacă are vreo obiecție cu privire la sursa veniturilor mele?

Madeline își duse mâinile înmănușate la spate și încleștă degetele. După toate aparențele, era fascinată de pavilionul gotic.

- Vă sfătuiesc să fiți sincer cu ea încă de la început, domnule.

- Chiar dacă risc s-o pierd?

- După experiența mea, înșelăciunea nu este o bună temelie pentru o căsnicie.

- Vreți să spuneți că mariajul dumneavoastră a avut la bază o asemenea temelie?

- Soțul meu m-a mințit încă din clipa în care ne-am cunoscut, domnule.

Combinăția de răceală și teamă din vocea ei îl făcu să încremenească.

- În ce privință v-a mințit?

- În toate privințele. L-a mințit pe tata, m-a mințit pe mine. Am descoperit prea târziu că nu pot da crezare niciunui cuvânt de-al lui. Chiar și în ziua de astăzi mai încerc să deosebesc realitatea de ficțiune.

- Neplăcută situație.

- Mai urâtă decât vă puteți imagina, murmură Madeline, dezolată.

Artemis întinse mâna și îi prinse bărbia pe latul palmei.

- Doamnă Deveridge, înainte de a trece la afaceri vă propun să încheiem un pact.

- Ce fel de pact?

- Hai să promitem că nu ne vom minți reciproc în perioada în care vom lucra ca asociați. Pot exista subiecte pe care preferăm să nu le discutăm. Avem libertatea să ne păstrăm secretele. În definitiv, orice om are dreptul să-și apere intimitățile. Dar nu vom spune nicio minciună unul altuia. De acord?

- Asta-i un pact ușor de încheiat, domnule. Ochii ei păreau triști în lumina lunii. Dar cum poate fi sigur, fiecare dintre noi, că celălalt îl va respecta?

- Excelentă întrebare, doamnă Deveridge. Nu am niciun răspuns bun pentru ea. Până la urmă, nu ne vom putea baza decât pe încredere.

Buzele ei schițară o strâmbătură.

- Se zice că aș fi criminală, că sunt, probabil, nebună. Sunteți sigur că doriți să riscați încrezându-vă în mine?

- Toți avem câte o mică ciudățenie sau câte un cusur, nu-i așa? Artemis ridică din umeri. În cazul în care cădem la înțelegere în privința acestei afaceri, dumneavoastră va trebui să-mi treceți cu vederea multe defecte. În definitiv, sunt un fost discipol Vanza și, pe deasupra, mai aveți și ghinionul să aveți de-a face cu un ins implicat în activități comerciale.

Madeline îl privi fix. Apoi scoase un sunet scurt, înăbușit, care putea fi interpretat ca fiind un hohot de râs.

- Foarte bine, domnule, dacă puneți preț pe cuvântul meu, îl aveți. Nu vă voi minți.

- Nici eu.

- Interesant pact, nu? comentă Madeline crispată. Un pact de sinceritate încheiat între o femeie despre care se zice că și-ar fi omorât cu sânge rece soțul și un bărbat care nu arată lumii adevărata lui față.

- Pe mine mă mulțumește. Artemis întoarse privirea spre ea. Și acum, dacă tot am încheiat pactul, poate că ar fi bine să mă lămuriți ce doriți de la mine, doamnă Deveridge.

- Nu trebuie să vă alarmați, domnule. Nu am pretenții mai mari decât cele la care s-ar aștepta un om cu mintea întreagă din partea unei nebune. Madeline continuă să se uite fix la vilă. Doresc să mă ajutați să găsesc o stafie, domnule.

El rumegă multă vreme implicațiile acestei declarații. Apoi expiră prelung.

- Nu-mi pot imagina cum o femeie cu inteligența și educația dumneavoastră poate crede în fantome.

Dinții ei se încleștară.

- În năluca asta chiar cred.

- Are vreun nume?

- O, da, spuse ea încet. Are un nume. Renwick Deveridge.

Poate că, la urma urmelor, zvonurile nu apăruseră din senin. Poate că Madeline era, într-adevăr, nebună, o candidată ideală pentru casele de nebuni. Brusc, Artemis își dădu seama cât de rece era aerul. Ceața ridicată de pe Tamisa învăluia parcul de distracții.

- Chiar credeți că răposatul dumneavoastră soț s-a întors din mormânt ca să vă urmărească? întrebă el precaut.

- La scurt timp după ce ... a murit în incendiu, soțul meu a jurat că-i va ucide pe toți membrii familiei mele.

- Doamne Dumnezeule!

- Și a reușit să-l răpună pe tata.

Artemis o studie atent.

- S-a zvonit că Winton Reed a murit în urma unui infarct.

- Din cauza unei otrăvi, domnule. Madeline îi aruncă o scurtă privire, apoi întoarse capul. Mătușa mea a încercat să-l salveze, dar tata, fiind destul de vârstnic, a avut inima slabă. A murit la câteva ore după izbucnirea incendiului.

- Înțeleg. Artemis încercă să vorbească pe un ton neutru. Bănuiesc că nu aveți nicio dovadă, nu?

- Absolut niciuna.

- Hmm.

- Nu mă credeți, nu-i așa, domnule? Madeline dădu din mână. Nu pot zice că vă învinovățesc. Cei care cred că mi-am ucis soțul ar susține cu siguranță că muștrările de conștiință mă fac să-i văd fantoma.

- Deci i-ați văzut fantoma?

- Nu. Madeline ezită. Dar a fost văzută de o cunoștință de-a mea.

Apucată ca iepurii de câmp în luna martie? se întrebă Artemis. Sau o criminală inteligentă, care încearcă să se folosească de el pentru a pune în aplicare cine știe ce plan tainic? Orice ar fi fost, conversația lor nu risca să devină plictisitoare.

- Și ce credeți că se întâmplă, doamnă Deveridge?

- Știu că sună bizar, dar de la o vreme am început să mă întreb dacă este posibil ca soțul meu să nu fi murit în incendiul izbucnit în noaptea aceea.

- Am înțeles că trupul lui Deveridge a fost găsit în mormanele de cenușă.

- Da. Medicul l-a identificat. Dar dacă ...?

- Dacă medicul s-a înșelat? Asta vreți să spuneți?

- Da. Am fost informată că l-au găsit ars, dar nu atât de rău încât să fie de nerecunoscut. Cu toate acestea, se putea face o greșală. Madeline se întoarse brusc cu fața spre el și îl privi cu o expresie fermă, ochii ei sclipind în lumina lămpii. Într-un fel sau în altul, trebuie să descopăr adevărul, și asta cât mai repede posibil. Dacă soțul meu este în viață, nu pot decât să presupun că s-a întors pentru a pune în aplicare amenințarea la adresa familiei mele. Deci trebuie să acționez ca să-mi apăr mătușa și, evident, ca să mă feresc pe mine.

Artemis o privi îndelung.

- Și dacă va reieși că sunteți totuși victima unei imaginații prea înfierbântate, doamnă Deveridge? Ce se va întâmpla?

- Arătați-mi de ce greșesc crezând că Renwick s-a întors din mormânt. Demonstrați-mi că sunt nebună. Vă asigur, domnule, că aș primi bucuria știrea că sunt victima unei afecțiuni nervoase. Buzele ei se strâmbară într-un rictus. Măcar voi putea începe să mă tratez. Mătușa mea se pricepe foarte bine să prepare tonice pentru bolnavii de soiul ăsta.

Artemis încleștă încet mâna.

- Poate că ar trebui să vă consultați cu cei din Bow Street, doamnă Deveridge. Poate că acolo se va găsi cineva capabil să vă ajute.

- Chiar dacă aş putea convinge un detectiv de pe Bow Street că nu sunt nebună, şansele ca el să facă faţă unui expert în arta Vanza sunt practic nule.

- Deveridge a fost expert?

- Da. Nu a fost numit Maestru, deşi şi-a dorit tare mult acest titlu, dar a avut aptitudini extraordinare. Trebuie să vă spun, domnule, că, după ce am citit însemnările tatei cu privire la membrii Societăţii, am ajuns la concluzia că, în afară de dumneavoastră, există o singură persoană cu care m-aş putea consulta. Dar, din nefericire, persoana respectivă nu este disponibilă.

Pentru un motiv sau altul, gândul că ei îi venise ideea să apeleze la serviciile altcuiva îl irită pe Artemis.

- Cine este celălalt bărbat pe care l-aţi considerat potrivit pentru o asemenea sarcină?

- Domnul Edison Stokes.

- Nici măcar nu este în Anglia în momentul de faţă, bombăni Artemis. S-a însurat cu puţin timp în urmă. Şi-a luat soţia şi a pornit să facă turul ruinelor romane, mi se pare.

- Da. Ceea ce nu mi-a lăsat prea multe posibilităţi de alegere.

- Întotdeauna este îmbucurător să ştii că te afli în cap de listă, chiar dacă ai ajuns acolo din întâmplare.

Madeline îi susţinu privirea.

- Ei bine, domnule? Mă ajutaţi în cercetările mele în schimbul jurnalului tatălui meu?

Artemis se uită în ochii lui Madeline şi nu văzu acolo nicio urmă de nebunie, ci numai hotărâre fermă şi o umbră de disperare sinceră. Dacă n-o ajuta, ea putea face singură cercetările necesare sau putea apela la unul dintre numeroşii lunatici care aparţineau Societăţii Vanzagariene. În oricare dintre aceste cazuri, se expunea unui risc imens dacă temerile ei se dovedeau întemeiate.

Dacă se dovedeau întemeiate.

Existau o mie de motive pentru care nu trebuia să aibă de-a face cu această femeie, gândi el. Însă în momentul de faţă părea incapabil să se gândească la vreunul.

- Voi face nişte investigaţii, se trezi el spunând, precaut. Apoi, văzând că buzele ei se întredeschid, ridică mâna pentru a o reduce la tăcere. Dacă, va rezulta că aveţi de ce să vă faceţi griji, vom discuta mai amănunţit despre această problemă. Dar altă promisiune nu vă pot face.

Ea îi adresă un zâmbet neaşteptat, unul care făcu să pâlească lumina lămpii.

- Mulţumesc, domnule. Va asigur că, de îndată ce vom rezolva problema asta, jurnalul tatălui meu va fi al dumneavoastră şi veţi putea face cu el orice doriţi.

- Da, spuse Artemis. Voi face ce doresc. *Într-un fel sau altul.*

- Şi acum ... spuse ea pe un ton tranşant, presupun că aveţi unele întrebări.

- Foarte multe întrebări.

- Îmi dau seama că explicaţiile mele vi se vor părea, în cel mai bun caz, oarecum bizare.

- Fără îndoială.

- Dar vă asigur că am motive serioase de îngrijorare.

- Apropo de adevăr, doamnă...

Madeline îi aruncă o privire întrebătoare.

- Da?

- Din moment ce am căzut de acord să fim sinceri unul cu altul, cred că este bine, doamnă Madeline, să aflaţi chiar de aici, din această clipă, că vă găsesc foarte atrăgătoare...

Urmă o tăcere apăsătoare.

- Oh, Dumnezeule! spuse ea în cele din urmă. Extrem de nefericită situaţie.

- Neîndoios, dar n-am ce face.

- Sperasem că vom putea evita acest gen de complicaţii.

- Înseamnă că există reciprocitate, doamnă.

- Oricum, spuse ea repede, presupun că aveţi un avantaj faţă de alţi gentlemen, atinşi de o suferinţă similară.

- Suferinţă... Artemis se gândi puţin. Da, cuvântul pare adecvat.

Ea se încruntă.

- Să fiţi sigur că nu sunteţi primul domn care manifestă un asemenea interes faţă de mine.

- Incontestabil, mă simt uşurat să aflu că nu sunt singurul.

Madeline oftă.

- Nu văd sensul, dar adevărul este că pe parcursul ultimului an am primit mai multe bilete și buchete de flori de la diferiți domni. Toți se aflau în căutarea unei aventuri amoroase, dacă vă vine să credeți.

- Înțeleg.

- Este realmente foarte ciudat, dar mătușa Bernice mi-a explicat că anumiți bărbați se simt atrași de văduve. În aparență, asemenea oameni au impresia că o femeie aflată în situația mea are o oarecare experiență de viață, crezând, de aceea, că bărbatul nu mai este nevoit să-și facă griji din pricina ... ăă, lipsei ei de experiență, să zicem.

Artemis dădu din cap cu un aer înțelept.

- Cu alte cuvinte, consideră că nu trebuie să aibă rețineri ca în cazul unei inocente.

- Exact. După cum zice mătușa Bernice, văduvele au un "ce" anume.

- Hmm.

- Vă asigur că înțeleg perfect forța de atracție a experienței asupra unui bărbat care vrea să aibă relații cu o femeie.

- Hmm.

Madeline clătină din cap.

- Dar în cazul meu problema se pune cu totul altfel. Zvonurile cu privire la maniera în care mi-am dobândit statutul de văduvă ar trebui să-i descurajeze pe bărbați.

- Într-adevăr.

- Povestea cu experiența, atâta câtă este, o înțeleg, dar mărturisesc că nu-mi dau seama ce farmec poate avea o femeie despre care se spune că și-a ucis soțul cu sânge rece.

- Gusturile nu se discută. Artemis se hotărî să nu-i vorbească despre rămășagul pus în cărțile de pariuri ale clubului. Recompensa de o mie de lire promisă oricărui bărbat care reușea să petreacă o noapte cu ea era suficientă pentru a justifica buchetele și invitațiile pe care le primise. Dar era posibil ca Madeline să nu aprecieze un asemenea umor.

Ea îi aruncă o privire dojenitoare.

- Știti ce vă sfătuiesc, domnule? Apelați la cunoștințele dumneavoastră Vanza pentru a vă feri de orice tentație de a avea relații cu mine.

Artemis îi cuprinse obrajii între palme.

- Te anunț cu regret, Madeline, că nici măcar rangul de Maestru nu pare capabil să-mi înfrâneze dorința de a lega o prietenie cu tine.

Ea făcu ochii mari.

- Serios?

- Serios.

Femeia înghiți cu greu.

- Ce ciudat...

- Da, nu-i așa? Dar, după cum ții să-mi atragi mereu atenția, adepții culturii Vanza sunt cu toții niște ciudați.

Artemis înclină capul și, înainte ca Madeline să mai poată rosti vreun cuvânt, își lipi buzele de ale ei.

Realiză că o surprinsese și o derutase, însă n-o simți încercând să se elibereze. Trăgând-o spre el, o strânse la piept. Acum era mai aproape, mult mai aproape de el decât fusese atunci când valsaseră. Îi simțea căldura trupului. Își dădea seama că se excita puternic și că organul lui dur pătrundea în curbura delicată a coapselor femeii. Mirosul ei fin părea să-i umple tot capul.

Ea icni ușor, apoi, brusc, buzele ei se relaxară. Faldurile dominoului ei se frecară de cizmele lui.

Artemis își strecură mâinile sub domino și îi cuprinse torsul între palme, exact sub corsaj. Delicata greutate a sânilor lui Madeline i se odihnea chinuitor în palme. Excitat, își simți sângele înfierbântându-i-se brusc.

Poate că văduvele aveau, într-adevăr, un "ce" anume, își spuse.

Pofticios, îi sorbi cu nesaț savoarea gurii. Răspunsul ei fu destul de entuziast, dar ciudat de stângaci. În gând, Artemis își aminti că ea era văduvă de un an și că mariajul ei fusese, aparent, nesatisfăcător.

Puternicele porniri ale trupului său îl luară prin surprindere. Fusese instruit să țină sub control absolut orice - inclusiv relațiile cu o femeie. În plus, nu se mai afla la prima pasiune din tinerețe.

Dar în momentul acesta se simțea chiar foarte senzual.

Lăsându-și buzele să alunece pe pielea dulce, vulnerabilă a gâtului ei, îi strânse mai tare între mâini trupul zvelt. Degetele lui Madeline i se înfipseră în păr. Tremura toată în brațele lui.

Hotărât lucru, văduvele aveau un "ce" anume, își spuse el. Cel puțin, această văduvă avea.

- *Artemis*. Era ca și cum, în ea, s-ar fi rupt un zăgaz.

Reacția ei declanșă în trupul bărbatului un val de pasiune. Trecuseră ani de zile de când nu se mai aflate la cheremul unor poftă trupești atât de neînfrânate. Deoarece ele amenințau puterea de autocontrol, pentru dobândirea căreia nu precupețise nici timpul, nici eforturile, ar fi trebuit să se simtă zdruncinat până în străfundul sufletului. Dar el tânjea să cadă în capcana lor.

- M-am înșelat, șopti pe lângă buzele ei. Ești mai periculoasă decât sugerează zvonurile.

- Nu.

- Ba da.

- Poate că de vină este doar suferința de care am pomenit acum câteva clipe, spuse ea gâfâind.

- Poate. Dar trebuie să-ți spun că, oricum, nu-mi pasă.

Sărutând-o din nou, mai cu foc, *Artemis* încercă să gândească. Nu era ușor. Îl preocupa ceva. Nu o putea avea pe Madeline aici, pe iarba umedă.

Săltând-o în brațe, porni cu ea spre treptele Vilei Bântuite. Faldurile dominoului ei i se revărsară ca o cascadă peste brațe.

- Dumnezeule! Cu un gest brusc, Madeline își retrase buzele și, simultan, se încordă. În umbră, ochii ei erau imenși, dar fără legătură cu pasiunea. *Fereastra*.

- Ce? Readus cu picioarele pe pământ de șocul și frica din vocea ei, *Artemis* o lăsa jos și ridică privirea spre șirul de ferestre înguste, ogivale. Ce s-a întâmplat?

- Este cineva acolo. Madeline se uită la ferestrele neluminate de la etajul întâi. Am zărit o siluetă, jur.

Artemis gemu.

- Te cred.

- Ce? Madeline se întoarse brusc cu fața spre el. Dar cine...?

- Trebuie să fie, desigur, tânărul meu prieten Zachary sau unul dintre "Ochii și Urechile" lui. I-am avertizat de nenumărate ori să nu se apropie de acest punct de atracție până când nu se vor termina lucrările. Dar afurisiții ăia sunt prea nerăbdători. Îi dau lui Henry tot felul de idei pentru crearea unor efecte spectrale cât mai veridice.

El o porni spre scară.

- *Artemis*, așteaptă...

- Stai aici. Luă lampa și deschise ușa principală. Nu durează decât o clipă. Îi trimit imediat la plimbare pe puști.

- Nu-mi place chestia asta, *Artemis*. Încolăcindu-și brațele în jurul trupului, Madeline se uită neliniștită la ușă. Te rog, hai să plecăm. Trimite-l pe unul dintre angajații tăi să rezolve problema.

Neliniștea ei era excesivă, gândi el. Dar avea de-a face cu o femeie care se temea de fantoma unui soț ucis. Își aminti de obloanele solide și clopoțelii de avertizare din casa ei. Ce soartă diabolică îl aruncase în brațele acestei femei? Oricum, nu-i putea întoarce spatele, și nu numai din cauza jurnalului tatălui ei.

- Calmează-te, îi spuse, sperând că vorbise pe un ton destul de liniștitor. Mă întorc într-o clipă.

Intră în Vila Bântuită. Lumina lămpii sale căzu pe falsele dale de piatră ale holului, aruncând umbre negre sub scara spiralată.

- Fir-ar să fie, cum naiba poți fi atât de încăpățânat? Madeline își săltă poalele rochiei și urcă treptele în grabă, hotărâtă să-l urmeze. Te asigur că am văzut pe cineva la fereastră.

- Ți-am zis că nu mă îndoiesc.

- Nu încerca să-mi faci pe plac. Acum ești angajatul meu. Dacă ții neapărat să-l înfrunți pe intrus, este de datoria mea să te însoțesc.

El se gândi o clipă să o scoată afară cu forța, dar renunță imediat. Era evident că Madeline era tulburată de ceea ce zărise la fereastră întunecată. Dacă o lăsa să aștepte singură pe cărare, nu făcea decât să o sperie și mai mult. Era puțin probabil ca intrusul, dacă există, să fie cu adevărat periculos.

- Cum dorești. Artemis începu să urce scara îngustă care ducea la etaj. Lumina lămpii dansa sinistru pe pereți.

- N-o lua ca pe o ofensă, mormăi Madeline în spatele lui, dar eu una nu intenționez să scot nicio para chioară din buzunar pentru a vizita acest înfiorător punct de atracție.

- Așadar are efect, nu? Artemis se uită la oasele albicioase atârinate într-o nișă cu pereți de piatră. Ce părere ai despre schelet?

- E de-a dreptul oribil.

- Face parte din contribuția lui Short John la decorare. Când se vor termina lucrările, vom avea mai multe stafii agățate de tavan și o colecție destul de frumoasă de cadavre decapitate. Iar un alt puști ne-a sugerat ideea să punem în capătul de sus al scării câteva manechine cu fețele acoperite de glugi.

- Artemis, pentru numele lui Dumnezeu, nu este momentul să faci pe ghidul turistic! Pe undeva pe sus trebuie să fie un intrus. Poate că așteaptă să ne dea în cap.

- Foarte puțin probabil. Zachary și prietenii lui sunt perfect constienți că așa avea o părere proastă despre așa ceva. Chiar foarte proastă, se corectă în gând. Când va pune mâna pe dracul ăla de copil care îi întrerupsese pătimașul interludiu cu Madeline, îl va face să înțeleagă cât de mult îl supăra asemenea isprăvi. În general, adăugă, toți "Ochii și Urechile" lui Zachary sunt de treabă, dar câteodată...

Artemis se opri brusc, distras de o umbră care se mișca pe palierul de la etaj. Lumina lămpii surprinse un colț de pelerină, dar silueta dispăruse deja. Intrusul se făcuse nevăzut spre celălalt capăt al lungului coridor, pășind aproape fără niciun zgomot.

- Artemis, murmură Madeline cu sufletul la gură.

Dar el o ignoră, urcă ultimele trepte dintr-un singur salt și se năpusti după fugar. O auzi pe Madeline venind după el. Abia atunci se întrebă pentru prima dată dacă luase o decizie corectă permițându-i să-l însoțească. Nu-l văzuse prea bine pe intrus, dar scurta apariție fusese suficientă pentru a-și da seama că nu alerga după un ștrengar, ci după un bărbat în toată firea.

La capătul culoarului, o ușă se închise cu zgomot. Artemis se opri în fața ei, lăsă lampa jos și apăsă pe clanță. Clanța se mișcă, dar ușa nu se deschise.

- Nenorocitul a blocat-o cu un obiect greu, îi spuse el lui Madeline.

Proptind umărul în tăblia ușii, izbi cu toată forța.

- Dă-mi voie să te ajut. Madeline trecu în spatele lui și își puse ambele mâini pe lemn.

Artemis simți ușa deplasându-se și auzi obiectul greu plasat în dreptul ei frecându-se zgomotos de podeaua goală. Apoi auzi mișcându-se ceva înăuntru.

- Ce naiba o face acolo? bombăni, după care mai izbi o dată în ușă. Aceasta se deschise suficient pentru a-i permite să se strecoare în camera întunecoasă. Stai aici, îi spuse lui Madeline. De data asta era un ordin.

- Pentru numele lui Dumnezeu, fii atent, zise ea pe un ton la fel de autoritar.

Artemis se năpusti în încăpere, cu umerii puțin aduși, și se întoarse într-o parte ca să ofere o țintă redusă. Instinctiv, apelând la vechile cunoștințe dobândite în perioada de instruire, căută adăpostul întunericului.

Dar înțelese imediat că ajunsese prea târziu.

Aerul răcoros al nopții pătrundea prin fereastra care se deschidea spre un balcon miniatural. Curentul ușor făcea să danseze rețeaua artificială de pânze de păianjen. Perdeaua de borangic se umfla de o manieră sinistă, parcă vrând să-și bată joc de el.

Al naibii idiot, își spuse în gând. Cum se poate aștepta să scape pe acolo? Dacă nu risca un salt până la sol, intrusul era prins în capcană.

Dar ființele prinse în capcană deveneau adesea extrem de periculoase.

Artemis ocoli o pânză recent pictată care reprezenta două fantome plutind pe deasupra unei cripte. Dând la o parte voalul de pânze de păianjen, se îndreptă spre fereastră, mergând cu spatele la zid. Nu-i fu greu să măture cu privirea toată lungimea micului balcon. Era gol.

- Afară nu este nimeni, murmură Madeline din centrul încăperii. A dispărut.

- Este norocos dacă nu și-a rupt gâtul când a sărit.

- N-am auzit niciun sunet.

Madeline avea dreptate.

Artemis ieși pe balcon și se uită peste balustradă. În iarbă nu zăcea niciun trup. Și nici nu se zărea cineva schiopătând spre pădure prin foarte rar folosită poartă de sud.

- S-a dus, șopti Madeline.

- Este imposibil să fi sărit până acolo fără să-și fi scrântit o gleznă. Făcu un pas înapoi, și se uită în sus. Mă întreb dacă n-a ales altă cale.

- Pe acoperiș?

- Posibil, deși nici așa nu i-ar fi fost ușor să coboare de la cucurigu. Artemis se opri când vârful cizmei lui atinse un obiect moale, flexibil. Se uită în jos. O senzație de răceală îi cuprinse tot trupul. Fir-ar al naibii!

Madeline îl urmări aplecându-se să ia obiectul pe care călcase.

- Ce-i ăla?

- Motivul pentru care acum câteva minute, când a sărit din balcon, intrusul nostru nu și-a spart țeasta. Artemis ridică brațul, arătându-i o funie cu un nod complicat la capăt. Fără îndoială, adăugă, s-a folosit de ea și la venire, și la plecare.

Madeline oftă.

- Ei bine, măcar știi că n-am văzut o stafie.

- Dimpotrivă, cred că nu putem fi siguri de chestia asta.

Ea se crispă.

- Ce vrei să spui?

Artemis trase de funia grea, trecând-o prin palmă.

- Nodurile folosite la confecționarea acestei scări din frânghie sunt noduri de tip Vanza.

CAPITOLUL 8

- **SPUNE-MI** povestea de la început, zise Artemis.

Madeline se uită pe fereastra bibliotecii, spre grădina mică, lăsată fără o mare parte din podoaba ei verde. Cu mâinile la spate, se concentrează să-și adune gândurile. Simțea prin toți porii prezența lui Artemis, care îi aștepta explicațiile stând sprijinit degajat de marginea biroului ei.

În noaptea trecută, după incidentul de la Vila Bântuită, el o adusese direct acasă, verificase încuietorile obloanelor și promisese că îi va trimite un om să-i supravegheze casa pe tot parcursul nopții.

- Încearcă să te odihnești, spusese. Eu vreau să gândesc puțin. Mă întoarc dimineață că să facem niște planuri.

Ea își petrecuse noaptea încercând să decidă cât de mult să-i spună. Iar acum trebuia să-și aleagă cuvintele cu mare grijă.

- Ți-am spus că soțul meu l-a otrăvit pe tata. L-am găsit pe papa înainte de a-și da sufletul. Bernice s-a străduit să-l salveze, dar până și cele mai puternice leacuri s-au dovedit inefficiente. Ca atare, a susținut că Renwick trebuie să fi folosit un amestec fatal de tip Vanza.

- Continuă.

Vocea lui nu avea nicio inflexiune. Nu trăda nimic. Iar ea era incapabilă să-și dea seama dacă Artemis o credea.

- Înțelesesem deja cu toții că Renwick era bolnav mintal. Oh, da, timp de câteva luni își ascunsese bine demența... Suficient de bine pentru a duce de nas pe toată lumea: pe tata, pe mine, pe toți ceilalți. Dar până la urmă adevărul tot a ieșit la lumină.

- Cum v-ați dat seama că soțul tău era nebun?

Madeline ezită.

- La scurtă vreme după căsătorie a devenit evident că era ceva ciudat cu Renwick. Petrecea ore întregi într-o anumită încăpere de la mansarda locuinței noastre. El o numea laboratorul lui. Și o ținea întotdeauna încuiată. Nu permitea nimănui să intre acolo. Dar într-o după-amiază, pe când își făcea exercițiile de meditație, am reușit să-i fur cheia.

- Ai cotrobăit prin încăperea încuiată?

- Da. Madeline coborî privirea, uitându-se la mâini. Presupun că o asemenea faptă ți se pare nedemnă de o soție supusă.

Artemis ignoră remarca.

- Ce ai găsit acolo?

Întorcându-se încet, ea îl privi în ochi.

- Dovezi că Renwick era profund implicat în afacerile necurate ale adepților Vanza.

- Ce fel de dovezi?

- Jurnale. Cărți. Însemnări. Prostii alchimice pe care tata le-a desconsiderat întotdeauna. El spunea că chestiile astea nu au nicio legătură cu adevăratul cult Vanza. Dar am știut din propriile-mi cercetări că sub poleiala acestei filozofii s-a ascuns întotdeauna un dram de magie și alchimie.

- Afurisite idioteții oculte. Călugării de la Templele Grădinii nu învață pe nimeni așa ceva. Astea sunt considerate cunoștințe interzise.

Madeline înălță sprâncenele.

- Doar știi ce se zice despre cunoștințele interzise, domnule. Asupra unora exercită o mare forță de atracție.

- Să înțeleg că soțul tău s-a numărat printre cei care se simt atrași de ele?

- Da. Țsta a fost adevăratul motiv pentru care a căutat să-l cunoască pe tata și să se strecoare în casa noastră. În încercarea lui de a-l convinge pe papa să-l învețe ceea ce dorea el să știe, a îndrăznit să meargă până acolo încât să se căsătorească cu mine. A crezut că, intrând în familia noastră, papa îi va destăinui toate secretele lui.

- Ce fel de secrete voia Deveridge să afle?

- Erau două. În primul rând, a dorit să învețe antica limbă de pe Vanzagara - cea în care sunt scrise vechile tratate de alchimie și magie.

- Și în al doilea rând?

Madeline își încleștă maxilarele.

- Renwick voia să devină Maestru. Era chiar obsedat de ideea de a obține acest statut.

- Și tatăl tău a refuzat să-i împărtășească cunoștințele pe care le dobândesc doar cei din cercurile superioare?

Madeline inspiră adânc.

- Da. Papa își dăduse deja seama - prea târziu - că Renwick era un om rău. Soțul meu era convins că, descifrând secretele textelor oculte Vanza, se putea transforma în vrăjitor.

- Deveridge era nebun de-a binelea dacă credea așa ceva.

- Mai mult decât nebun, domnule. Criminal. La scurt timp după moartea lui, Bernice și cu mine am fost avertizate de tata că Renwick jurase că ne va omorî pe toți. Soțul meu intenționa să-mi distrugă întreaga familie doar fiindcă papa refuzase să-l învețe ceea ce trebuia să știe pentru a descifra vechile cărți oculte.

- Noroc că Deveridge a murit de mâna unui spărgător de case, înainte de a se răzbuna până la capăt, spuse Artemis pe un ton liniștit.

- Da. Madeline nu se sfii să se uite în ochii lui fermi, necruțători. Bernice crede că aici n-a fost decât mâna sortii.

- Hmm. Artemis dădu din cap, îngândurat. În cazuri din astea, este cel mai ușor să dai vina pe soartă, nu?

Madeline își dresе glasul.

- Sinceră să fiu, habar n-am ce s-ar fi întâmplat dacă Renwick ar fi trăit. Papa fiind mort, Bernice și cu mine n-am mai fi avut nicio scăpare. Cine ne-ar mai fi putut proteja?

- Dacă mi-ai spus adevărul, fii sigură că îți înțeleg dilema.

Madeline închise ochii pentru câteva clipe, încercând să-și adune curajul.

- Nu mă crezi.

- Hai să zicem că mă abțin să trag o concluzie în momentul ăsta.

- Știi că totul sună foarte bizar, domnule, dar ăsta-i adevărul. Madeline strânse pumnii. Jur că nu sunt nebună. Cele ce ți-am relatat nu sunt produsul unei imaginații bolnave. Trebuie să mă crezi.

Artemis o privi îndelung. Apoi, fără un cuvânt, se ridică și traversă încăperea, îndreptându-se spre masa pe care se afla sticla cu brandy. Luă carafa grea de cristal, scoase dopul și își turnă într-un pahar.

Se apropie de ea și îi strânse mâna în jurul paharului.

- Bea.

În contact cu degetele ei, sticla părea rece. Madeline se uită la conținutul paharului, conștientă că nu mai gândea limpede. În clipa aceea dădu glas singurului gând care îi putea trece prin minte.

- Dar este abia ora unsprezece dimineața, domnule. Nu se bea brandy la ora asta.

- Ai fi surprinsă să afli ce pot face unii oameni la ora unsprezece dimineața. Bea.

- Pe cuvântul meu, ești la fel de pisălog ca mătușa Bernice cu tonicele ei. Ridicând paharul, ea luă o gură de brandy. Băutura îi arse și gâtul, și stomacul, dar căldura îi făcu surprinzător de bine. Atât de bine, încât se hotărî să mai ia o înghițitură.

- Acum, spuse Artemis, hai să intrăm în miezul problemei. A trecut un an de la moartea tatălui tău. În afara de incidentul petrecut aseară la Vila Bântuită, ce altceva te face să crezi că Renwick Deveridge s-a întors ca să se răzbune pe tine și pe ai tăi?

- Nu mă judeca greșit, domnule. Madeline coborî brusc paharul cu o mișcare viguroasă. Știu că bârfitorii au răspândit zvonul că am toane nebunești și viziuni febrile. Dar am serioase motive să mă tem că se va întâmpla ceva extrem de ciudat.

Pe fața lui apăru un zâmbet șters.

- Constat că brandy-ul are un efect tonic asupra dispoziției dumitale, doamnă. Vorbește-mi despre fantoma lui Renwick Deveridge.

Madeline încrucișă brațele sub sâni și începu să se plimbe prin bibliotecă.

- Bineînțeles, nu cred că Renwick Deveridge ar fi făcut imposibilul și s-ar fi întors din mormânt pentru a ne vizita. Dacă bântuie pe undeva pe-afară, o face pentru că a reușit să supraviețuiască. Te-am rugat să urmărești o stafie, dar nu cred cu adevărat în spectre.

- Am să te cred pe cuvânt. Artemis se sprijini cu un umăr de bibliotecă. Nu-și luă ochii de la fața ei. Permite-mi să-mi reformulez întrebarea. Ce eveniment recent te-a determinat să te temi de Deveridge?

Următoarea explicație va fi cam complicată, gândi ea.

- Acum o săptămână am primit un bilet de la un fost coleg de-al tatălui meu. Și el este oarecum un expert în limbile antice. Cert este că a studiat vechea limbă vorbită în Vanzagara.

- Ce mesaj ți-a trimis?

Madeline își adună puterile.

- Zicea că fantoma lui Renwick Deveridge și-a făcut apariția în biblioteca sa. A văzut-o și s-a simțit dator să mă pună la curent cu acest incident.

- Fir-ar să fie.

Madeline oftă.

- Știu că povestea este bizară, domnule. Dar trebuie s-o iei în serios măcar parțial. Altfel nu mă vei putea ajuta deloc.

- Ce minte ilustră a putut pretinde că a văzut o stafie?

Încă o explicație neplăcută, gândi ea.

- Lordul Linslade.

- *Linslade*? Artemis îi aruncă o privire neîncrezătoare. Toată lumea știe că tipul ăsta este țicnit. Au trecut ani de zile de când tot vede stafii. Mi-a spus că vorbește regulat cu umbra defunctei sale soții.

- Știu. Madeline încetă să mai umble de colo-colo și se prăbuși pe cel mai apropiat scaun. Crede-mă, deși mi-a cam sărit inima din loc la primirea biletului, nu l-am luat în serios până când...

- Până când ce?

- Până acum patru zile, când am primit mesajul domnului Pitney.

Artemis o privi atent.

- Eaton Pitney?

- Îl cunoști?

- L-am întâlnit doar o dată sau de două ori, cu ani în urmă. Și el este recunoscut ca fiind mare expert în limbi antice.

- Într-adevăr.

- Am înțeles că în ultimii ani Pitney a devenit la fel de excentric ca Linslade.

- Da. Lăsându-se pe spătarul scaunului, Madeline se uită la el. Pitney este categoric un ciudat, chiar și după standardele membrilor Societății Vanzagariene. Ani de zile a crezut că este urmărit de fantome pe care le-a numit Străinii. Am înțeles că anul trecut și-a concediat tot personalul casei pentru a scăpa de orice Străin care s-ar da drept servitor.

- Și Pitney pretinde că a văzut stafia lui Deveridge? întrebă Artemis pe un ton sec.

- Nu, domnule Hunt. Madeline bătu darabana pe brațul scaunului, străduindu-se din răspuțeri să nu-și piardă răbdarea. În biletul lui nu era menționată nicio stafie.

Expresia lui deveni ceva mai blândă, dar privirea îi rămase rece și atentă.

- Atunci, care era conținutul exact al mesajului său?

- Am să ți-l arăt.

Ridicându-se, Madeline scoase cheița pe care o ținea atârnată de gât și se îndreptă spre bufetul în care păstra jurnalul cu evidența membrilor Societății Vanzagariene. Deschise ușița și scoase unul dintre biletele pe care le pusese înăuntru.

După o scurtă privire asupra scrisului mărunț, înghesuit, întinse biletul spre Artemis fără niciun comentariu.

El îl luă și citi cu glas tare.

"Draga mea doamna D.,

Ca fost coleg al stimatului dumneavoastră tată, mă consider dator să vă informez că, după ce m-a pândit din umbră ani de zile, unul dintre Străini a prins brusc curaj și a încercat să-mi invadeze biblioteca. Din fericire, planurile i-au fost zădărnice de robustele mele încuietori și obloane.

Faptul că Străinul părea hotărât să ajungă la cărțile și însemnările mele m-a făcut să mă întreb dacă n-ar putea fi periculos și pentru alți experți în limbi antice. Odată, tatăl dumneavoastră mi-a spus că v-a familiarizat cu vechea limbă de pe Vanzagara. De asemenea, știu că vă aflați încă în posesia cărților și hârtiilor lui Winton Reed. Cred că este bine să vă avertizez că există posibilitatea să fiți vizitată de un necunoscut care se află în căutarea unor asemenea lucruri.

După cum știți, fără îndoială, recent au circulat zvonuri cu privire la anticul text Vanza care este cunoscut sub numele de Cartea Secretelor. Acel text conține numai prostii, evident, dar nu este exclus ca poveștile care circulă să-i fi scos pe Străini din umbră pentru a-l căuta ... "

Artemis îndoie biletul. Părea îngândurat. Madeline consideră că era un semn bun.

- Îmi dau seama că nu prea avem de ce să ne agățăm, spuse ea precaută. Un mesaj cu privire la o stafie de la un domn despre care se știe că are regulat asemenea vedenii și un avertisment cum că o nălucă ar fi încercat să intre în biblioteca unui alt domn, cunoscut pentru ideile lui ciudate de mulți ani. Cu toate acestea, nu pot ignora biletele primite de la Linslade și Pitney.

- Nu trebuie să te mai justifici, Madeline, spuse Artemis liniștit. Acum înțeleg ce te-a alarmat.

Madeline se simți deodată extrem de ușurată.

- Vezi ce legătură există între aceste două bilete, domnule?

- Evident. Oricare dintre mesaje, luat separat, ar putea fi considerat doar o mângălitura incoerentă a unui trăsniț. Dar luată laolaltă, ele alcătuiesc un tipar inteligibil.

- Exact.

Pricepe, gândi Madeline. De fapt, era normal să priceapă. Doar era un Vanza. Unul dintre principiile de bază ale acestei filozofii presupunea să vezi prin straturile de suprafață ale realității toate posibilitățile care se ascund dedesubt.

- Știi ce este mai interesant aici? continuă Artemis. Că Linslade este convins că nu s-a întâlnit cu o fantomă oarecare, ci cu cea a defunctului tău soț.

- Așadar, înțelegi de ce am considerat că este necesar să-mi iau măsuri de precauție și să fac unele cercetări.

- Perfect. Artemis o privi. Presupun că vrei să începi cu Linslade, corect?

- Da. M-am gândit că l-am putea vizita chiar în după-amiaza asta dacă ți-ar conveni.

Artemis ridică din umeri.

- Mă văd nevoit să recunosc că sunt oarecum curios. Nu mi s-a întâmplat niciodată să port o discuție mai lungă cu un om care pretinde că vorbește mereu cu fantomele.

- **CE DRĂGUȚĂ** ești că ai venit să mă vezi, doamnă Deveridge! Radiind de bucurie, lordul Linslade o conduse pe Madeline către un scaun. Ea ar fi putut să jure că ochii lui sticloși, ca de pasăre, sclipiseră intens în momentul în care posesorul lor se întorsese spre Artemis. Și dumneata, domnule ... Foarte încântat să te revăd, Hunt. Lordul îi adresă lui Artemis un zâmbet ștregăresc. A trecut destulă vreme de când nu ne-am mai întâlnit, nu-i așa?

- Câteva ani, parcă, spuse Artemis, așezându-se pe un scaun.

- Așa-i. Linslade dădu brusc din cap aprobator și luă loc de partea cealaltă a biroului. Mult prea mult timp, domnule. Am înțeles că ai studiat la Templele Grădinii și că acum ești un maestru al artelor vechi.

Madeline se uită la portretul care domina peretele din spatele biroului baronului. Pictura o reprezenta pe lady Linslade în picioare, în mărime naturală. Femeia aceea robustă, cu forme pline, fusese, pe când trăia, ceva mai înaltă decât micuțul, sprințarul ei bărbat. Purta o rochie de seară cu decolteu pătrat, foarte adânc, dintr-un material cu desene greco-etrusce. Stilul acesta fusese la mare modă cu doisprezece ani în urmă, când murise ea.

Madeline își amintea că lordul Linslade și soția sa doriseră întotdeauna să se țină în pas cu moda. În timp ce acum lady Linslade era imortalizată într-un veșmânt demodat de doisprezece ani, soțul ei continua să fie la curent cu ultimele noutăți. Astăzi, el purta un compleu elegant croit, la care se adăuga o vestă din satin trandafiriu și o panglică de gât cu nod extrem de complicat, făcut după ultimele uzanțe.

Linslade își puse pe birou mâinile mici, cu unghii îngrijit tăiate, și se uită radios la Madeline.

- Trebuie să te anunț, draga mea, că am purtat cu tatăl tău niște conversații extrem de stimulatoare.

Madeline îngheță.

- Ați vorbit cu papa?

- Da, exact. Linslade chicoti. Pe cuvântul meu, am ajuns să-l văd pe Reed mai des decât pe vremea când trăia.

Madeline observă sclipirea amuzată din ochii lui Artemis, dar încercă să o ignore.

- Despre ce anume discutați cu tata? întrebă precaută.

- În general, ne consultăm reciproc, punându-ne, evident, întrebări cu privire la cercetările pe care le facem pe marginea vechii limbi vanzagariene, spuse Linslade. Winton Reed are întotdeauna idei foarte interesante. A trecut mult timp de când sunt de părere că el și Ignatius Lorrington s-au numărat printre cei mai buni experți din întreaga Europă în acest domeniu.

- Înțeleg. Madeline îi mai aruncă lui Artemis o privire scurtă, puțin jenată. Nu prea știa cum să continue conversația.

- Spune-mi, domnule, interveni Artemis pe un ton foarte degajat, ai început să discuți și cu Lorrington?

- De acum câteva luni, de când a murit, Lorrington nu a găsit de cuviință să mă viziteze. Nimic surprinzător, vă asigur. Linslade pufni. Omul ăsta a fost întotdeauna extrem de arogant și sigur de sine. Cu alte cuvinte, foarte fudul. Se considera cel mai mare expert Vanza din toate punctele de vedere. Mă îndoiesc că și-a schimbat opiniile în această privință de când a murit.

- El a fost exploratorul și învățatul care a descoperit Insula Vanzagara, îi aminti Artemis. Lui îi datorăm cunoașterea artei și filozofiei de acolo. El a fost fondatorul și cel dintâi Mare Maestru al Societății Vanzagariene. S-ar putea spune că a avut oarecum dreptul de a-și forma o bună părere despre el însuși.

- Da, da, știi. Linslade flutură mâna prin aer, cu un gest delicat, vrând parcă să-l asigure că nu avea de gând să-l contrazică. Nimeni nu-i contestă calitatea de descoperitor al Vanzagarei. Ca să fiu sincer, am sperat că mă va vizita după moarte. La sfârșitul vieții a fost foarte bolnav, doar știi. N-a mai primit mulți musafiri. N-am avut niciodată prilejul să-l întreb ce a fost cu zvonul care mi-a ajuns la urechi cu puțin timp înainte ca el să-și dea sufletul.

- Care zvon? se interesă Artemis.

- Nu se poate să nu-l fi auzit și dumneata, domnule. Linslade se uită la el. Acum câteva luni, prin Societatea Vanzagariană au circulat niște povești în legătură cu furtul unei cărți foarte vechi.

- *Cartea Secretelor*, spuse Artemis. Da, am auzit zvonul. Dar nu i-am dat crezare.

- Nu, evident că nu, se grăbi să zică Linslade. A fost absolut aberant. Însă și curios, nu crezi? Ar fi fost interesant de știut părerea lui Lorrington în privința asta.

- Potrivit puținelor informații care mi-au parvenit, spuse Artemis păstrându-și sângele rece, *Cartea Secretelor*, dacă a existat cu adevărat, a fost distrusă de incendiul care a transformat în scrum vila lui Farrell Blue din Italia.

- Da, da, știu. Linslade oftă. Din nefericire, nici Blue nu m-a vizitat după ce a murit, așa că n-am avut ocazia să-i pun întrebări.

Discuția aceasta nu duce nicăieri, își spuse Madeline. Era momentul să ia inițiativa.

- Domnul meu, mi-ați scris în mesajul dumneavoastră că l-ați văzut recent pe defunctul meu soț.

- Chiar aici, în bibliotecă. Veselia de pe chipul lui Linslade dispăru, lăsând în loc o tulburare. A fost cam surprinzător, vă asigur. Pe vremea când era elevul tatălui tău, l-am întâlnit o dată sau de două ori, însă nimeni n-ar putea afirma că am fost prieteni apropiați.

Artemis întinse picioarele și își studie vârfurile lustruite ale cizmelor.

- L-ai considerat coleg?

- Am avut, evident, interese intelectuale similare, dar Deveridge îmi disprețuia teoriile și opiniile. S-a exprimat chiar că mă considera un bătrân senil și tâmpit. Mi s-a părut foarte bătăran. Oprindu-se brusc, Linslade se uită jenat la Madeline. Scuză-mă, dragă, n-am avut intenția să-l critic pe fostul tău soț.

Madeline nu reuși să schițeze decât un zâmbet șters, foarte rece.

- Domnule, cu siguranță că sunteți perfect conștient că n-am avut parte de un mariaj fericit.

- Recunosc că am auzit unele bârfe pe tema asta. Simpatia încălzi ochii sticloși ai lordului. Ce tragic! Regret nespus că n-ai avut ocazia să afli ce înseamnă exaltarea fizică și metafizică pe care lady Linslade și cu mine am avut norocul s-o cunoaștem.

- Am impresia că genul ăsta de fericire matrimonială este ceva ieșit din comun, spuse Madeline țâfnoasă. Dar acum hai să ne întoarcem la conversația pe care ați purtat-o cu fostul meu soț. Puteți să ne-o relatați?

- Desigur. Linslade țuguie buzele. N-a durat mult, spuse. De fapt, aproape că nici nu ne-am întâlnit. Chestia aia s-ar putea numi, eventual, doar o ocazie de ultim moment.

Artemis ridică privirea de pe cizme.

- Cum adică?

- Deveridge și-a făcut apariția aici, în bibliotecă, la o oră destul de târzie. Trecuseră câteva ore de când toată lumea din casă se afla în pat. Dacă n-aș fi avut probleme cu somnul, dacă nu m-aș fi hotărât să cobor la parter ca să-mi iau o carte, aș fi ratat ocazia de a-l întâlni.

Madeline se înclină puțin spre birou.

- Și ce v-a spus, domnule? Care sunt exact cuvintele lui?

- Stai să mă gândesc. Sprâncenele lui Linslade se uniră deasupra nasului, dându-i un aer încruntat, de om care meditează adânc. Cred că eu am vorbit primul. Am schimbat câteva politețuri obișnuite. I-am zis că sunt surprins să-l văd. Am pomenit ceva de incendiul de acum un an, informându-l că am auzit de moartea lui.

- Și el cum a reacționat la chestia asta? Întrebă Artemis cu o curiozitate aparent sinceră.

- Parcă a zis că ar fi fost un incident extrem de inoportun.

- Inoportun? Madeline simți alunecându-i pe sub rochie niște picături de transpirație rece. ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit?

- Da, sunt sigur că ăsta a fost. Fățându-se jenat pe scaun, Linslade o privi cerându-și parcă iertare. După cum am spus, am pălăvrăgit împreună. Natural, draga mea, n-am intrat în detalii în legătură cu bârfele care mi-au ajuns la urechi despre maniera în care a ... decedat.

- Natural. Madeline tuși ușor ca să-și dreagă glasul. Foarte amabil din partea dumneavoastră că n-ați discutat despre regretabilele zvonuri care au circulat.

- Întotdeauna sunt foarte politicoși cu morții, o asigură Linslade. Iar ei par să-mi aprecieze atitudinea. Oricum, întotdeauna consider că ceea ce se petrece între un bărbat și o femeie privește numai cuplul respectiv.

Artemis se uită la Linslade.

- Cum a reacționat Deveridge când i v-ați adresat?

- Când i-am vorbit prima dată, mi s-a părut că a tresărit puțin. Linslade ridică din sprâncene. A tresărit ca și cum nu s-ar fi așteptat să mă vadă. Nu-mi pot imagina de ce. În definitiv, el venise la mine, nu eu la el, și apoi, se afla în biblioteca mea.

- Așa-i. Despre ce altceva ați mai discutat?

- L-am întrebat dacă studiază încă vechea limbă Vanza. Mi-a răspuns afirmativ. Linslade săltă sprâncenele, apoi le lăasă să cadă. La drept vorbind, a pomenit de bârfele cu privire la *Cartea Secretelor*. S-a interesat dacă am auzit ultimul zvon pe această temă.

- Care anume? întreabă Artemis, fără nicio inflexiune în voce.

- Unul potrivit căruia *Cartea Secretelor* ar fi scăpat, totuși, din incendiul din Italia. El a spus că ar fi auzit că rețetele din ea nu fuseseră scrise doar în vechea limbă Vanza, ci că a fost elaborată într-un fel de cod. Chestiune foarte complicată chiar și pentru cel mai destoinic lingvist. Se pare că sunt necesare niște explicații ori un sistem de descifrare pentru a fi tradusă.

Madeline încleștă degetele unei mâini înmănușate.

- Ați făcut comentarii cu privire la treaba asta?

Linslade pufni delicat.

- I-am zis că orice vorbă referitoare la *Cartea Secretelor* este doar o bârfă nulă și neavenită.

- Și el a mai spus ceva? Dându-și seama că vocea îi tremurase, Madeline încleștă dinții.

- Nimic important. Am mai pălăvrăgit câteva clipe, apoi a plecat. Artemis se uită la Madeline. M-a rugat să-ți vorbesc despre el, draga mea, continuă Linslade. Zicea că nu vrea să-l uiți. De aceea ți-am trimis acel bilet ca să ne întâlnim.

Timp de câteva secunde, Madeline nu mai respiră. Nu-și mai putea mișca nici măcar un deget. Era conștientă că Artemis o privea pieziș, cu ochi enigmatici, însă îi era imposibil să se întoarcă pentru a-i susține privirea.

Se holba la Linslade. Bărbatul acesta discuta regulat cu stafiile. Nu era într-un totuș sănătos. Dar nici nu părea să fie nebun de-a binelea. Oare cât adevăr și câtă ficțiune conțineau spusele lui? Oare cum puteai face distincția între realitate și imaginație?

Derutată, se uită la modelul vechi de doisprezece ani al rochiei în care era înfățișată lady Linslade în portret. Deodată îi veni o idee.

- *My lord*, spuse precaută, am o nelămurire și sunt curioasă să aflu răspunsul la întrebarea care mă frământă. Când v-ați întâlnit cu stafia doamnei dumneavoastră, ați observat cumva cum era îmbrăcată?

- Îmbrăcată? Ei, într-o rochie foarte elegantă, evident. Fața lui Linslade se luminează de un zâmbet dulce. Lady Linslade a avut întotdeauna gusturi excelente.

Madeline se uită pentru o clipă la Artemis. Probabil că el își dăduse seama ce intenții are, fiindcă o aprobă printr-o înclinare aproape imperceptibilă a capului.

- Lady Linslade continuă să fie în pas cu moda? Madeline își ținu respirația.

Linslade păru surprins, apoi puțin dezamăgit.

- Mi-e teamă că nu. Întotdeauna apare în minunata rochie pe care a purtat-o când i-a pozat artistului. Știi, era înnebunită după stilul greco-etrusc.

- Înțeleg. Madeline expiră precaut. Și tata? Stafia lui cum era îmbrăcată atunci când ați văzut-o?

Linslade se înveseli.

- Exact cum a fost îmbrăcat tatăl tău când l-am vizitat ultima oară. Cu haina aceea albastră cu care venea la toate ședintele Societății și cu o vestă destul de neinspirat aleasă, de culoare galbenă. Doar ți-o amintești, sunt convins.

- Da. Madeline înghiți în sec. Îmi amintesc vesta lui galbenă. Dar ce-mi puteți spune despre soțul meu? Mai știți ce purta stafia lui în seara în care a venit să vă vadă?

- Păi, da. Știu că am gândit că pare foarte stilat. Avea o haină închisă la culoare, croită după moda cea mai nouă, și o panglică de gât înnodată în stil *Serenade*. Nodul acesta este, după cum știi, ultimul răcnet.

- Înțeleg, murmură Madeline.

- Ah, și mai este ceva. În mână avea un baston. Mânerul de aur era turnat cu mare finețe în forma unui cap de șoim. Foarte drăguț.

Madeline simți că i se ridică părul pe ceafă.

ZECE MINUTE mai târziu, Artemis o ajută să urce în trăsură, sări înăuntru după ea și închise portiera. Nu-i plăcuse încordarea pe care o văzuse în ochii ei. Madeline părea stăpână pe sine, dar era mult prea palidă.

- Te simți bine? o întreabă în momentul în care vehiculul se puse în mișcare.

- Da, sigur. Cu gesturi încete, bine calculate, ea își încleștă degetele. Artemis, se pare că Linslade s-a întâlnit în biblioteca sa cu un intrus adevărat, nu cu o stafie.

- Cu un intrus care semăna destul de bine cu defunctul tău soț pentru a-l face pe Linslade să creadă că era stafia lui Renwick Deveridge. Artemis se lăsă degajat pe spătarul canapelei. Interesant. Apropo, Madeline, trebuie să-ți spun că, spre sfârșit, ai adoptat o tehnică de investigare extrem de inteligentă. Ar fi trebuit să-mi treacă și mie prin cap să-l întreb despre toaletele preferate ale diferitelor lui stafii.

Ea păru surprinsă de acest compliment.

- Mulțumesc, domnule.

El ridică din umeri.

- S-ar părea că, de regulă, stafiile care îl vizitează pe Linslade preferă să apară în hainele pe care obișnuiau să le poarte pe vremea când trăiau. Dar umbra lui Renwick era îmbrăcată după moda actuală, nu în stilul anilor trecuți.

- Linslade este foarte excentric, îi atrase atenția Madeline, neliniștită.

- N-am să te contrazic în această privință. Este posibil să dăm o importanță prea mare răspunsurilor lui. Se vede bine că tipul are o imaginație bolnavă. Poate că mintea lui tulbure a inventat o ținută: modernă pentru stafia lui Deveridge din simplul motiv că nu-și amintea cum fusese îmbrăcat soțul tău la ultima lor întâlnire.

Madeline căzu pe gânduri. Vorbi abia peste câteva secunde.

- Înțeleg ce vrei să spui. Sunt sigură că lordul este prea gentleman pentru a-și imagina o stafie goală.

- O stafie goală. Ce idee interesantă!

Ea îl privi revoltată.

- Nu-mi vine să cred că stăm aici discutând despre gusturile vestimentare ale stafiilor. Dacă ne-ar auzi cineva, ar crede, cu siguranță, că am scăpat dintr-o casă de nebuni.

- Da.

- Artemis, trebuie să-ți spun ceva.

- Ce anume?

- Lordul Linslade a zis că stafia avea un ... un baston.

- Și ce-i cu asta? Bastoanele au ajuns la mare modă. Eu nu obișnuiesc să port, dar numai din cauză că le consider al naibii de enervante.

Madeline se uită afară, pe stradă.

- Având în vedere elementul descris de Linslade, bastonul respectiv pare a fi unicat.

- A, da. Mănerul din aur, turnat în forma unui cap de pasăre prădătoare. Și ce dacă avea un asemenea mâner?

Madeline expiră încet.

- Nu-i vorba doar de faptul că mi se pare un unicat. Problema este că mi se pare îngrozitor de familiar. Renwick purta întotdeauna un baston care se potrivea perfect cu cel descris de Linslade.

Artemis încremeni.

- Ești sigură?

- Da. În ochii ei apăru o expresie tulburătoare de panică. Dar Madeline reuși imediat să-și redobândească stăpânirea de sine. Da, sunt foarte sigură. O dată mi-a spus că bastonul era un cadou de la tatăl lui.

Artemis o studie îndelung.

- Cred că până la terminarea acestei povești este bine să te muți la mine, spuse el în cele din urmă. Evident, împreună cu mătușa ta.

Madeline se holbă la el.

- Să mă mut la tine acasă? Dar e ridicol. De ce naiba aș face așa ceva?

- Pentru că sunt convins că imensul tău vizitiu și minusculii clopoței de la obloanele tale nu vor putea ține piept stafiei lui Renwick Deveridge.

- Dar, Artemis ...

El îi susținu privirea.

- Tu m-ai târât în chestia asta, madam. Foarte bine, așa să fie. Am făcut o înțelegere. Îți voi găsi fantoma. La rândul tău trebuie să fii însă de acord să-mi respecti instrucțiunile cu privire la siguranța ta.

Ea îl privi suspicioasă.

- Toate ordinele, vrei să spui.

- Poți să folosești orice termen dorești. Dar în treburi de genul ăsta nu pot avea comanda doi inși. Îi vei pune în situații riscante pe toți cei din casa ta dacă mi te vei opune de fiecare dată.

- Nu mă opun, domnule. N-am făcut decât să pun sub semnul întrebării înțelepciunea propunerii tale.

- Asta este o atitudine suficient de ieșită din comun, spuse el. Eu o interpretez ca pe o opoziție.

Madeline se foi agitată.

- Ești destul de susceptibil când e vorba de autoritatea ta, nu-i așa, domnule?

- Sunt extrem de susceptibil în legătură cu acest subiect. Atât de susceptibil, de fapt, încât rareori permit cuiva să îmi pună sub semnul întrebării.

Madeline îl privi furioasă.

- Nu te poți aștepta să te las să iei toate hotărârile.

- Îmi permiți să-ți reamintesc că tu ești cea care m-ai căutat, doamnă? Mi-ai propus să încheiem o înțelegere și am acceptat. Am făcut un pact.

Madeline ezită, apoi se hotărî, după toate aparențele, să încerce o altă tactică.

- Domnule, nu trebuie să pierzi din vedere celălalt obiectiv.

Timp de o clipă, foarte neplăcută pentru el, Artemis gândi din nou că, într-un fel sau altul, Madeline reușise să-i afle planurile pentru a o răzbuna pe Catherine.

- Celălalt obiectiv?

- Știi foarte bine că ești în căutarea unei soții bine plasate. Madeline îl privi supărată. Mi-ai dat de înțeles că te temi că nu vei fi putea încheia o căsătorie așa cum ți-ai dori în cazul în care se află că desfășori activități comerciale.

- Și ce-i cu asta?

- Trebuie să-ți spun că nu doar activitățile comerciale îi pot descuraja pe oameni, zise Madeline posomorâtă. Multe familii din cercurile înalte s-ar putea opune ideii ca tu să o găzduiești pe Cumplita Văduvă.

- N-am luat în calcul această posibilitate. Artemis ridică o sprânceană. Chiar crezi că poate avea cineva obiecții cu privire la musafirii pe care mi-i aleg?

- Da, cred.

- Ce minți încuiate pot avea!

- Problema este că, spuse ea cu un aer serios, chestia asta n-o să aibă un impact bun asupra sensibilităților tale. Trebuie să recunoști că am dreptate. Te asigur că genul de femei care pot fi pe lista ta de posibile soții n-ar dori să afle că m-ai ținut o vreme sub acoperișul tău.

- Madeline, când ți s-a întâmplat ultima oară să dormi o noapte întreagă?

Madeline făcu ochii mari, dar reuși și de astă dată să-și revină remarcabil de repede.

- Cum de-ai ghicit că nu dorm?

- Am vorbit cu omul pe care l-am postat aseară pe strada din fața casei voastre. Mi-a zis că lumina de la fereastra ta a rămas aprinsă până în zori. Bănuiesc că ți se întâmplă frecvent așa ceva.

Întorcând capul, Madeline se uită lung la strada însorită.

- Dintr-un motiv oarecare, am presupus că, în cazul în care se va întoarce, n-o va face decât noaptea. A fost o creatură a întunericului, înțelege?

- Deveridge?

- Da. Arăta ca un înger, dar în realitate era un demon. De aceea mi se pare că acel *ceva* sau cineva care s-a întors pentru a-l răzbuna va prefera, de asemenea, noaptea.

Artemis se întinse spre ea și, cu mare delicatețe, îi cuprinse mâinile în căușul palmelor lui. Apoi așteptă ca Madeline să-l privească în ochi.

- Logica ta este perfectă, îi spuse. Celor care gustă prostiile oculte care aparțin laturii tenebroase a culturii Vanza le place melodrama. Se știe că preferă să-și desfășoare activitățile noaptea. Dar mi-e teamă că nu te poți bizui pe ipoteza că practicantul artelor obscure trebuie neapărat să lucreze în obscuritate. Chiar faptul că te aștepți să-l vezi venind noaptea îl poate determina să intre în acțiune ziua.

- Este al naibii de complicat, murmură ea cu o vehemență care nu putea izvorî decât din mari chinuri sufletești. Mi-aș fi dorit ca tata să nu se fi implicat niciodată în mișcarea cultului Vanza. Mi-aș fi dorit să nu fi auzit niciodată de filozofia asta și să nu fi întâlnit niciodată persoane care au studiat-o.

- Madeline ...

Între palmele lui, mâinile ei se strânseseră în doi pumni micuți.

- Jur că după ce se va termina povestea asta voi renunța la orice și la oricine are legătură cu această oribilă filozofie.

Simți o puternică senzație de răceală în stomac.

- Ai dat foarte clar de înțeles ce sentimente nutrești față de Vanza. Te privește ce vei face după ce se va încheia afacerea asta. Dar până atunci m-ai angajat pentru priceperea mea. Mă aștept să dai ascultare glasului rațiunii. Dacă nu te gândești la siguranța ta, ține cont măcar de cea a mătușii tale. Vrei s-o pui în pericol?

Madeline îi studie chipul îndelung. Logica lui nu avea niciun cusur, iar lui Artemis nu-i era greu să vadă că ea își dădea seama de acest lucru. Era o *logică Vanza*. El știu răspunsul înainte ca Madeline să i-l dea.

- Nu, firește că nu, spuse ea simplu. Ai perfectă dreptate. Trebuie să mă gândesc la siguranța mătușii Bernice. Voi face imediat toate aranjamentele necesare. Ne putem muta chiar azi la tine.

- Înțeleaptă decizie, madam.

Madeline îi aruncă o privire iritată.

- Nu mi-am dat seama că este decizia mea, domnule. Cred că este a ta.

- Hmm.

- Poate că, spuse ea gânditoare, dacă suntem foarte atenți, foarte discreți și destul de norocoși, nimeni din cercul tău social nu va sesiza că ai musafiri. Sau, dacă sesizează, poate că nu mă vor recunoaște.

- Hmm.

Artemis hotărî și de astă dată să-i nu-i pomenească nimic despre rămășagul de o mie de lire din toate cărțile de pariuri ale clubului.

CAPITOLUL 9

LA SCURT TIMP după ora două dimineața, Artemis puse cărțile de joc pe masă și se uită la adversarul său.

- Cred că-mi datorezi cinci sute de lire, Flood.

- Nu-ți face griji. Îți primești afurisiții ăia de bani pe la sfârșitul lunii, Hunt. Corwin Flood își mângăli numele pe un bon și îl aruncă pe masă.

Ridicând o sprânceană, Artemis luă bucata de hârtie.

- Ai să-ți plătești datoriile la sfârșitul lunii? Să înțeleg că în momentul de față ești lefter, Flood?

- Ba deloc. Flood întinse mâna spre sticla de pe masă. Își umplu paharul cu vin de Bordeaux și îl bău pe tot o dată, dintr-o singură sorbitură lungă, nesățioasă. Când termină, puse paharul într-o parte, apoi îl studie pe Artemis cu o expresie meditativă.

- Mi-am băgat averea într-o investiție. A fost o ocazie din aceea de care ai parte o singură dată în viață. Am adunat absolut tot ce-am avut ca să pot cumpăra acțiunile. Peste două săptămâni îmi voi recupera banii înzecit. Abia atunci îți vei căpăta și tu partea.

- O să aștept cu nerăbdare ziua în care va acosta vasul tău.

Flood pufni.

- Nu-i vorba de niciun vas. N-aș fi băgat atâta bănet într-un afurisit de vas. E al dracului de riscant. Vasele se scufundă. Vasele dispar în larg. Vasele sunt atacate de pirați. Întinzându-se peste aproape o jumătate de masă, el coborî vocea, continuând pe un ton confidențial: Investiția mea nu prezintă niciun risc, domnule. Mai mult decât atât, datorită ei mă voi alege cu o sumă mult mai frumoasă decât cea pe care aș obține-o din acțiunile băgate într-un transport naval. Flood rânji viclean. Evident, exceptând cazul în care vasul cu pricina ar transporta aur pur.

- Trebuie să-ți mărturisesc că mi-ai trezit interesul. Nimic nu poate capta atenția unui om mai repede decât aurul.

Rânjetul lui Flood dispăru brusc. După toate aparențele, își dăduse seama că vorbise prea mult.

- N-a fost decât o glumă, domnule. După ce aruncă o privire fugară în jur, își mai turnă un Bordeaux. Puțin umor, asta-i tot.

Mișcându-se leneș, Artemis se ridică.

- Sper că n-ai glumit și atunci când ai vorbit de perspectivele tale financiare de la sfârșitul lunii. Schiță un zâmbet. Aș fi dezamăgit dacă aș afla că nu ești în stare să-ți plătești datoriile de la jocuri, Flood. Foarte dezamăgit.

Flood se crispă. Apoi se încruntă furios.

- Îți vei primi banii, spuse cu voce nedeslușită.

- Mă bucur să aud așa ceva. Ești sigur că nu-mi poți spune nimic despre extraordinara investiție care va da roade peste două săptămâni? Poate că m-ar interesa și pe mine.

- Regret, spuse Flood prompt. S-au vândut toate acțiunile. Nici n-ar fi trebuit să pomenesc de treaba asta. Acționarii au jurat să păstreze secretul. Acum Flood părea neliniștit. Ia ascultă, n-ai să vorbești cu nimeni despre chestia asta, nu-i așa?

Fața lui Artemis se destinse treptat, luminată în final de un zâmbet larg.

- N-am să spun nimic nimănui, Flood. Pe cuvântul meu. Ultimul lucru pe care îl doresc este să-mi bag nasul în investiția ta.

Flood îl privi fix, cu ochii holbați, de parcă zâmbetul lui Artemis îl adusese în stare de transă. Apoi clipi o dată și se scutură ca și cum ar fi încercat să-și revină.

- Că multă dreptate mai ai. E în interesul tău să-ți ții gura, nu? Nu-ți iei banii dacă-ți vâri nasul în treburile mele.

- Perfect adevărat.

Artemis îi întoarse spatele și se îndreptă spre hol. Dar în cale îi apărură trei tineri modern îmbrăcați, toți părând beți crișă.

Unul dintre ei înaintă cu un pas și se holbă teatral, făcând pe uluitul. Apoi îl arătă pe Artemis învârtind mâna prin aer cu aceeași gestică dramatică.

- Oho! Dragii mei prieteni, oare pe cine vedem în fața noastră? Am impresia că pe cel mai brav, cel mai îndrăzneț, cel mai neînfricat bărbat din toată Anglia. Vi-l prezint pe Hunt.

Ceilalți doi intonară în cor:

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

- Uitati-vă cu atenție la nobilul lui chip, studiați-l bine, fiindcă s-ar putea să nu-l mai vedem în această frumoasă sală de club.

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

- Până mâine, bravul nostru Hunt va fi ori cu o mie de lire mai bogat, ori...

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

- Ori va fi plecat pentru totdeauna din acest univers pieritor, în cel nepieritor, de dincolo, unde îl va trimite nimeni alta decât Cumplita Văduvă.

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

- Îi dorim tot binele în seara asta. Sau, cel puțin, îi dorim să aibă un cocoșel solid și neînfricat, ca să se poată bucura de ultima noapte petrecută pe acest tărâm.

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

Artemis se apropie agale de cei trei flăcăi. Ei râseră zgomotos și se dădură la o parte din calea lui, făcând plecăciuni adânci.

- *Hunt, Hunt, Hunt.*

Oprindu-se abia lângă ușă, Artemis se întoarse cu fața spre ei și îi privi gânditor. Toată lumea din club rămase în expectativă. El își scoase ceasul din buzunar. Toți ochii îl urmăriră cum îi saltă capacul și îi studiază cadranul.

Când termină, închise capacul și, degajat, lăsă ceasul să-i cadă în buzunar.

- Mi-e teamă că în seara asta trebuie să plec ceva mai devreme. Am niște afaceri care solicită o atenție imediată. Sunt sigur că mă înțelegeți cu toții.

Cei trei năbădăioși se hliziră. De la o masă de joc se auziră râsete înfundate.

- Dar mâine... Artemis făcu o scurtă pauză pentru a spori efectul. Este normal să presupun că voi trece cu bine de această noapte, evident.

Unul dintre tinerii spilcuiți hohoti zgomotos.

- Presupunând că optimismul tău este justificat, domnule, ce vei face mâine?

- Măine, abia aștept să provoc la duel pe fiecare bărbat din acest club care a îndrăznit să fie atât de nepoliticos încât să-mi insulte oaspetele.

Cei trei tineri se zgâiră la el șocați, cu gurile căscate. Viul interes care se instalase în sala clubului se transformă într-o muțenie înfricoșată. Satisfăcut de efectul cuvintelor sale, Artemis ieși în hol. Își luă mantaua și mănușile, apoi coborî treptele care duceau în stradă.

Nu se depărtase încă cu trei pași de ușa din față când auzi, din spate, un mers grăbit.

- Stai, Hunt, strigă Flood. Hai să luăm aceeași trăsură.

- Nu este niciuna disponibilă prin preajmă. Artemis înclină puțin capul, dându-i de înțeles să se uite la strada goală, învăluită în ceață. Merg pe jos până-n piață. Sper ca de acolo să pot lua ceva.

- Nicio trăsură? Flood se uită în jur, cu o expresie nesigură. Dar întotdeauna sunt câteva care așteaptă aici, în față.

- Nu și în seara asta. Ceața-i de vină, fără îndoială. Poate că este mai bine să stai înăuntru până când apare una. Întorcându-i spatele lui Flood, Artemis vru să-și continue drumul.

- Așteaptă, te însoțesc, spuse Flood repede, cu o voce în care se ascundea un dram de teamă. Ai dreptate, în piață trebuie să existe niște trăsuri și vom fi mai în siguranță dacă vom merge împreună până acolo.

- Cum vrei.

Flood i se alătură, mergând în pas cu el.

- La ora asta străzile sunt periculoase, mai ales într-o asemenea noapte.

- Sunt surprins să aflu că ți-e teamă să umbli pe străzile astea, Flood. Credeam că obișnuiești să petreci mult timp în cartierul rău famat. Iar acum te afli, cu siguranță, într-o zonă mult mai puțin periculoasă a orașului.

- Nu mi-e teamă, mormăi Flood. E doar o chestie de rațiune, atâta tot.

Lui Artemis nu-i scăpă neobservată neliniștea din vocea lui Flood. Schiță un zâmbet. Flood era înspăimântat.

Flood îi aruncă o privire scurtă și nesigură.

- Ia zi, ce naiba a fost cu treaba aia din club? Chiar ai de gând să provoci la duel orice om care face comentarii cu privire la doamna Deveridge?

- Nu.

Flood pufni.

- Nu cred.

- Îi voi provoca la duel doar pe cei care fac comentarii pe care le consider insultătoare pentru doamna.

- Fir-ar să fie. Riști o întâlnire în zori pentru una de teapa Cumplitei Văduve? Ești nebun, domnule? Aoleu, femeia asta este un nimeni, dar...

Artemis se opri din mers și se întoarse cu fața spre însoțitorul său.

- Da, Flood? Ce voiai să spui?

- La naiba, domnule, toată lumea știe că este o criminală.

- N-a existat nicio dovadă. Artemis zâmbi. Și știm cu toții că, fără dovezi, nimeni nu poate fi acuzat de crimă.

- Dar toata lumea știe că...

- Chiar așa?

Gura lui Flood se mișcă, însă nu scoase niciun cuvânt inteligibil. Se holbă la Artemis și, când văzu că acesta rămăsese ca o stană de piatră, făcu iute un pas înapoi. În lumina difuză a unei lămpi cu gaz din apropiere, fața lui, marcată de ani de desfrâu, părea posacă și înspăimântată.

- Mai aveai de spus ceva în legătură cu acest subiect, Flood?

- Nimic. Cu gesturi lente, teatrale, Flood își netezi haina. Nu mai aveam nimic de spus. N-am făcut decât să pun o întrebare.

- Consideră că ți-am răspuns. Artemis își continuă drumul.

Flood ezită, apoi, hotărând, se pare, că nu merita să riște să se întoarcă singur la club, se grăbi să-l prindă din urmă.

Un timp, merseră fără să vorbească. Ecoul pașilor lui Flood răsunau straniu în noapte. Artemis, în schimb, datorită numeroșilor ani de antrenament și obișnuinței, se mișca fără să facă niciun zgomot.

- Ar fi trebuit să iau o lanternă. Flood aruncă o privire peste umăr. Afurisitele astea de lămpi cu gaz sunt complet inutile pe vreme cețoasă.

- Eu prefer să nu umblu cu lanterna, dacă pot evita, spuse Artemis. Lumina lor face din tine o țintă ideală pentru tâlhari.

- Fir-ar, să fie. Flood se mai uită o dată peste umăr. Nu m-am gândit niciodată la chestia asta.

De pe o alee apropiată, se auzi un zgomot slab de pași în alergare. Flood se agăță de mâna lui Artemis.

- N-ai auzit nimic?

- E un șobolan, fără îndoială. Artemis se uită politicoasă la mâna înmănușată de pe mâneca lui. Îmi mototolești haina, domnule.

- Scuze. Flood îi dădu imediat drumul.

- Pari cam neliniștit, Flood. Poate că ar trebui să te gândești la un tonic pentru nervi.

- La naiba, domnule, vreau să te informez că am nervi rezistenți ca fierul.

Artemis ridică din umeri fără să spună nimic. O parte a minții lui înregistrează automat sunetele slabe ale nopții, făcând deosebirea dintre familiar și nefamiliar, catalogând umbrele, încercând să detecteze orice scrâșnet ușor de talpă frecată de pavaj.

Din celălalt capăt al străzii răsunau tropotele unor copite.

- Poate că este o trăsură, spuse Flood cu însuflețire.

Dar trăsura se mișcă în direcție opusă.

- Trebuia să fi rămas la club, mormăi Flood.

- Ești chiar atât de neliniștit în seara asta?

Flood vorbi abia după o scurtă ezitare.

- Dacă ții neapărat să știi, da, sunt. Acum câteva luni am fost amenințat.

- Nu mai spune! Artemis studie lumânarea care se afla la un geam de la etajul unei clădiri din fața lui. Cine te-a amenințat, domnule?

- Nu-i știu numele.

- Și nici nu-l poți descrie, nu?

- Nu. Flood se opri din nou. Chestia este că nu l-am văzut niciodată.

- Dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu te-ai întâlnit niciodată cu el, de ce ar vrea să te amenințe?

- Habar n-am, spuse Flood cu voce tânguitoare. Tocmai de asta este al dracului de ciudat.

- Chiar n-ai idee de ce te-ar alege un necunoscut tocmai pe tine ca țintă a amenințărilor lui?

- Mi-a trimis ... Flood scoase un icnet puternic când o pisică traversă strada, făcându-se nevăzută pe o alee laterală. Mii de draci! Ce a mai fost și asta?

- Doar o pisică. Artemis făcu o pauză. Chiar că ai nevoie de ceva pentru nervi, Flood. Ce ți-a trimis bărbatul acela?

- Un medalion. Din acelea de care se prind de lanțurile ceasurilor de buzunar.

- Și asta poate fi considerată o amenințare?

- Este ... este greu de explicat. Acum, când începuse să vorbească, Flood părea incapabil să se oprească. Totul mi se trage de la o chestie petrecută acum câțiva ani. Împreună cu niște prieteni, m-am hârjunit puțin cu o micuță actriță. Proasta aia a scăpat și a fugit. Era întuneric. Ne aflam într-o zonă rurală, înțelegi ... a avut loc un accident și ea ... ei, nu contează. Problema este că a jurat că iubitul său o va răzbuna într-o bună zi.

- Și acum crezi că tipul a venit după tine, nu?

- Imposibil. Flood se uită din nou peste umăr. Nu poate fi așa-zisul ei răzbunător. Chiar dacă ușuratică aia mică și proastă a avut un iubit, de ce s-ar mai osteni acum individul să vină după noi? Adică, vreau să zic că ea a fost doar o actriță. Și că au trecut cinci ani de atunci.

- Există o vorbă veche, Flood. Cred c-o știi. Răzbunarea este o mâncare pe care este preferabil să o servești rece.

- Dar n-am ucis-o noi. Flood ridică vocea. A căzut singură în brațele morții când a fugit în noapte.

- După cum sună, a căzut încercând să scape de tine și de prietenii tăi.

- Trebuie să găsec o cale de a discuta cu el, oricine o fi. Flood mai aruncă o privire neliniștită în jur. I-aș putea da niște explicații. I-aș spune că n-am intenționat să-i facem niciun rău. N-am vrut decât puțină distracție. N-am fost de vină că proasta aia mică...

- Nu te mai obosi, Flood. N-are sens să te justifici în fața mea. Nu vreau să-ți aud scuzele.

De la fereastra luminată de lumânare, o prostituată îi zâmbi lui Artemis și își lăsă șalul să-i cadă de pe umăr pentru a-și arăta sânul cu vârful rujat. El o privi fără interes, apoi își îndreptă atenția către stradă.

- Au trecut deja câteva luni... spuse Flood după un timp. Presupun că aia n-a fost decât o glumă răutaciosă.

- Dacă-i așa, răzbunătorul are sigur un foarte ciudat simț al umorului.

Cu coada ochiului, Artemis surprinse o mișcare aproape imperceptibilă a umbrelor din spatele lui. În prima clipă nu își dădu seama ce anume se putea întâmpla. Apoi înțelese.

- Fir-ar să fie, spuse încet. A stins lumânarea.

- Târfa? Flood se uită înapoi, spre fereastra întunecată. Și ce-i cu asta? Poate că a...

Flood amuți când îl văzu pe Artemis lipindu-se de zidul de piatră și lăsându-l în voia sorții.

Agresorul nu țâșni nici de pe o alee laterală, nici dintr-un gang întunecat. Pur și simplu se prăvăli pe stradă de pe pervazul unei ferestre înalte. Faldurile bogate ale pelerinei lui negre plutiră în jurul trupului, ascunzând slaba lumină provenită de la lămpile cu gaz.

Va apărea un cuțit, gândi Artemis. Majoritatea atacurilor Vanza nu se bazau pe arme, dar existau și excepții. Cel de tip "păianjen-în-nor" implica întotdeauna utilizarea unui cuțit.

El se agăță de marginea pelerinei zburătoare pentru ca veșmântul să nu-l învăluie, așa cum intenționase agresorul. Apoi, cu o smucitură, o trase într-o parte, reușind în același timp să evite, la milimetru, o lovitură laterală de cizmă.

Luptătorul Vanza ateriză cu mare măiestrie pe pavaj, cu fața către Artemis. Trăsăturile lui erau ascunse în spatele unei măști făcute dintr-un fular negru. O sclipire rece, de gheață, apărură pe lama cuțitului. Necunoscutul se năpusti înainte.

Artemis făcu un pas lateral. Știa că intervenția lui avusese deja un efect negativ asupra succesiunii de mișcări care făcea parte din acest stil de atac. Dacă nu acționa repede, agresorul putea să-și schimbe strategia.

Mascatul își dădu seama că nu își va atinge ținta. Încercă să recupereze. Și reuși să nu nimerească în zid, dar, pentru o fracțiune de secundă, își pierdu echilibrul.

Piciorul lui Artemis se ridică spre mâna înarmată a luptătorului. Spre deosebire de lovitură acestuia, a lui nu rată ținta. Se auzi un geamăt, apoi cuțitul căzu zăngănind pe pavaj.

După toate aparențele, văzând că și-a pierdut avantajul, agresorul păru să fi ajuns la concluzia că nu dorește să continue. Se întoarse și pelerina i se ridică în spate ca o imensă aripă neagră.

Artemis se agăță de tiv și trase cu toată puterea. Nu fu surprins când se trezi cu pelerina în mână. Mascatul desfăcuse încheietoarea.

Agresorul disprău în întunecimea de nepătruns care domnea pe o alee neluminată. Zgomotele pașilor ușori i se pierdură în depărtare. Artemis rămase ținând pelerina de lână.

- Pe toți dracii, omule! Flood se uită stupefiat la Artemis. Direct la tine s-a repezit. Ticălosul ăsta a încercat să-ți taie beregata.

Artemis se uită la pelerina care îi atârna din mână.

- Da.

- Trebuie să-ți spun că te-ai descurcat minunat. N-am mai văzut pe nimeni luptând în stilul ăsta. Foarte neobișnuit.

- Am avut noroc. Am fost avertizat. Artemis se uită spre fereastra acum întunecată în dreptul căreia prostituata adusese o lumânare chiar înainte de atac. Nu pe mine m-a vizat tipul, dar asta nu contează.

- Tâlharii ăștia afurisiți devin tot mai îndrăzneți pe zi ce trece, declară Flood. Dacă situația se înrăutățește, n-o să mai poți umbla pe străzi fără un polițai după tine ca să-ți asigure spatele.

Artemis puse mâna pe funia care atârna de la fereastră. O scurtă privire asupra nodurilor complicate îi fu suficientă. Londra gema de tâlhari și bandiți, dar puțini erau familiarizați cu antica artă marțială Vanza.

CAPITOLUL 10

FLĂCĂRILE se înălțau până sus. Deocamdată nu ieșiseră din laboratorul de la etaj, dar aruncau o lumină satanică spre celălalt capăt al lungului coridor. Fumul gros părea să se desfășoare ca un drapel negru, vestind sosirea din iad a unei legiuni de demoni.

Ea se lăsă pe vine în fața ușii dormitorului. Greoaia cheie de fier era mânjită toată de sângele lui. Încercă să nu se uite la trupul de pe covor. Dar exact când era pe cale să nimerească cheia în broască, mortul răsă. Cheia îi alunecă dintre degete.

Cu o tresărire, Madeline se trezi brusc: Tremura. Se ridică în capul oaselor, chinându-se să-și recapete suflul - sperând că nu țipase. Pielea îi era umedă, transpirația, rece ca gheața. Batistul subțire al cămășii de noapte i se lipise de spate și de piept.

Timp de câteva secunde, nu realiză unde se afla. Un nou val de frică o străbătu din cap până-n picioare. Cu mișcări stângace, se dădu jos din pat. Când tălpile goale atinseră podeaua rece, își aminti brusc că se găsea într-un dormitor din spațioasa vilă a lui Artemis Hunt.

Din spațioasa și foarte bine păzita lui vilă, își zise.

Degetele îi tremurau exact ca în vis. Trebuia să se concentreze ca să poată aprinde lumânarea. Când reuși, micuța flacăra aruncă o lumină liniștitoare, reflectându-se pe stâlpii sculptați ai patului și pe lavoar. Cuferele pline cu cărți pe care le împachetase în grabă erau îngrămădite într-un colț.

O privire către ceas o lămură că era aproape ora trei dimineața. Dormise două ore întregi până să o trezească visul acela. De-a dreptul uluitor. Rareori izbutea să aștească înainte de venirea zorilor. Poate că reușise să închidă ochii doar fiindcă această casă avea încuietori solide și un gardian care se plimba toată noaptea prin grădină, împreună cu un câine de dimensiuni apreciabile.

Se apropie de ușă și o deschise cu mare precauție. Coridorul era cufundat în întuneric, dar în casa scării se zărea o lumină estompată. Venea din holul de la parter, de unde se auzeau voci înăbușite. Artemis se întorsese acasă.

Era și timpul, gândi. El îi spusese că în seara asta intenționa să facă niște cercetări prin diferitele tripouri și cluburi ale orașului. Aștepta cu nerăbdare să afle cu ce vești venise.

O ușă se închise undeva, dedesubt. Se lăsă tăcerea. Madeline rămase pe loc câteva minute, însă nu-l auzi pe Artemis urcând scara. Probabil că s-a retras în bibliotecă, gândi.

Se întoarse în dormitor, îmbracă halatul, își strecură picioarele într-o pereche de papuci. Scufia șifonată îi zburase de pe cap în timpul chinuitorului vis. O găsi pe pernă și și-o trânti peste părul încâlcit.

Satisfăcută de ținuta sa decentă, ieși din dormitor și străbătu cu pași grăbiți întunecatului coridor, îndreptându-se spre larga scară spiralată. Papucii ei moi nu făcură niciun zgomot când coborî pe covorul de pe trepte.

După ce traversă holul, ezită puțin în fața bibliotecii. Ușa aceea bine închisă părea să-i interzică accesul. S-ar fi zis că Artemis nu dorea compania nimănui. Îi trecu prin minte gândul că poate să se fi întors acasă beat. Se încruntă. Îi era greu să și-l imagineze cheful. Bărbatul avea o aură de șef al propriei persoane, un aspect de om perfect stăpân pe sine, care excludea o asemenea slăbiciune.

Madeline ciocăni încet. Nu primi niciun răspuns.

Mai ezită o secundă, apoi deschise precaut ușa. Dacă Artemis era, într-adevăr, cherchelit, îl va lăsa singur, amânând discuția pentru dimineața următoare.

Vârî capul pe ușă și se uită. Focul ardea în șemineu, însă Artemis nu se zărea pe nicăieri. Poate că nu intrase în bibliotecă. Dar de ce e aprins focul?

- Sper că tu ești, Madeline? Vocea joasă venea din adâncurile încăpătorului fotoliu cu spetează în evantai așezat cu fața spre foc.

- Da.

După glas nu părea deloc amestecat, își zise ea. Ușurată, intră în bibliotecă și închise ușa. Dar rămase cu mâinile pe clanța sferică din spatele ei.

- Am auzit că te-ai întors, domnule.

- Și ai venit drept la parter ca să afli raportul, după câte văd, deși este aproape ora trei dimineața. Tonul lui era rece, ușor amuzat. Intuiția îmi spune că vei fi o șefă extrem de pretențioasă, doamnă Deveridge.

Artemis nu era beat, dar nici în toane prea bune. Strângând din gură, ea descleștă degetele de pe clanța de care se agățase de parcă ar fi fost unica ei salvare și traversă încăperea.

Când ajunse pe carpeta din fața șemineului, se întoarse să se uite la Artemis. La vederea lui prăvălit în fotoliu cu o grație rău prevestitoare, își ținu respirația. Sesiză imediat că se întâmplase ceva îngrozitor.

Ochii lui erau întunecați. Își scosese haina. Panglica de la gât îi atârna desfăcută pe piept. O parte din nasturii cămășii albe, din pânză plisată, erau descheiați. Pe dedesubt, în semiîntuneric, îi putea vedea cărlionții aspri de păr.

În mână ținea un pahar cu brandy pe jumătate golit. Degetele celeilalte mâini îi erau încleștate în jurul unui obiect pe care ea nu-l putea zări.

- Domnule Hunt... Madeline îl privi lung, din ce în ce mai îngrijorată. Artemis. Ți-e rău, domnule?

- Nu.

- Presimt c-ai avut o neplăcere. Ce ți s-a întâmplat?

- Am fost atacat în plină stradă. Chiar acum, în noaptea asta. Mă aflam împreună cu o cunoștință.

- *Atacat?* Dumnezeu! De cine? Ați fost jefuiți? Apoi, trecându-i prin minte un gând înfricoșător, Madeline îi studie repede fața. A fost rănit vreunul dintre voi?

- Nu. Ticălosul n-a reușit să-și atingă scopul.

Madeline răsuflă ușurată.

- Slavă Domnului. A fost un tâlhar de drumul mare, presupun, nu? Se știe că străzile din zona tripourilor nu sunt deloc sigure. Ar trebui să fii mai atent, domnule.

- Atacul ăsta n-a avut loc lângă tripouri, ci foarte aproape de unul dintre cluburile mele. Artemis se opri ca să ia o gură de brandy. Apoi, cu mișcări lente, coborî paharul de la buze. Oricine ar fi fost tipul, era sigur un Vanza.

Pielea ei se făcu ca de găină.

- Ești sigur?

- Da.

- Ai reușit să ...? Madeline tăcu, înghiți cu greu, apoi reformulă întrebarea: L-ai văzut?

- Nu. Purta o mască. Și în final s-a făcut nevăzut în întuneric. Cred că există posibilitatea să-și fi pus la punct strategia cu ajutorul unei prostituate care i-a dat un semnal în momentul în care ne-a zărit pe stradă. Măine voi vedea dacă o pot localiza. Poate că va fi în stare să-mi furnizeze niște indicii în legătură cu identitatea ticălosului.

Lui Madeline i se strânse stomacul.

- Să fie o altă vizită a stafiei lui Renwick Deveridge? Ce crezi?

- Trebuie să recunosc că nu mă prea pricep la metafizică, dar, după câte știu, stafiile nu se folosesc în general de cuțite.

- Avea un *cuțit*?

- Da. Mi-a făcut o demonstrație excelentă a strategiei de atac "păianjen-în-nor". Artemis învârti băutura în pahar. Dar, din fericire, a ratat elementul surpriză fiindcă am observat la timp că lumânarea prostituatei se stinsese.

- Prietenul tău a fost rănit?

Degetele lui Artemis se strânsă și mai mult în jurul obiectului pe care îl ținea în mână.

- Tovarășul meu de drum nu-mi este prieten.

- Înțeleg. Madeline se lăsă încet pe un scaun și încercă să se gândească la implicațiile șocantei lui vești. Tipul ăsta, care joacă rolul stafiei lui Renwick, umblă după tine acum, nu-i așa? Trebuie că știe că m-am mutat aici, împreună cu mătușa mea. Probabil că a aflat că ai fost de acord să mă ajuți. Nu-mi dau seama...

- Madeline, calmează-te.

Ea își îndreptă umerii și îl privi în ochi.

- Sigur a avut intenția să te omoare în seara asta. Trebuie să presupunem că va mai încerca.

Artemis nu păru impresionat de deducția ei.

- Poate. Dar nu chiar acum. Data viitoare va fi mult mai precaut. Știe că voi sta în gardă după cele întâmplate în seara asta.

- Știe mult mai mult decât atât, domnule. Te-ai bătut cu el. Asta înseamnă că, în momentul de față, este conștient că are de-a face cu un alt Vanza.

- Da. Pe fața lui Artemis apăru un zâmbet fără urmă de haz. Și, dat fiind faptul că el a ieșit învins din înfruntarea noastră, mai știe ceva: că sunt mai talentat decât el la arte marțiale. Cred că putem presupune că în viitor va fi mult mai puțin nechibzuit.

Madeline se cutremură.

- Ce i-ai spus însoțitorului tău? I-ai dat vreo explicație?

- Absolut niciuna. El a crezut că ticălosul a fost un tâlhar din categoria "varietate de parc". Nu i-am dezmințit convingerile. Artemis se uită gânditor la paharul cu brandy.

- Înțeleg, spuse iarăși Madeline. După tonul tău, deduc că tipul cu care ai umblat în seara asta nu-ți este pe plac.

Artemis nu răspunse. În schimb mai luă o gură de brandy. Atunci Madeline hotărî să schimbe subiectul.

- Ai aflat ceva în cluburile și tripourile prin care ai fost în seara asta, domnule?

- Foarte puține lucruri. Dar este sigur că n-a circulat niciun zvon despre stafii apărute în bibliotecile altor domni din lumea bună.

- Majoritatea domnilor din lumea bună nu sunt deloc dispuși să admită că au văzut o stafie, îi atrase atenția Madeline pe un ton sec.

- Destul de adevărat. Artemis duse paharul la gură și bău din nou.

Madeline își drese glasul.

- Când ai plecat, la ușa bucătăriei a venit tânărul pe care l-ai angajat să-ți furnizeze informații.

- Zachary? Ce vești mi-a adus?

- A zis că Eaton Pitney n-a mai fost văzut de câteva zile. Vecinii cred că este plecat la moșia lui de la țară. Menajerei, care pare să se ducă acolo doar de două ori pe săptămână, i s-a spus că nu se va mai apela la serviciile ei până în luna viitoare.

Artemis rămase cu ochii ațintiți la flăcări.

- Interesant.

- Da, așa am gândit și eu. Madeline ezită. Nu știu dacă este momentul să discutăm despre următorul pas pe care trebuie să-l facem, domnule, dar, după ce am vorbit cu Zachary, am cugetat multă vreme. Mi se pare cam ciudat ca domnul Pitney să părăsească orașul exact în perioada asta. Deși de la o vreme călătorește foarte puțin, i-a venit ideea să plece la țară tocmai acum, aproape imediat după ce mi-a trimis biletul acela.

- Ciudat, într-adevăr, spuse Artemis cu o inflexiune melodramatică în voce. Se poate afirma chiar că toată treaba asta poate trezi imense suspiciuni.

Ea se încruntă.

- Râzi de mine, domnule?

El strânse ușor din buze.

- Nici n-aș visa să fac așa ceva. Te rog, continuă.

- Păi, mi-a venit ideea că este posibil ca domnul Pitney să fi părăsit orașul din cauza vreunui incident neașteptat. Poate că intrusul s-a întors și a băgat spaima în el. Oricum, am ajuns la concluzia că nu există decât o variantă logică de acțiune.

- Serios? În ochii lui Artemis apăruă sclipiri periculoase. Și care este ea, madam?

Madeline tăcu, nedându-și prea bine seama în ce toane se afla Artemis. Apoi se aplecă puțin spre el și coborî vocea, deși prin preajma lor nu se afla nimeni:

- În perioada în care domnul Pitney este la țară, propun să-i cotrobăim prin casă. Poate că vom găsi ceva interesant, vreun indiciu care să ne spună de ce a părăsit orașul.

Spre surprinderea ei, Artemis înclină capul, dându-i de înțeles că era de acord.

- Excelentă idee. Și eu m-am gândit în sensul ăsta mai devreme.

- Ai auzit că Pitney nu mai este în oraș?

El ridică din umeri.

- Cineva a pomenit în treacăt de chestia asta, la un joc de cărți.

- Înțeleg. Madeline își pierdu aplombul. Bine, atunci este clar că suntem pe aceeași lungime de undă în ceea ce privește gândirea, domnule. Foarte satisfăcător lucru, nu?

El îi aruncă o privire enigmatică.

- Nu la fel de satisfăcător ca alte privințe în care am putea fi pe aceeași lungime de undă.

Madeline preferă să-i ignore remarca. Artemis era, cu adevărat, într-o dispoziție ieșită din comun, gândi. Dar, la urma urmelor, nu-l cunoștea prea bine. Poate că acest aspect ciudat al temperamentului său era ceva obișnuit. De aceea hotărî că este preferabil să limiteze discuția doar la afaceri.

- Presupun că va trebui să mergem la noapte în casa lui Pitney, cugetă cu glas tare.

- Și să riscăm ca vecinii să observe lumini ciudate în casa lui? Nu, nu cred că este un plan înțelept.

- Oh. Madeline gândi timp de câteva clipe. Propui să intrăm în casă ziua? Nu va fi cam riscant?

- Grădina lui Pitney este înconjurată de un zid foarte înalt. O dată înăuntru, nu va mai putea nimeni să mă vadă.

Ei îi trebui o secundă sau două pentru a înțelege ce presupuneau vorbele lui. Și când înțelese, se înfurie.

- Stai puțin, domnule. N-ai să mergi singur. Planul îmi aparține, așa că intenționez să particip și eu la punerea în aplicare.

Artemis miji ochii.

- Eu mă voi ocupa de el. Tu vei rămâne aici cât timp voi cotrobăi prin casa lui Pitney.

Aroganța asumare a autorității era prea de tot. Madeline sări în picioare.

- Insist să te însoțesc, domnule.

- Madeline, obișnuința asta a ta de a mă contrazice de fiecare dată devine enervantă. Grav și precis, puse paharul gol deoparte. M-ai angajat să conduc această investigație, dar te cerți cu mine ori de câte ori iau o decizie.

- Nu-i adevărat.

- Ba e adevărat. Mă obosești.

Ea strânse pumnii, lipindu-i de coapse.

- Ai uitat unde ți-e locul, domnule.

Deși Artemis nu mișcă nici măcar o sprânceană, Madeline își dădu seama imediat că făcuse o greșală îngrozitoare.

- Unde mi-e locul? repetă el pe un ton înspăimântător de neutru. Presupun că-ți este greu, să mă consideri egalul tău în această afacere. În definitiv, eu mă ocup de comerț.

I se uscă gura.

- Mă refer numai la locul pe care îl ocupi acum, când am încheiat o înțelegere, domnule, se grăbi ea să spună. Prin prisma ei judec. N-am să spun că nu te-aș considera gentleman doar din cauză că ... of... că ...

- Doar din cauză că sunt Negustorul de Visuri? Artemis se ridică cu încetineala unei pisici care a zărit o păsărică în grădină.

- Afacerile tale nu au nicio legătură cu chestia asta, spuse ea, sperând că suna convingător.

- Mă bucur să aud așa ceva, madam. Artemis desfăcu mâna stângă.

Madeline auzi un clic slab și văzu că Artemis aruncase micul obiect cu care se jucase ceva mai devreme. Obiectul aterizase pe masă. De unde stătea, nu își putea da seama ce era, însă avea senzația că zărise o strălucire aurie.

El străbătuse distanța care-i, despărțea.

Madeline întoarse iute privirea spre chipul lui.

- Artemis?

- Madam, foarte amabil din partea ta să treci cu vederea nefericitele mele legături cu comerțul. Pe fața lui apăru un zâmbet rece. Dar realmente nu-ți poți permite să fii prea selectivă, nu?

Ea făcu un pas înapoi și se trezi cu spatele lipit de zidul de lângă marmura șemineului.

- Domnule, observ că nu este un moment tocmai potrivit pentru continuarea acestei discuții. Poate că ar fi mai bine să mă duc sus, să mă culc. Despre cercetările din casa domnului Pitney putem vorbi la micul dejun.

Artemis se apropie foarte mult de ea și își lipi palmele imense de zid, de o parte și de alta a capului ei, prinzând-o ca într-o colivie.

- Dimpotrivă, Madeline. Chiar cred că ar trebui să mai discutăm. Știi despre ce? Despre opiniile tale în privința *locului* în care se cuvine să stau.

- Altă dată, domnule.

- Acum. Zâmbetul lui era rece. Nu și expresia ochilor. După părerea mea, nu ai dreptul să judeci prea sever nefericitele mele lipsuri. În definitiv, se spune că ți-ai omorât soțul și că ai dat foc casei în care se afla cadavrul lui pentru a-ți ascunde crima.

- Of, Artemis...

- Mă simt nevoit să recunosc că o astfel de reputație te plasează puțin deasupra nivelului social al unui gentleman care s-a apucat de comerț, dar sunt sigur că numai cu un pas, maximum doi.

Madeline inspiră adânc, însă își dădu imediat seama că aceasta fusese o altă greșală. Mirosul lui, un amestec de transpirație zvântată, brandy și un iz indescrivibil, nemaiîntâlnit, o făcu să se înfioare de plăcere.

- Domnule, se vede clar că nu ești în apele tale în seara asta. Bănuiesc că întâlnirea cu pușlamaua Vanza ți-a zdruncinat nervii.

- Asta crezi tu?

- Chiar era de așteptat, îl asigură ea, serioasă. Într-adevăr, dacă ai fost atacat de Renwick, ai noroc că ai supraviețuit.

- Madeline, în noaptea asta nu m-am încăierat cu nicio stafie. Și ți-aș aminti, cu toată modestia, că n-a fost vorba de o simplă supraviețuire. L-am făcut pe ticălos s-o ia la sănătoasa. Dar nervii mei sunt, categoric, peste măsură de surescitați.

- Mătușa mea are niște tonice minunate pentru asemenea probleme. Vocea ei era mult prea ridicată. Aș putea să dau o fugă până sus ca să-ți aduc o sticlă sau două.

- Nu cunosc decât un singur tratament. Înclinând capul Artemis o sărută - un sărut apăsător, amețitor, care îi trezi simțurile. Un tremur de excitație îi străbătu tot trupul.

Își dădu seama imediat că Artemis simțise răspunsul.

El gemu și se apropie și mai mult, sărutând-o și mai apăsător. Madeline fu cuprinsă de un val tot mai puternic de dorință și nerăbdare, adică același amestec năucitor de simțăminte pe care le trăise la primul lor sărut, lângă Vila Bântuită.

- *Madeline*. El îi murmură numele fără să-și depărteze prea mult gura de buzele ei. Fir-ar să fie, femeie, n-ar fi trebuit să vii aici în toiu noaptea.

Brusc, Madeline avu senzația că prinde aripi. Era ca și cum abia acum ar fi aflat că, dacă ar vrea, ar putea să zboare.

Doar el este Negustorul de Visuri, își spuse în gând. *Astfel de iluzii fac parte din meseria lui.*

Dar unele visuri meritau prețul.

- Sunt o femeie care știe să ia și singură anumite hotărâri, spuse, încolăcindu-și brațele în jurul trupului lui fierbinte. Am vrut să vin în această încăpere.

El înălță capul numai atât cât să-i întâlnească privirea.

- Dacă rămâi, facem dragoste. Cred că-ți dai seama, nu? În noaptea asta n-am chef să mă joc.

Focul care ardea în el era mai fierbinte decât cel din vatră. Și ea începu să se înfierbânte. Îi reînviau în trup porniri pe care le crezuse moarte pentru totdeauna. Dar trebuia să se asigure într-o anumită privință, gândi.

- Domnule, această preferință a ta ...

El își frecă buzele de ale ei.

- Crede-mă, dorința de a face dragoste cu tine nu este doar o înclinație inoportună de-a mea.

- Da, mă rog, însă problema este că ... nu are nicio legătura cu acel "ce" pe care îl au văduvele, nu-i așa? Fiindcă efectiv n-aș suporta să știu că...

- *Tu ai un anumit ce, Madeline*. Artemis o sărută apăsător, cu ardoare, accentuând astfel fiecare cuvânt. *Dumnezeule, tu ai un anumit ce.*

Tonul lui jos, aspru, nerăbdător îi furniză lui Madeline forța feminină de care avea nevoie într-o asemenea împrejurare. Brusc, renunță să se mai lase călăuzită de rațiune. Își lipi palmele de umerii lui și desfăcu larg degetele. Pe sub materialul cămășii fine, îi simțea mușchii și oasele. Cu un zâmbet languros întipărit pe față, se uită în sus, la el, pe sub gene.

Totuși, văduvele aveau ceva deosebit, concluzionă. Ceva ce o făcea să se simtă deosebit de îndrăzneță în noaptea asta.

- Ești sigur că dorești să riști iubindu-te cu Cumplita Văduvă? întrebă cu glas moale.

Privirea lui se înțeșoasă la azul vocii ei pătimașe, provocatoare.

- Amanții tăi sunt expuși aceluiași pericol ca și soțul tău?
- Nu știu, domnule. N-am avut niciodată un amant. Trebuie să-ți încerci norocul.
- Mă simt nevoit să-ți amintesc, doamnă, că ai de-a face cu un bărbat care obișnuia să-și câștige pâinea prin triouri. Îi trecu degetele larg desfăcute prin păr, dându-i jos scufia de noapte, apoi îi cuprinse ceafa. Sunt dornic să-mi asum orice risc dacă miza jocului merită.

Imediat după aceea, săltând-o în brațe, Artemis o duse până la canapeaua lată, purpurie. O lăsă pe perne și îi întoarse spatele.

Madeline îl urmări traversând încăperea, apoi ciuli urechile la clicul cheii în broasca ușii. Un alt tremur de anticipare îi străbătu tot trupul. Avea senzația că stătea pe marginea unui țărn stâncos și se uita în jos, la apele foarte adânci ale unei mări încă nedescoperite. Tentația de a sări în gol era aproape insuportabilă.

Artemis se apropie de ea și pe drum își scoase cămașa care ateriză pe podea.

În lumina focului din cămin, ea observă micul tatuaj de pe pieptul lui. Îl recunoscu imediat. Era Floarea Vanza. Dar, curios lucru, vederea lui nu o făcu să revină brusc cu picioarele pe pământ. Nu-i reînvie nici vechile temeri, nici amintirile urâte. Acum nu se mai putea concentra decât la contururile puternice ale torsului lui. Forța pe care o degaja Artemis era impresionantă, ademenitoare, inexplicabil de satisfăcătoare pentru toate simțurile ei.

El se așeză și își smulse cizmele din picioare.

Madeline văzu apoi umerii largi, cărora lumina focului le împrumutase o caldă nuanță aurie. Artemis avea corpul zvelt, dur, bărbătesc. Excitarea care puse stăpânire pe ea era mai dulce și mai amețitoare ca orice leac făcut vreodată de Bernice.

Incapabilă să reziste tentației, Madeline întinse mâna spre el și își plimbă vârful degetului în josul mușchiului arcuit al brațului lui. Artemis o prinse de mână, i-o întoarse și îi sărută pielea fină de la încheietură. Apoi se întinse peste ea, cufundând-o în perne. Nu mai avea pe el decât pantalonii, care nu reușeau să-i mascheze puternica excitare. Un picior îi alunecă între coapsele ei. Ea își simți halatul desfăcându-se la simpla lui atingere. Între torsurile lor nu mai rămăsese decât cămașa de noapte, prea subțire pentru a fi o barieră în calea mâinii ce se închise peste sânul ei. Madeline își simțea tot trupul arzând.

El îi sărută un sfârc, apoi pe celălalt, umezindu-i prin batistul fin. Își plimbă degetele pe trup, alunecând până peste curbura șoldului, iar acolo strânse palma în jurul coapsei ei și o frământă încet, cu o mare delicatețe.

Agățându-se de spatele lui gol, Madeline se bucură de senzația de putere pe care i-o dădea trupul muscular de deasupra ei. Organul lui dur, ce inspira atâta bărbăție, i se înfîșea în carnea coapsei.

El își strecură o mână printre picioarele ei, lăsând-o să-i alunece în sus, spre locul fierbinte, cărnos în care senzațiile nu încetau să sporească în intensitate. Pe Madeline o străbătu un fior de intensitatea unui șoc electric.

- Artemis!

- Unele riscuri, observă el cu glas răgușit de satisfacție, merită realmente să fie asumate.

- Și eu am ajuns la aceeași concluzie, domnule.

Madeline uitase deja cum se respiră normal, dar când Artemis îi prinse marginea cămășii și trase până când o ridică mai sus de talie, crezu că nu va mai ajunge niciodată să tragă aer în piept.

Urmă o pauză, care nu dură decât atât timp cât îi trebui să-și descheie pantalonii. Apoi își împinse cel mai intim organ al trupului în palma ei, iar ea își încolăci degetele în jurul lui, fascinată de netezimea și duritatea aceluia membru rigid.

Îl auzi pe Artemis ținându-și respirația în momentul în care îl atinse.

Încurajată de reacția lui promptă, îl strânse mai tare. Artemis se încordă.

- Dacă ai de gând să continui așa, vom fi amândoi dezamăgiți.

Luată prin surprindere, ea se grăbi să-și retragă mâna.

- Îmi pare rău. N-am vrut să te doară.

El scoase un chicot scurt, înăbușit și lăsă capul în jos, lipindu-și fruntea asudată de a ei.

- Te asigur că în momentul de față am depășit cu mult granița durerilor obișnuite. Dar n-aș dori să punem prea repede capăt acestei serii.

Ea schiță un zâmbet.

- Nici eu n-aș dori. M-aș bucura chiar să ne petrecem așa toată noaptea.

- Dacă te poți închipui rezistând câteva ore unui asemenea chin, îi poți da lecții de autocontrol și unui Maestru Vanza.

- Doamne Dumnezeu, chiar te simți chinuit?
El o sărută pe gât.

- Da.

- Nu mi-am dat seama, spuse ea neliniștită. N-aș vrea să suferi, Artemis.
El mai scoase un chicot la fel de deșănțat.

- Ești mult prea bună, draga mea. Am să profit de milostenia ta.
Apoi Artemis se mișcă puțin. Madeline nu realizează că își schimbă poziția decât în momentul în care îl simți intrând încet, dar hotărât în deschiderea umedă și fierbinte dintre picioarele ei.
Excitată, se cutremură din nou.

- Artemis?

- S-a dus naibii autocontrolul tău, nu? După voce, Artemis părea amuzat. Nu-i nimic, draga mea, adăugă cu glas răgușit. Nici eu nu mai pot aștepta.

O pătrunse brusc, dintr-o singură mișcare.

Madeline cunoștea suficiente amănunte despre sex pentru a se aștepta la o oarecare durere, dar nu era deloc pregătită să fie dusă până aproape de limitele suportabilității.

- *Artemis*, spuse cu voce găuită, mai degrabă un piuit, fiindcă abia mai putea vorbi.
El rămase nemișcat deasupra ei.

- Fir-ar să fie!

Madeline își dădu seama că începuse să găfâie ca un cățeluș.

- N-ai vrea, te rog, să ... uf, să ieși? Se pare că a apărut o problemă.

- Madeline. Trupul lui Artemis se cutremură, din cap până-n picioare. Fiecare mușchi îi era încordat ca un arc. De ce nu mi-ai spus? Cum este posibil așa ceva? La naiba, doar ești *văduvă!*

- N-am fost niciodată soție în adevăratul sens al cuvântului.

- Avocații, gemu el, cu gura lipită de pieptul ei. Anularea. Niciodată n-am crezut că zvonurile astea ar putea avea un temei real.

Ea strânse din dinți, își puse mâinile pe umerii lui și împinse.

- Sunt perfect conștientă că sunt vinovată, dar, ca să mă apăr, nu-ți pot spune decât că nu mi-am dat seama că nu ne vom potrivi deloc. Fii bun și dă-te la o parte.

- Nu, spuse el disperat când Madeline încercă să se ridice. Te rog, nu te mai agita atâta.

- Aș vrea să ieși chiar acum!

- Madeline, una e să mă dai afară din salonul tău, alta ... din tine. Te avertizez, Madeline, *nu mișca*.

- De câte ori trebuie să-ți spun că nu-ți accept ordinele? întrebă ea, după care se răsuci pe sub el, încercând să scape de zdrobitoarea greutate a trupului de deasupra sa.

Pentru el, această manevră fu ca un incendiu. Vru să se retragă, dar ceva merse îngrozitor de prost. Trupul lui masiv se convulsionează puternic. Și scoase un geamăt jos, înăbușit.

Alarmată, ea își înfipse unghiile în umerii lui. Apoi rămase înțepenită, nemaiîndrăznind să se miște când îl văzu pătrunzând-o din nou, cu toată forța.

Când se termină totul, Artemis se prăbuși peste ea.
Încăperea se cufundă într-o tăcere deplină.
Madeline fu cea care îi puse capăt, dar foarte timid.

- Artemis?

- Ce mai e acum, madam? Te-am avertizat, nu cred că nervii mei vor mai suporta multe șocuri în noaptea asta. Se pare că, până la urmă, tot va trebui să te trimit la etaj după tonicele mătușii tale.

- Nu vreau nimic, te asigur. Madeline își umezi buzele. Am dorit doar să-ți spun că ... ei bine, că poziția asta nu mi se mai pare la fel de inconfortabilă ca acum câteva minute.

Timp de o clipă, el nu se mișcă. Apoi încet, foarte încet, săltă capul și o privi sever.

- Poftim? întrebă cu o politețe rău prevestitoare.

Ea reuși să schițeze un biet zâmbet, împăciuitor.

- Acum totul este în regulă, chiar așa. În ciuda impresiei inițiale, am ajuns la convingerea că te potrivești foarte bine cu mine.

- Fir-ar al dracului să fie de treabă. De data aceasta înjurătura fu rostită atât de încet, încât Madeline abia o auzi.

Ea își drese glasul.

- Poate că ai vrea să mai încerci o dată?

- N-aș vrea decât o explicație, replică el printre dinți, după care se întoarse și se ridică în picioare.

Când îl văzu că îi întoarce spatele ca să-și încheie pantalonii, Madeline avu senzația că-l va pierde și se sperie.

Fără niciun cuvânt, el îi dădu o batistă mare din pânză albă. Ea o luă mortificată. Nu putea fi decât mulțumită că avea un halat gros, matlasat, care absorbise aproape toate dovezile ultimelor lor îndeletniciri. Măcar așa nu era nevoită să suporte privirea atotștiutoare pe care avea să i-o arunce menajera în dimineața următoare.

După ce se aranjă cât putu de bine, inspiră adânc și se ridică repede în picioare. Dar prea brusc și genunchii cedară sub ea. Ca să nu cadă, se întinse să se agațe de brațul canapelei. Artemis o prinse din zbor și o ajută să-și recapete echilibrul cu o delicatețe surprinzătoare ținând cont de evidenta lui proastă dispoziție.

- Te simți bine? o întrebă aspru.

- Da, sigur. Furia și mândria o salvară pe Madeline. Își legă cordonul halatului, apoi observă că rămăsese cu batista în mână. Se uită la ea și văzu că era pătată. Jenată, o îndesă grăbită în buzunar.

Artemis îi dădu drumul și se duse în fața focului. Rămase acolo în picioare, cu o mână rezemată de polița șemineului și privi flăcările.

- Se spunea că tatăl tău s-a interesat în legătura cu anularea, spuse el fără niciun preambul. Acum înțeleg că avut toate motivele.

- Da. Madeline se uită pierdută la foc. Dar adevărul este că aș fi acceptat orice metodă pentru a desface această căsătorie.

El o privi din celălalt capăt al încăperii.

- Deveridge era impotent?

- Nu pot spune. Își băgă mâinile înghețate în mânecile halatului. Știu doar că nu-l interesam. Cel puțin nu din punctul ăsta de vedere. Dar, din nefericire, am descoperit adevărul abia în noaptea nunții.

- De ce s-a căsătorit cu tine dacă nu era în stare să-și ducă la îndeplinire cea mai fundamentală datorie de soț?

- Credeam că m-am exprimat destul de clar când ți-am spus că Renwick nu m-a iubit. Căsătoria n-a prezentat niciun interes pentru el. N-a vrut decât să intre în posesia celor mai tănuite secrete Vanza. A crezut că le va putea afla prin intermediul tatei, învățând de la el vechea limbă.

Mâna lui Artemis strânse muchia poliței.

- Da, sigur. Nu gândesc limpede. Trebuie să mă scuzi.

- Ai avut parte de o noapte dificilă, îndrăzni ea să afirme.

- S-ar putea zice că da.

- Ce-ar fi să-ți aduc un tonic de-al mătușii ...?

El îi aruncă o scurtă privire.

- Dacă mai pomenești o dată de afurisitul ăla de tonic, nu voi mai fi răspunzător de faptele mele.

Madeline începu să se enerveze.

- N-am vrut decât să încerc să te ajut.

- Crede-mă, madam, ai făcut pentru mine mai mult decât suficient într-o singură noapte.

Ea ezită, apoi se hotărî să încerce să-i explice cât de puțin știa despre purtarea lui Renwick.

- Ți-am spus că am cotrobăit într-o zi prin laboratorul soțului meu.

Artemis îi aruncă o privire dură.

- Și ce-i cu asta?

- Am avut șansea să-i citesc niște însemnări. Se pare că ajunsese la convingerea că impotența lui se datora faptului că-și dedicase viața culturii Vanza. Scria că era nevoit să-și concentreze întreaga energie studiilor pentru a descoperi anticele secrete alchimice ale acestei filozofii.

- Înțeleg. Artemis bătu darabana în consola șemineului. Și, până-n noaptea nunții, chiar nu ți-ai dat seama că nu dădea deloc atenție îndatoririlor de soț?

- Știu că este greu de înțeles, domnule. Madeline oftă. Crede-mă, am reluat în minte de mii de ori toate cele petrecute în săptămânile dinaintea căsătoriei noastre, întrebându-mă întruna cum de-am putut fi atât de proastă.

Artemis se încruntă.

- Madeline ...

- Nu-ți pot spune decât că Renwick era un demon nebun, cu aspect de înger sclipitor de inteligent, spuse ea, încolăcindu-și brațele în jurul trupului. A crezut că ne poate fermeca pe toți. Și chiar a reușit un timp.

Artemis încleștă dinții.

- Te-ai îndrăgostit de el?

Ea dădu din cap.

- Privind în urmă, aproape îmi vine să cred că s-a folosit de magie pentru a ascunde adevărul despre el însuși. Dar explicația asta este prea ușoară. Trebuie să fiu sinceră: Renwick a știut precis cum să mă seducă.

Era pentru prima dată după cele petrecute între ei când Artemis păru amuzat.

- Este evident că nu te-a copleșit cu pasiunea lui.

- Nu, firește că nu, i-o întoarse ea. În felul ei, pasiunea este minunată, presupun. Dar eu n-am fost niciodată prea tânără sau prea naivă pentru a o confunda cu dragostea adevărată.

Greșeală pe care nu trebuia s-o facă nici în seara asta, își zise, hotărâtă.

- Bineînțeles că n-ai fost, mormăi el. Nicio femeie cu temperamentul tău și cu o minte atât de pătrunzătoare nu și-ar permite să-și lase bunul-simț și logica afectate de un sentiment atât de frivol precum este pasiunea.

- Exact, domnule. Îi găsesc multe cusururi filozofiei Vanza și, după cum știi, o dezaprob.

- Ți-ai expus foarte clar opiniile cu privire la acest subiect.

- Dar am crescut într-o familie care se lasă călăuzită de principiile Vanza și recunosc că am împrumutat o parte din disprețul cu care sunt tratate pasiunile puternice dacă sunt judecate prin prisma acestei filozofii. Madeline ezită puțin. Renwick era suficient de isteț pentru a înțelege acest lucru. Mi-e teamă că el m-a curtat folosind o tactică înfinit mai ademenitoare decât pasiunea.

- Ce naiba poate fi mai ademenitor decât pasiunea pentru o femeie cu temperamentul tău, madam? Artemis îi aruncă o privire foarte ciudată, scăpărătoare. Recunosc că problema asta îmi stârnește tare mult curiozitatea.

- Domnule, nu înțeleg de ce folosești un asemenea ton. Ești supărat pe mine?

- Nu știu, spuse el cu o sinceritate șocantă. Răspunde-mi la întrebare.

- Păi, problema este că s-a prefăcut că a fost cucerit de inteligența și erudiția mea.

- Aha. Da, acum văd cu adevărat cum au stat lucrurile. Cu alte cuvinte, te-a făcut să crezi că te-a iubit pentru mîntea ta.

- Exact. Iar eu, ca o idioată nătângă ce-am fost, l-am crezut. Madeline închise ochii de parcă ar fi vrut să scape de amintirile urâte. Mi s-a părut că suntem făcuți unul pentru celălalt. Două suflete gemene, între care există o conexiune metafizică ce avea să depășească limitele lumii materiale, pentru a ne permite să ne reunim într-un plan mai înalt.

- Asta este o legătură a naibii de puternică.

- În realitate, s-a dovedit a nu fi decât o iluzie.

Artemis coborî privirea spre flăcări.

- Dacă măcar jumătate din spusele tale sunt adevărate, înseamnă că Renwick Deveridge a fost, realmente, nebun de legat.

- Da. După cum ți-am spus, inițial a reușit să mă păcălească în această privință. Dar, după noaptea nunții, a devenit tot mai evident că ceva nu era în ordine cu el.

- Nebun sau nu, tipul este mort și îngropat. Artemis continuă să se uite la foc. Cu toate acestea, se pare că cineva încearcă să ne facă să credem că s-a întors din mormânt.

- Dacă nu este fantoma lui Renwick, trebuie să fie o persoană care l-a cunoscut suficient de bine pentru a-l imita. O persoană care, ca și el, a studiat cultura Vanza.

- Trebuie să lărgim sfera investigațiilor pentru a cuprinde și trecutul lui Deveridge. În cursul dimineții îl voi pune pe Henry Leggett să se ocupe de problema asta. Artemis se întoarse cu spatele la foc ca s-o privească în ochi. Dar între timp, madam, trebuie să clarificăm situația existentă acum între noi.

- Ce vrei să spui?

- Știi foarte bine ce vreau să spun. Aruncă o privire scurtă spre canapea, apoi se uită din nou la ea. Este clar că-i prea târziu să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea asta, în această încăpere...

- Nu este necesară nicio scuză, îl întrerupse Madeline grăbită. Sau, dacă este, ea trebuie să vină din partea mea.

El ridică o sprânceană.

- N-am să te contrazic în privința asta.

Madeline roși.

- Domnule, problema este că, într-un fel, nu s-a schimbat nimic.

- Nimic?

- Am vrut să zic că am rămas aceeași văduvă, cu aceeași reputație. Și că trăiesc sub acoperișul tău. Dacă se află lucrul acesta, fără îndoială că oamenii își vor face cea mai proastă impresie. Vor crede că avem o legătură.

- O asemenea presupunere ar fi acum corectă.

Madeline se agăță mai bine de reverele halatului și înălță bărbia.

- Adevărat sau nu, după cum am zis, situația noastră a rămas neschimbată. Ne aflăm în aceeași postură dinainte de... ăăă, evenimentele petrecute pe canapea.

- Nu chiar aceeași. Artemis se apropie de ea. Dar nu vom mai discuta acum despre această problemă. Cred că amândoi am avut parte de suficientă agitație pentru o singură noapte.

- Dar, Artemis ...

- Continuăm discuția altă dată, spuse el, apucându-o de braț. După ce vom dormi puțin și după ce ne vom lua un răgaz de gândire. Hai, Madeline, este timpul să te întorci în pat.

Ea se trase înapoi.

- Cred că ar trebui să ne facem niște planuri. Avem de cercetat casa domnului Pitney...

- Mai târziu, Madeline.

Strângându-o mai tare de cot, Artemis o întoarse cu fața spre ușă. Când trecură pe lângă măsuța de lângă fotoliul cu spătar în evantai, atenția îi fu atrasă de o slabă licărire. Se uită și văzu obiectul cu care se jucase Artemis ceva mai devreme.

Dar înainte să-i poată pune întrebări, se trezi în pragul ușii.

- Noapte bună, Madeline. Privirea lui Artemis era mai blândă când o împinse dincolo de prag. Încearcă să dormi. Mi-e teamă că a trecut cam multă vreme de când nu te-ai mai odihnit așa cum trebuie. Și lipsa somnului îți distruge nervii. Întreab-o pe mătușa ta.

El o sărută cu o delicatețe surprinzătoare, apoi, cu un gest ferm, îi închise ușa în nas. Ea rămase o vreme privind ușa închisă înainte de a se hotărî să se întoarcă și să o ia în sus, pe scări, spre camera ei.

Când se vâri în așternut se gândi la micul obiect de pe măsuță. Era aproape sigură că acela fusese un lanț de ceas de capătul căruia atârna un mic medalion de aur.

CAPITOLUL 11

UN STRĂIN intrase în casă. Cele mai mari temeri ale lui se transformaseră în realitate. Trimiseseră pe cineva să-l oprească.

Știa de ani de zile că era urmărit de Străini. Înțeleșese că se țineau după el și că îl spionau. Trecuse multă vreme de când nu mai încerca să le explice prietenilor de ce nu mai putea avea încredere în nimeni. Toți îl credeau nebun, însă el cunoștea adevărul: Străinii îl pândeau din umbră pentru că erau conștienți că se apropia tot mai mult de cele mai mari secrete Vanza. Îl așteptau să descopere cunoștințele științifice care fuseseră ascunse de antici. Când va ajunge la ele, ei vor tăbări pe el ca să le fure.

Faptul că unul dintre ei intrase în casa lui în această noapte înseamnă că era foarte, foarte aproape de o mare revelație.

Când îl detectase pe intrus, strânsese la piept volumul pe care îl studiasse. Brațele îi tremuraseră în jurul vechii cărți când își lipise urechea de perete. Mulțumea Domnului pentru pasajul secret în care se afla. Îl construise cu, ani în urmă, la scurt timp după moartea soției sale. Pe vremea aceea fusese mai tânăr și mai viguros decât acum. Făcuse toată treaba singur, bineînțeles. Nu putuse avea încredere în tâmplari și în ceilalți muncitori. Ar fi fost ușor ca printre ei să se strecoare spioni de-ai Străinilor.

Încă de pe atunci presimțise că, într-o bună zi, avea să facă o mare descoperire în textele antice Vanza. Și înțelesese că va trebui să se protejeze. Străinii începuseră să-l urmărească de mult. Inițial avusese numai sporadic senzația că este spionat. Dar, treptat, senzația se permanentizase. Ca atare, se pregătise. Astăzi avea să le vină de hac.

Stătea perfect nemișcat în pasajul întunecos, silindu-și mintea să adopte Strategia Invizibilității. Era singur-singurel în vechea lui vilă de piatră. În urmă cu puțin timp îi mai îngăduia menajerei să vină de două ori pe săptămână, dar chiar și atunci o ținea sub observație clipă de clipă. Îl interesa în special ca femeia să nu încerce niciodată să se furișeze în subsol. De gătit se ocupa chiar el. Nu era o ocupație demnă de un gentleman, desigur, însă când ești urmărit de Străini nu-ți mai poți permite să dai atenție uzanțelor. Faci numai ceea ce trebuie. Nobilul țel pe care și-l propusese, de a descifra secretele ascunse în miezul filozofiei Vanza, era mult mai important decât mândria unui bărbat.

Podeaua culoarului de pe cealaltă parte a peretelui scârțâi. Probabil că Străinul ajunsese la concluzia că vila era goală, deoarece, cu toate că intrase tiptil, acum făcea foarte mult zgomot pentru un practicant Vanza.

În pasaj, Eaton Pitney schiță un zâmbet crunt. Era clar că stratagama la care apelase pentru a-și convinge vecinii că plecase la țară dăduse rezultate bune, chiar dacă nu în măsura în care se aștepta. El sperase că, făcându-i pe Străini să creadă că este la moșie, îi va determina să părăsească orașul și să-l urmeze. În felul ăsta ar fi avut parte de puțină liniște.

Dar ei își trimiseseră un confrate să-i scoțoască casa.

Îi atrase atenția o bubuitură înăbușită, urmată de alte zgomote similare. Lui Pitney îi trebuia câteva clipe pentru a-și da seama că Străinul se află la etaj. Când ajunsese la această concluzie, își permise să simtă o oarecare satisfacție. Intrusul ăsta chiar îl credea atât de prost încât să-și lase însemnările risipite prin locuri de unde puteau fi găsite și furate așa de ușor?

Generațiile tinere ieșite din școala Vanza aveau câte ceva de învățat de la cei vârstnici.

Pitney ascultă zgomotele făcute de sertare deschise și închise. Podeaua de deasupra capului său scârțâi. Urmară alte izbitori și bubuituri înăbușite. Ghemuit, așteptă. În vremurile astea era greu să-ți păstrezi mintea limpede, așa cum cerea Strategia Invizibilității. Cum de ani de zile se afla într-o stare de încordare extraordinară, nervii lui nu-i mai rezistau ca altădată.

Cu urechea lipită de perete, încercă să detecteze și vibrațiile, și sunetele produse de mișcările celui de sus. Nu putea decât să speră că intrusul nu va descoperi secretele subsolului.

I se păru că trece o veșnicie până când Străinul se întoarse la scara pe care urcase. Eaton își ținu respirația în momentul în care îl auzi deschizând ușa care dădea spre odăile de la subsol. Intrusul ajunsese în încăperile de depozitare și se foi o vreme pe-acolo. În cele din urmă reveni la parter. Eaton își permise să închidă ochii pentru o clipă și să respire ușurat. Nenorocitul nu descoperise camera ascunsă.

După un timp, toate zgomotele slabe încetară. Eaton mai așteptă o jumătate de oră ca să fie absolut sigur că Străinul plecase. Când fu convins că se află din nou singur în casă, se ridică ușurel. Mușchii îl dureau din cauza că stătuse atâta vreme într-o singură poziție.

Când se simți sigur pe picioare, se îndreptă spre ieșirea pasajului secret, mascată de un panou glisant, fixat în perete. Ajuns în fața lui, se opri și ascultă atent.

Nu auzi nimic.

Dând panoul la o parte, păși pe culoarul întunecos. Acolo se opri din nou și mai ascultă o dată.

Tăcerea părea la fel de densă ca ceața de pe străzi.

Cu pași grăbiți, Eaton străbătu culoarul, îndreptându-se spre scara ascunsă care ducea jos, în măruntaiele vechii lui vile. Luă o lumânare, o aprinse, apoi coborî treptele de piatră. Trebuia să se asigure că în camera lui de lucru nu se întâmplase nimic.

Trecu de depozite, deschise ușa secretă și mai coborî o scară, care îl conduse spre niște încăperi de mult uitate. Pe vremea primilor proprietari ai vilei, ele funcționaseră ca temnițe. Totodată, pe acolo trecuse și calea de ieșire folosită altădată pe vremea asediilor.

Cu ani în urmă, când descoperise încăperile subterane, Eaton se apucase să facă unele modificări, fără a pomeni nimănui de existența lor. Își amenajase o cameră de lucru și un laborator în care să-și poată continua importantele cercetări fără a se teme de Străini. Se chinase destul de mult cu sistemul de siguranță al camerei secrete. Folosise unul de tip Vanza. Autentic.

Când ajunse la baza ultimului șir de trepte antice de piatră, dădu la o parte un panou glisant și se pregăti să intre în cea mai secretă încăpere din casa lui.

Un scârțâit de cizmă de piele, pe palierul de sus, fu cât pe ce să-i oprească inima în loc. Se întoarse atât de repede, încât piciorul beteag îi fugi de sub el. Scăpă lumânarea când se agăță speriat de marginea panoului glisant. Pe pereții de piatră tremurară umbre.

- Ai crezut că-ți poți ascunde secretele de mine, bătrân prost ce ești? Am știut că nu trebuie decât să aștept. După plecarea unui intrus, orice om își verifică valorile pentru a se asigura că au rămas neatinsse, în ascunzătorile lor. Țsta este un reflex deplorabil de previzibil.

În întunericul care domnea pe palierul de sus, Eaton nu putea distinge fața Străinului. Dar lumânarea de pe podea nu se stinsese încă. Lumina ei pâlپătoare se reflecta pe butoiul pistolului din mâna intrusului și pe mânerul de aur al unui frumos baston.

În timp ce Eaton privea îngrozit, Străinul ridică puțin pistolul, îndreptându-l degajat, dar foarte precis, spre ținta pe care și-o alesese.

- Nu, murmură Eaton, făcând un pas poticnit înapoi.

De ce nu se gândise să-și ia și el un pistol? Pe biroul din camera de lucru avea unul, dar acum putea fi și pe lună, că tot atât l-ar fi ajutat.

- Problema este că nu mai am nevoie de tine pentru a ajunge la secretele tale, spuse Străinul. Tocmai mi-ai deschis ușa care mă va duce la ele. Foarte amabil din partea dumitale, domnule.

Eaton făcu un salt înapoi în clipa în care simți că degetul Străinului se încleștă pe trăgaci. Deși mișcarea bruscă, care îl făcu să se întoarcă în aer, îi mai provocă un junghi în picior, neașteptata mișcare era ultima lui speranță.

Văzu o străfulgerare. În spațiul restrâns, înconjurat de pereți de piatră bubuitura pistolului răsună asurzitor. Eaton simți plumbul lovindu-l. *Nu mai ești la fel de iute ca altădată, Eaton.* Impactul îl trimise îndărăt în camera secretă.

Pe podea, lumânarea a mai pâlپai o dată, apoi se stinse. Spațiul intră în stăpânirea unei bezne impenetrabile.

- Fir-ar să fie, bombăni Străinul, iritat de brusca înnoptare.

Eaton fu uluit să descopere că nu e la fel de mort ca lumânarea lui de spermanțet. Prea sus ochit, gândi. Plumbul îl nimerise în umăr, nu în inimă. Poate că Străinul nu reușise să ochească prea bine din cauza dansului nebunesc al umbrelor aruncate de flacăra muribundă.

Oricare ar fi fost motivul, el nu dispunea decât de câteva secunde. Îl auzea pe intrus înjurând în timp ce încerca să aprindă o altă lumânare.

Eaton își lipi o palmă de jachetă, deasupra răni, și apăsă, sperând că astfel va opri sângele să picure pe podea. Cu cealaltă palmă se sprijini de cel mai apropiat perete. Suprafața era netedă și alunecoasă. Pipăind cu vârful degetelor, se îndreptă spre prima intersecție, după care dădu colțul, lăsându-se călăuzit doar de simțul tactil.

În spatele lui licări o lumină slabă. Nu se uită înapoi. Nu vedea nimic în față, dar simțea peretele neted sub mână și asta era de-ajuns.

Chiar el concepuse labirintul. Îi cunoștea secretele pe de rost.

- Ce dracu'? Vocea Străinului se auzea înăbușit din cauza zidurilor groase de piatră care formau canioanele înalte până-n tavan ale labirintului subteran. Ieși de acolo, Pítney. Țți cruț viața dacă vii imediat aici. Mă auzi? Te las să trăiești. Nu vreau decât afurisita aia de cheie.

Eaton nu ținu cont de furioasa comandă. Își apăsă mai tare rana, rugându-se ca stofa hainei să absoarbă sângele. Dacă picura pe podea, șirul de pete putea să-l conducă pe Străin spre ieșirea din labirint.

Trebuia să ajungă la camera lui de lucru și la pistolul de pe birou, gândi Eaton.

- Întoarce-te, moșneag tâmpit. N-ai nicio șansă de scăpare.

Eaton îl ignoră. Apăsând rana cu și mai multă îndârjire, se cufundă în labirintul întunecos.

ARTEMIS stătea cu Zachary în cămăruța întunecoasă. Se uitau amândoi pe fereastră, spre strada îngustă.

- Aici s-a ascuns. Artemis își plimbă mâna înmănușată de-a lungul zgârieturilor de sub pervaz. Se vede unde a ancorat cârligele frânghiei de escaladare.

Zachary clătină din cap.

- Bună treabă c-ai observat lumânarea prostituatei și ți-ai dat seama că era un semnal.

- Ai reușit să afli numele femeii?

- Lucy Denton. S-a mutat în camera de jos cu un an în urmă și până-n ziua de azi a lucrat regulat acolo.

- Vreun indiciu despre locul în care se află acum?

- Nu încă. A dispărut în cartierul rău famat. Short John spune că în dimineața asta, unul dintre puști aflate ceva în acest sens în fața unei cafenele, dar deocamdată nimeni nu văzuse femeia.

Artemis se uită la însoțitorul său. Sprâncenele lui Zachary se încruntară. Chipul lui îngust era crispat ca urmare a tensiunii. Expresiei obișnuite, de om impertinent, îi luase locul una meditativă, nefamiliară.

Zachary era un copil din flori. Avea un nume de familie, dar, ca în cazul multora dintre cei care locuiau pe străzi, i se întâmpla rareori să-l folosească. Lucra pentru Artemis de trei ani și ceva. Se cunoscuseră când unul dintre membrii micii lui bande de ștregari încercase într-o noapte să-l ușureze pe Artemis de un ceas de aur.

Îndrăzneța tentativă, chiar în fața clubului lui Artemis, eșuase lamentabil când Artemis îl prinsese de guler pe tânărul bandit. Dar Zachary, care urmărise scena din bezna care domnea pe o alee din apropiere, în loc să-l lase pe băiat în voia sorții, făcuse un efort disperat să-și salveze asociatul.

Țâșnise din alee fluturând prin aer un cuțit cu care îl amenințase pe Artemis. Cu o simplă mișcare, Artemis îl făcuse să scape cuțitul, însă tânărul se aruncase asupra lui într-o încercare nebunească de a-l elibera pe puști.

Artemis fusese impresionat de îndârjirea cu care luptase Zachary pentru a-și salva micul prieten. Când totul se lămurise, îl luase deoparte.

- Ești un flăcău descărcăreț și isteț, îi spusese înainte de a-l lăsa să plece împreună cu ceva mai tânărul lui camarad. Aș vrea să am în serviciul meu pe cineva atât de loial ca tine. Dacă te hotărăști vreodată să ocupi un post care îți garantează un salariu săptămânal, vino să mă vezi.

Trei seri mai târziu îl găsisse pe Zachary așteptându-l în fața clubului. Flăcăul îi păruse prudent, dar hotărât. Discutaseră destul timp, însă până la urmă ajunseseră la o înțelegere.

Inițial, relația lor fusese rece, distantă, așa cum era de așteptat între un angajator și un angajat. Însă, cu timpul, evoluase, transformându-se într-una de sinceră prietenie, bazată pe loialitate și respect reciproc. Artemis avea mai multă încredere în Zachary decât în orice gentleman din înalta societate.

- Nu te teme, o vom găsi până la urmă. Artemis îl bătu ușor pe umăr. Până una, alta ne vom concentra atenția în alte direcții.

Zachary nu se destinse. Dimpotrivă, părea mai încordat ca oricând.

- Tipul ăla este un luptător Vanza, domnule Hunt.

Artemis zâmbi.

- Și eu sunt.

Zachary roși, dar nu dădu înapoi.

- Da, și acum el, o știe foarte bine. Tocmai de asta este mult mai periculos. Va fi mai viclean când își va încerca trucurile.

- Îmi dau seama că mă consideri ramolit, dar vârsta înaintată îți aduce și unele beneficii. Și eu am învățat câteva trucuri.

- Știu asta mai bine ca oricine. Totuși, ești sigur că nu vrei să te păzesc?

- Am nevoie de tine pe străzi, ca să strângi informații, Zachary, nu în spatele meu. Pot să-mi port singur de grijă.

Zachary ezită, apoi dădu din cap o singură dată.

- Da, domnule.

Artemis se uită gânditor prin cameră.

- Fără îndoială, tipul a plătit-o bine pe Lucy. I-a dat destui bani pentru a se îngropa o bună perioadă de timp în cartierul rău famat, dacă vrea.

Tulburat, Zachary îi mai aruncă o privire.

- O vom găsi, dar s-ar putea să treacă o vreme până atunci. Doar știi cum stau treburile în partea aceea a orașului. Cartierul ăla e un adevărat labirint.

- Banii se vor sfârși până la urmă. Mai devreme sau mai târziu va îndrăzni să se aventureze afară ca să-și găsească clienți. Atunci vom pune mâna pe ea.

- Da, dar s-ar putea să fie prea târziu pentru a ne mai fi de folos, mormăi Zachary.

Artemis schiță un zâmbet șters.

- De aceea nici nu ne vom pune toate speranțele în găsirea ei. Adu-ți aminte de vechea vorbă Vanza: "Când cauți răspunsuri, uită-te acolo unde nu te aștepți să le găsești". Mai sunt și alte locuri prin care putem face cercetări în afară de cartierul rău famat.

Zachary îl privi drept în ochi.

- Și noi, cei de pe stradă, avem niște vorbe vechi, domnule Hunt: "Nu intra pe nicio alee întunecată dacă nu ai un pistol în mână și un prieten în spate".

- Bun sfat, spuse Artemis. Am să-l rețin.

CÂND SE trezi, Madeline își zise că nu mai dormise de o veșnicie atât de adânc și atât de mult timp. Și încă mai minunat, nu o chinase niciun vis cu foc, sânge și râsete de mort.

Împinse plapuma la o parte cu un moral de zile mari. Se uită pe fereastră și observă că orașul era din nou învăluit într-o negură cenușie, însă amănuntul acesta nui strică buna dispoziție. Se simțea plină de energie, gata să înfrunte misterul stafiei lui Renwick. .

Apoi își aminti însă că la micul dejun s-ar putea să fie nevoită să dea cu ochii de Artemis.

Entuziasmul cu care fusese cât pe ce să intre în această nouă zi îi pieri pe loc. Îi era mai ușor să țină piept unei stafii decât lui Artemis. Ajunsă în dreptul oglinzii mesei de toaletă, își privi chipul boțit de somn. Una era să-l șantajezi pe Negustorul de Visuri pentru a-ți găsi o servitoare dispărută, apoi să te tocmești cu el ca să te ajute să dai de fantoma răzbunătoare a răposatului tău soț, și cu totul alta să porți o discuție degajată în timp ce-ți mănânci ouăle și pâinea prăjită din dimineața imediat următoare nopții în care i-ai permis să te seducă.

Tremurul care puse stăpânire pe ea o irită. De ce era atât de neliniștită când se gândea la perspectiva revederii lui Artemis? După cum își dăduse osteneala să-i explice și lui în cursul nopții, dacă judecai cum trebuie, vedeai foarte bine că *nu se schimbase nimic*. În dimineața asta continua să fie tot Cumplita Văduvă, așa cum fusese și în dimineața anterioară. O doamnă nu putea crește în ochii unui bărbat din simplul motiv că el descoperise că avusese de-a face cu o văduvă *virgină*.

Mâinile lui Madeline se crispară pe marginea lavoarului. De ce astăzi totul îi părea atât de complicat? Al dracului de complicat!

Furioasă, se uită la imaginea din oglindă. Șocanta nuanță roz a tenului ei o enervă la culme.

Dar supărarea nu făcu decât să o reînsuflească. De ce trebuia să se simtă jenată? Artemis nu avea niciun drept să fie arogant sau batjocoritor. În definitiv, era un gentleman care se *ocupa de comerț*.

Gemând zgomotos, Madeline luă cana cu apă. Cu puțin noroc, el va dormi ceva mai mult în dimineața asta, își spuse. Sau poate că era unul dintre domnii aceia care obișnuiesc să se trezească devreme și să mănânce înaintea tuturor celorlalți din casă ... Tatăl ei avusese asemenea obiceiuri.

După ce turnă apă rece în imensul lighean alb, Madeline își stropi fața viguros. Tremurând, se frecă repede cu un burete, apoi se îmbrăcă cu cea mai sobră rochie pe care o avea - dintr-un fel de finet negru, cu un șir de flori din satin gri pe poale.

Făcându-și curaj, deschise ușa și coborî la parter, hotărâtă să facă față cu bine oricărei provocări din camera pentru micul dejun.

Norocul nu fu de partea ei. Artemis nu dormise mult. Nici măcar nu avusese bunul-simț de a mânca mai devreme și de a dispărea în bibliotecă. Dimpotrivă, ședea la masă, parcă mai mare ca niciodată, și purta o conversație amicală cu Bernice, de parcă în noaptea precedentă nu se petrecuse nimic deosebit.

Ceea ce era perfect adevărat, își reaminti Madeline, prost dispusă. *Nimic nu se schimbase*.

- Bună dimineața, dragă. Ochii albaștri ai lui Bernice sclipiră de bucurie când o zări pe Madeline. Mamă, mamă, dar astăzi ești proaspătă ca o margareta, dragă. Văd că noul meu tonic a dat rezultate foarte bune. Pentru diseară va trebui să-ți mai pregătesc o sticlucă.

Madeline observă că Artemis o studia amuzat. După ce-i aruncă o privire rece, se uită din nou la mătușa sa.

- Bună dimineața, răspunse politicoasă.

În ochii lui Bernice apăru o sclipire, repede stinsă.

Întorcându-se imediat cu fața spre bufet, Madeline se prefăcu că cercetează conținutul tăvițelor de argint de pe placa de deasupra.

Spre oroarea ei, Bernice continua să pălăvrăgească veselă, cu o candoare demnă de invidiat.

- Pe cuvântul meu, Madeline, nu te-am mai văzut atât de proaspătă de multă vreme. Nu arată minunat, Artemis? Pare extraordinar de odihnită.

- Nimic nu se compară cu un somn bun, de noapte, încuviință Artemis cu o politețe uimitoare.

În ciuda hotărârii de a se comporta ca și cum *nimic nu s-ar fi schimbat*, Madeline se rugă ca podeaua să se deschidă sub ea și s-o înghită cu totul.

- Domnul Hunt tocmai m-a informat asupra teribilelor evenimente de aseară, spuse Bernice.

- Ți-a *povestit*? Madeline aruncă lingura de servit în tavă și se întoarse brusc, fixându-l pe Artemis cu o privire feroce. Chiar ți-a spus ce s-a întâmplat aseară?

- Da, evident, dragă. Bernice scoase o exclamație de nemulțumire. Trebuie să recunosc că am fost extrem de șocată.

Madeline înghiți în sec.

- Mda, ei bine, îți pot da niște explicații... Dar, neajutorată, vocea ei se stinse încet, până când pieri de tot.

Artemis făcu un fel de strâmbătură care îi dădu un aer sardonice.

- Este normal ca mătușa ta să fie îngrijorată.

- Da, am tot dreptul să fiu îngrijorată, spuse Bernice, vioaie. Atacat în plină stradă, la mică distanță de clubul dumneavoastră, domnule. Revoltător. Nemernicul ăsta devine prea îndrăzneț pentru a-mi fi pe plac. Sper că-l veți prinde repede.

Madeline ameți de ușurare. Așezându-se repede pe cel mai apropiat scaun, se uită încruntată la Artemis.

- Ai obținut vreo informație, domnule?

- La drept vorbind, m-am întâlnit cu Zachary chiar în dimineața asta, ceva mai devreme, spuse Artemis, părănd mai amuzat ca niciodată. Am descoperit camera în care s-a ascuns luptătorul Vanza și am cercetat-o. Raportez cu regret că n-am dat de niciun indiciu care să ne ajute, dar "Ochii și Urechile" lui Zachary muncesc intens acum, în timp ce noi vorbim. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei trebuie să vină cu o informație de care să mă pot folosi.

Madeline fu uluită. Artemis era treaz de câteva ore. Plecase de acasă, se consultase cu Zachary, cotrobăise prin bârlogul aceluia scelerat și se întorsese la micul dejun - toate acestea înainte ca ea să părăsească patul.

Își ocupase timpul concentrându-se asupra îndatoririlor pe care le avea ca angajat al ei, își spuse. Cu toate acestea, atitudinea lui rece, de om pe care nu-l interesează decât problemele de serviciu, i se părea - de ce oare? - extrem de enervantă.

Se comporta exact ca și cum *nimic nu s-ar fi schimbat*.

O ORĂ mai târziu, Bernice o prinse singură în dormitorul ei. Fără să-și bată capul cu introduceri politicoase, intră direct în subiect.

- Te-ai îndrăgostit de domnul Hunt, nu-i așa?

Madeline scăpă din mână creionul de care se folosise până atunci pentru a-și face câteva însemnări.

- Cerule mare, ce vrei să zici, mătușă Bernice?

- Of, dragă, situația este mult mai complicată decât am crezut. Părănd îngândurată, Bernice se așeză pe marginea patului. Între voi doi apare o legătură sentimentală.

- *Mătușă Bernice!*

- Natural, mi-am dat seama încă de la începutul acestei afaceri că vă simțiți atrași unul de altul.

Madeline rămase cu gura căscată.

- De unde naiba ți-a venit ideea asta trăsănită?

Bernice ridică o mână și cu cealaltă numără pe vârfurile degetelor.

- Unu la mână: l-ai rugat să te ajute să-ți rezolvi problema. Doi la mână: el a acceptat să te ajute.

- Și din chestia asta ai dedus că ne simțim atrași unul de altul.

- Da.

Madeline clătină din cap.

- Asta este cea mai caraghioasă, ridicolă, absurdă presupunere pe care am auzit-o vreodată. Cum ai putut să ajungi la o asemenea concluzie pornind de la niște dovezi atât de șubrede?

- Mă înșel?

- L-am rugat să ne ajute fiindcă aveam nevoie de serviciile unui bărbat care știe cum gândește un om cu antrenament Vanza. Iar domnul Hunt a fost de acord să ne fie util deoarece vrea să pună mâna pe jurnalul tatei. Este vorba de o simplă afacere, nimic mai mult.

- Exact cum am gândit. Între voi s-a stabilit o relație sentimentală.

Madeline bătut darabana în secrete.

- Situația nu este chiar atât de simplă cum pari să gândești tu, mătușă Bernice.

- Draga mea, datorită statutului tău de văduvă, ești o femeie de lume, indiferent dacă te consideri sau nu.

N-am să-mi permit să-ți dau sfaturi.

- Ha! Știu foarte bine că nu vei ezita să faci așa ceva.

- Perfect adevărat. După cum spuneam, n-am să-mi permit să-ți dau niciun sfat, dar ți-aș sugera să nu uiți ceva.

Madeline se neliniștește brusc.

- Ce anume?

- Ai zis că el a acceptat să cadă la învoială cu tine numai pentru că vrea jurnalul lui Winton.

- Da.

- Este Maestru Vanza.

- Tocmai de aia l-am angajat.

Bernice îi aruncă o privire compătimitoare.

- Ei, Madeline, ești o femeie inteligentă. Cum de-ți poate scăpa cel mai evident lucru?

- Ce naiba este atât de evident?

- Domnul Hunt n-are nevoie să-ți accepte târgul pentru a intra în posesia jurnalului. Nu ții minte? Chiar tu ai afirmat că, având asemenea talente, se poate servi oricând cu ceea ce vrea fără să-ți ceară permisiunea.

- Ha! exclamă Madeline triumfătoare. Tocmai aici greșești. Eu am judecat mai bine problema asta și mi-am dat seama că domnul Hunt este perfect conștient că orice încercare de a fura jurnalul ar fi foarte riscantă pentru el.

- De ce?

- Asta-i bună! M-aș putea răzbuna dându-i în vileag calitatea de proprietar al Pavilioanelor Visurilor, desigur. Nu-și poate asuma riscul ca înalta societate să afle că este implicat în activități comerciale. Chiar nu înțelegeți? Singura lui șansă este să facă un pact cu mine.

Bernice o studie multă vreme fără să scoată un cuvânt.

Madeline începu să se foiască pe scaun.

- Acum ce mai este? La ce te gândești?

- Știi, la fel de bine ca și mine că, dacă ar fi dorit, ar fi putut găsi o cale de a te împiedica să-i dezvălui secretele.

Madeline înțepenii. Un tremur slab îi făcu nervii să vibreze. Coborî privirea spre micul volum de al cărui limbaj criptic se ocupase până atunci. Se uită cu ochi goi la pielea roșie de vițel cu care era legat. În capul ei domnea un adevărat haos.

Bernice avea dreptate.

După un timp, Madeline își adună gândurile și se uită la chipul îngrijorat al mătușii sale.

- S-ar putea să ai dreptate afirmând că nu ne ajută doar din cauză că asta este singura lui cale de a pune mâna pe jurnal. Dar, dacă asta-i adevărul, înseamnă că avem o problemă și mai delicată, nu-i așa?

Bernice o privi întrebătoare:

- Care anume, dragă?

- Dacă nu ne ajută din pricina aceluia afurisit jurnal, atunci *de ce* o face?

- Păi, tocmai ți-am explicat. Se simte atras de tine. Presupun că-i face plăcere să joace rolul de erou.

- Atracția față de mine nu oferă nicio explicație pertinentă, replică Madeline. Nu ne lămurește de ce ne-a sărit în ajutor. În definitiv, un Maestru Vanza este învățat să nu se lase condus de pasiune.

Pentru o clipă, Bernice păru amuzată.

- Dacă aș fi în locul tău, n-aș presupune că lecțiile primite dau întotdeauna rezultatele scontate. Pasiunea poate fi uneori extraordinar de puternică.

Madeline scutură din cap, dar încet, fără prea multă convingere.

- Artemis nu și-ar permite niciodată să se lase controlat de sentimente. Dacă nu ne ajută din cauza jurnalului tatei sau a dorinței de a-mi închide gura, înseamnă că a acceptat pactul dintr-un alt motiv, mult mai greu de înțeles.

- Dar ce alt motiv ar fi putut avea?

Madeline se strîmbă.

- Cine poate ști? Este un Vanza.

- Draga mea ...

- Zău, n-am chef să discut despre chestia asta, mătușă Bernice.

- Înțeleg. Bernice făcu o scurtă pauză. Atunci, în regulă. Te simți bine?

- Evident că mă simt bine. De ce nu m-aș simți?

- Nu doresc să fiu nedelicată, dar sunt perfect conștientă că aseară ai trăit o experiență oarecum nouă.

- Nu a fost chiar așa cum m-am așteptat, însă a mers, replică Madeline, țâfnoasă.

- Nu chiar așa cum te-ai așteptat? Bernice își țuguie buzele. Sunt surprinsă. Aș fi crezut că domnul Hunt se pricepe la dragoste la fel de bine ca la orice altceva.

- Sincer, mătușă Bernice, credeam că m-am făcut bine înțeleasă atunci când am afirmat că nu doresc să discut despre acest subiect.

- Desigur, dragă.

- Dacă vrei neapărat să știi, mormăi Madeline, află că domnul Hunt s-a dovedit a fi exact așa cum ți l-am descris la începutul acestei afaceri. Matur, dar încă agil.

CAPITOLUL 12

ERA URMĂRIT. Se adăposti în dreptul unei intrări și ascultă. Deși pașii ușori se auzeau înăbușit prin ceața groasă, reuși să le rețină ritmul și apăsarea, pentru a-i putea deosebi de alții.

Pașii se opriră.

Ieșind din ascunzătoare, își continuă drumul de-a lungul străzii. După câteva secunde începu să audă, din spate, câteodată, răcâitul unui pantof frecat de pavaj. Dar pașii nici nu se apropiară, nici nu rămaseră prea mult în urma lui. Știa că dacă va întoarce capul, ceața groasă, albă-cenușie nu-i va permite să vadă decât cel mult o siluetă indistinctă.

Pe aproape tot drumul pe care îl parcursese de acasă până aici, zgomotele străzii fuseseră suficient de puternice pentru a le acoperi pe cele ale ușorilor pași ai necunoscutului. Dar și atunci presimțise că este urmărit.

Ajuns la colț, o luă spre stânga. Pe cealaltă parte a străzii era un parc întins. Copacii nu păreau decât schelete vag conturate care se înălțau din negură. O trăsură trecu de el precaut, de parcă încerca să-și găsească drumul prin întuneric. Tropotele copitelor răsunară straniu, sepulcral. Artemis profită de hruiturile acoperitoare ale roților pentru a se ascunde în dreptul unei alte intrări.

Așteptă.

După ce zgomotele trăsorii se pierdură în depărtare, auzi din nou pașii necunoscutului. Acum erau mai lenți. Foarte șovăitori. Fără îndoială, urmăritorul simțise că prada se ascunsese pe undeva.

Trecură câteva secunde de liniște incertă, apoi, pe neașteptate, ritmul pașilor se întepi. Urmăritorul se mișcă repede acum. Renunțase la orice discreție.

Din intrândul în care se afla, Artemis se uită la silueta înfășurată în pelerină și glugă care trecu prin ceață exact prin fața lui. Marginea veșmântului larg flutură prin aer când următorul se îndreptă grăbit spre celălalt capăt al străzii.

Ieșind tiptil din ascunzătoare, Artemis îl ajunse din urmă și începu să meargă umăr la umăr cu el.

- Frumoasă după-amiază pentru o plimbare, nu-i așa? spuse politicos.

- Artemis, exclamă Madeline pe un ton ascutit, oprindu-se brusc și întorcându-se spre el. De sub gluga pelerinei, ochii ei păreau imenși. Doamne Dumnezeule, domnule, te rog să nu mă mai sperii niciodată în halul ăsta. Nu stau bine cu nervii.

- Ce faci aici? Ți-am spus că mă voi ocupa singur de cercetarea casei lui Pitney.

- Iar eu ți-am spus la fel de clar că n-am intenția să te las. Ideea de a cotrobăi prin casa lui Pitney îmi aparține, dacă-ți mai amintești.

Artemis o studie cu coada ochiului. Madeline era supărată foc, dar el se întrebă dacă nu cumva furia ei nu avea menirea de a-i masca emoții mult mai profunde și mai tulburătoare. Deși se știa că este văduvă și nu era deloc exclus ca în afacerea Deveridge să fi jucat rol de criminală, până în noaptea precedentă fusese virgină. Îi era imposibil să nu-și amintească acest lucru și să nu se gândească cum o văzuse roșind la micul dejun.

- Cum te simți astăzi? o întrebă cu glas blajin.

- Mă bucur de o sănătate excelentă, domnule, ca de obicei, spuse ea nerăbdătoare. Dar tu cum te simți?

- Copleșit de sentimentul de vinovăție. Oricum, mulțumesc pentru întrebare.

- Vinovăție? Madeline se opri din nou și se întoarse cu fața spre el. De ce naiba te simți vinovat, domnule?

Se opri și Artemis.

- Ai uitat așa de repede ce s-a întâmplat noaptea trecută? Sunt distrus să aflu că am lăsat doar o impresie trecătoare.

Ea îl fixă cu o privire furioasă și se rățoi:

- Firește că n-am uitat. Dar te asigur că n-ai absolut niciun motiv să te învinovățești pentru evenimentele petrecute în biblioteca ta.

- Ai fost o virgină inocentă.

- Prostii. Am fost virgină, dar nu și inocentă. Madeline își aranjă mânușile. Te asigur că nicio femeie care a trecut prin experiențele trăite de mine în timpul mariajului cu Renwick Deveridge nu poate rămâne inocentă.

- Te înțeleg.

- Dupa cum ți-am spus azi-noapte, nimic nu s-a schimbat.

- Hmm.

Ea își drese glasul:

- În plus, impresia pe care ai lăsat-o nu este nici pe departe trecătoare.

- Mulțumesc. Nici nu-ți poți închipui ce importanță are pentru mine chiar și un asemenea compliment, acordat fără prea multă tragere de inimă. Măcar mai pot păstra o urmă din mândria mea de bărbat de altădată.

Madeline se încruntă.

- Umiliința nu ți se potrivește, domnule. Economisește-ți ideile și eforturile pentru altceva.

- Dacă insiști...

- În cazul în care vrei neapărat să te simți vinovat pentru ceva, ți-aș sugera să-ți faci muștrări de conștiință pentru că te-ai furișat azi afară din casă fără mine.

Artemis se uită gânditor la strada învăluită în ceață. Nu erau mulți oameni prin preajmă, iar cei care erau își făceau drum printre vălătucii groși fără să poată vedea mare lucru. Era foarte puțin probabil ca cineva să o observe pe Madeline. Dacă el lua câteva măsuri de precauție, ea putea fi în siguranță. Se părea că altă posibilitate de alegere nici nu avea, gândi el. Dacă refuza să-i accepte compania, nu-i era greu să și-o închipuie încercând să intre din proprie inițiativă în casa lui Pitney, imediat după el.

- Foarte bine, zise, după care, luând-o de braț, porni înainte. Poți veni cu mine. Dar, din momentul în care pătrundem în casă, nu mai faci decât ceea ce ți se spune. S-a înțeles?

Deși gluga care îi ascundea fața nu-i permise să o vadă dând ochii peste cap, el fu sigur că exact asta fusese reacția ei.

- Te asigur, domnule, că atitudinea ta mă aduce la exasperare. Se pare că ești incapabil să înțelegi extrem de simpla idee că tu ești cel care ar trebui să-mi urmezi instrucțiunile, nu viceversa. Ești implicat în treaba asta numai datorită înțelegerii pe care ți-am propus-o. Vai, dacă nu eram eu, nici măcar n-ai fi avut habar de treaba asta cu stafia lui Renwick.

- Crede-mă, madam, nu-mi permit să uit nici măcar o clipă că toate necazurile ni se trag de la tine.

ZIDUL ÎNALT care înconjură grădina din spatele imensei vile a lui Eaton Pitney nu se dovedește un obstacol pentru un om cu talentele lui Artemis. Ținând în mână o lanternă mică, fără să o aprindă, Madeline îl urmărește nerăbdătoare cum escaladează bariera de piatră. Când ajunse sus, Artemis dădu drumul funiei în capătul căreia făcuse un laț pentru piciorul ei.

Madeline se agăță de funie, băgă vârful cizmei scurte în laț și așteaptă, ținându-se bine, ca Artemis să o tragă încet până pe buza zidului. O clipă mai târziu coborau amândoi în grădina încețoșată.

- Știi ceva, Artemis? Chestia asta este de-a dreptul stimulatoare.

- Mă temeam că așa vei gândi, spuse el resemnat.

Ceața era atât de densă încât casa apărea nedeșluită, doar ca o imensă formă. Nicio fereastră nu era luminată. Artemis găsi ușa bucătăriei și încercă să o deschidă.

- Încuiată, spuse.

- Așa cum era de așteptat, având în vedere că proprietarul vilei este la țară. Madeline studie oblonul ferestrei. Sper că-i poți veni de hac încuietorii.

- Ce te face să crezi că mă pricep la încuietori?

Ea ridică din umeri.

- Ești un Vanza. Experiența mea îmi spune că bărbații care au studiat această artă străveche reușesc să treacă cu brio de orice ușă încuiată.

- Se vede bine că nu le aprobi abilitățile, spuse el, scoțând din buzunarul mantalei un set de speracle.

Prin fața ochilor ei se derulă rapid scene de coșmar. Se văzu ghemuită în fața ușii dormitorului, încercând să vâre în broască o cheie care îi aluneca întruna din mână.

- Trebuie să recunosc că și aceste abilități au utilitatea lor, spuse deprimată. Nu prea pot ridica obiecții cu privire la talentul cu care mânuiești speraclele. Și tata se pricepea tare bine la ele. Chiar m-a învățat să... Nu contează. Acum nu mai are importanță.

Artemis îi aruncă o privire scurtă, cercetătoare, apoi se apucă de treabă fără niciun comentariu. Pe măsură ce secunde se scurgeau, Madeline era din ce în ce mai neliniștită.

- Este ceva în neregulă?

- Se pare că teama de așa-numiții Străini, care ar fi pe urmele lui, l-a făcut pe Pitney să-și investească banii în sisteme speciale de blocare. Trăsăturile lui Artemis erau contractate ca urmare a concentrării intense. Astea nu sunt unele obișnuite, care se pot obține de la orice lăcătușerie.

Madeline îl urmărește cu câtă delicatețe încearcă speraclele.

- O să te descurci cu ele, nu-i așa?

- Poate. Artemis se aplecă mai mult, apropiindu-și urechea de masiva încuietorie. Doar dacă nu-mi mai distragi atenția.

- Scuze, mormăi Madeline.

- Ah, iată că merge strună. Isteț sistem, bazat pe un model Vanza clasic. Trebuie să-mi amintesc să-l întreb pe Pitney ce lăcătuș i l-a făcut.

Interesul profesional din vocea lui o neliniștește.

- Nu fi absurd. Nu-i poți pune domnului Pitney întrebări cu privire la încuietorile lui fără să recunoști că i-ai spart casa.

- Mulțumesc că mi-ai atras atenția asupra acestei mici gafe. Artemis își băgă setul de speracle în buzunar și deschise ușa.

Madeline se trezi privind într-un hol îngust, cufundat în beznă. Nicio menajeră și niciun valet nu venise să le ceară explicații sau să dea alarma. Precaută, ea păși peste prag.

- Casa pare goală. Mă întreb unde o fi plecat domnul Pitney.

- Dacă avem puțin noroc, vom găsi ceva care să ne indice destinația. Intrând după ea, Artemis închise ușa, apoi, timp de o clipă, nu făcu decât să studieze tăcut holul întunecat. Dacă descoperim vreo cheie a acestui mister,

îl trimite pe Leggett după el ca să-i pună câteva întrebări. Mi-ar plăcea tare mult să știu exact de ce a considerat Pitney că este necesar să părăsească orașul.

- Într-adevăr, eu ... Oprită în pragul bucătăriei, Madeline rămase cu privirea ațintită asupra unei bucăți de brânză și asupra unei jumătăți de pâine de pe o masă.

- Ce s-a întâmplat? Artemis se apropie de Madeline și privi pe deasupra capului ei. Când dădu cu ochii de mâncare, înțepeni. Înțeleg, spuse.

Apropiindu-se de masă, ea puse mâna pe pâine.

- Probabil că domnul Pitney a plecat în mare grabă. Și foarte recent. Pâinea asta este proaspătă.

Artemis miși ochii.

- Hai, trebuie să ne mișcăm repede. Nu vreau să stau pe aici mai mult decât este necesar.

Apoi el se întoarse și se făcu nevăzut spre celălalt capăt al holului. Madeline se grăbi să-l urmeze. Îl ajunse abia când Artemis se opri în fața unei alte uși.

- Biblioteca? îl întreabă, oprindu-se în spatele lui.

- Da. Artemis nu se mișcă, se uită doar atent în încăperea. Ori Pitney are nevoie de o menajeră, ori cineva a ajuns aici înaintea noastră.

- Ce vrei să zici? Madeline se ridică pe vârfuri ca să se uite peste umărul lui. Când dădu cu ochii de cărțile și hârtiile împrăștiate pe covorul decolorat, își ținu respirația.

- Cerule mare! Pitney nu poate fi sigur autorul unei asemenea harababuri. Chestia asta nu are nicio legătură cu excentricitatea lui. Excentricii Vanza tind să se abată doar către ordine și precizie excesivă. Învălmășeala îi tulbură.

- Excelentă observație. Artemis făcu un pas înapoi și, grăbit, continuă drumul de-a lungul coridorului.

- Așteaptă, strigă ea încet din spatele lui. Nu ai de gând să cercetezi încăperea asta?

- Mă îndoiesc că mai are rost să fac un asemenea efort. Dacă acolo a existat vreun lucru interesant, a fost luat de cel care a ajuns aici înaintea noastră.

- Artemis, poate că domnul Pitney a avut dreptate. Poate că a fost urmărit de cineva.

- Poate. Glasul lui sună mai mult decât evaziv.

Madeline se cutremură de spaimă.

- Crezi că în chestia asta n-a fost implicat niciun Străin, nu-i așa? A fost stafia lui Renwick.

- Ți-aș propune să nu ne mai referim la el ca la o stafie. Doar complicăm lucrurile. Despre oricine o fi vorba, tipul e făcut din carne și sânge.

- Și este un Vanza.

Artemis nu răspunse nicicum.

Madeline merse după el, oprindu-se abia când îl văzu ezitând o clipă în fața ușii salonului. Înăuntru, mobilierul era acoperit cu pânze grele, de protecție. Draperiile groase fuseseră bine trase peste ferestre.

- Se pare că Pitney nu obișnuiește să primească prea mulți musafiri, spuse el pe un ton sec.

- Ciudat om, încuviință Madeline. Dar, în definitiv, el este...

- Taci. Nu este momentul să-mi amintesti ce sentimente nutrești față de oamenii din categoria lui.

Madeline închise gura.

Împreună, făcură o scurtă inspecție la etajele superioare. Peste tot domnea haosul. Hainele fuseseră scoase din dulapuri, sertarele golite de conținut, cuferele deschise și întoarse cu fundul în sus.

- Ce crezi că a căutat tipul? întreabă Madeline.

- Același lucru pe care l-a căutat când a cotrobăit prin biblioteca lui Linslade, incontestabil. *Cartea Secretelor*, probabil, deși nu-mi dau seama cum poate un om sănătos la minte să creadă în existența ei.

Madeline se opri.

- Credeam că ți-am spus deja că Renwick Deveridge nu era sănătos la minte.

- Da, ai zis ceva de genul ăsta. Artemis se uită la scara îngustă, înghesuită de la capătul coridorului. Am putea ieși din casă pe aici.

- Și, cum rămâne cu subsolul? Acolo trebuie să fie niște camere de depozitare și alte chestii dintr-astea, spuse Madeline, luând-o pe urmele lui pe scara din spate. Poate că stafia, adică intrusul am vrut să zic, nu s-a gândit să cerceteze și acolo.

- Bănuiesc că a fost foarte minuțios, dar n-ar strica să aruncăm și noi o privire.

Pe coridorul din fața bucătăriei, Artemis găsi ușa care se deschidea spre scara ce ducea la subsol. Ajuns acolo, se opri numai pentru a aprinde lanterna, apoi se cufundă în bezna unor camere prăfuite, într-adevăr încăperi de depozitare.

Madeline studie scrinurile sigilate și cuferele încuiate.

- Se pare că intrusul nu s-a obosit să cotrobăiască și prin aceste camere. Poate că nici n-a descoperit subsolul.

La baza scării, Artemis se opri și ridică lanterna.

- Este aici.

Madeline se opri în spatele lui.

- De unde ai tras o asemenea concluzie?

- Urme de pași în praful de pe trepte. Două tipuri. El înclină fasciculusul de lumină. Unele se opresc la perețele acela. Celelalte se întorc spre scara asta. N-a trecut multă vreme de când aici au coborât doi bărbați, dintre care numai unul a plecat.

Madeline se uită spre locul unde se vedeau ultimele urme de pași lăsate de primul bărbat.

- S-ar părea că unul dintre ei este capabil să treacă prin ziduri.

- Hmm. Artemis se apropie de perete și îl studie îndelung. Apoi își plimbă degetele printr-o fantă și, precaut, împinse în ceva. Se auzi un sunet slab, înăbușit, asemănător unui scâncet.

Madeline înaintă cu pași grăbiți.

- Este vreun mecanism în perete?

- Da.

Până ca ea să ajungă la el, o placă de piatră se dădu la o parte, scoțând la iveală un alt sistem de blocare masiv, de fier. Artemis lăsă lanterna din mână și scoase speracele.

- Suntem norocoși că Pitney preferă dispozitivele de tip Vanza, spuse după o clipă de muncă. Tradiția ar merita să fie ridicată în slăvi.

Câteva clipe mai târziu, el scoase un suspin de satisfacție. Scripeții bine unși și cablurile din perete scârțâiră din nou. Madeline urmări fascinată un bloc de piatră de dimensiunea unei uși care alunecă într-o parte.

- Încă un șir de trepte, murmură ea. Dedesubt trebuie să mai fie o încăpere.

- Aripa asta a clădirii este foarte veche. Artemis se uită gânditor la treptele de piatră care păreau să se piardă în adâncurile unui ocean întunecat. Probabil că scara asta coboară spre temnița de altădată. Și probabil că pe aici trecea și calea de scăpare. Constructorii castelelor și fortărețelor de odinioară obișnuiau să le asigure proprietarilor câte o cale de retragere.

Madeline se uită lung la bezna de nepătruns de la baza scării.

- Poate că Pitney a folosit-o ca să scape de intrus.

Artemis căzu pe gânduri.

- Mă voi întoarce mai târziu ca să văd unde duce scara asta.

- Adică după ce mă vei conduce acasă, vrei să spui, nu? Prostii. Madeline zări pe podea o grămăjoară de lumânări. Hai, nu mai trebuie să pierdem vremea.

El o privi îngrijorat.

- Madeline, văd că de data asta voi fi nevoit să fiu ferm...

- Nu te osteni, Artemis. Luând o lumânare, Madeline o aprinse. Dacă nu vrei să mă însoțești, îmi voi găsi singură drumul.

În prima clipă, ea crezu că Artemis i se va opune. Dar în următoarea, încruntându-se, el ridică lanterna și o luă înainte.

- Nu ți-a spus nimeni că mulți bărbați consideră că încăpățânarea nu este o calitate atrăgătoare pentru o femeie? o întrebă pe un ton degajat, de conversație.

Ea se crispă, încercând să nu se simtă jignită de cuvintele lui. Dar nu putea nega că simțise o împunsătură dureroasă.

- Cum pe moment nu mă aflu în căutarea unui soț, consider că asta nu este o problemă serioasă. Oricum, din punct de vedere al încăpățânării, cred că noi doi ne potrivim foarte bine, domnule.

- Îmi permit să nu fiu de acord. Onoarea îți revine numai ție. Artemis amuți pe neașteptate. Mai să fie, dar ce avem aici?

Artemis înțepenise atât de brusc pe ultima treaptă, încât Madeline fu cât pe ce să se izbească de el. Oprită pe treapta de deasupra, se uită peste umărul lui. Un moment nu reuși decât să se zgâiască uluită.

Fasciculul de lumină al lanternei se juca de-a lungul a ceea ce părea în aparență un coridor delimitat de niște pietre plate, șlefuite în formă de diamante, aranjate în așa fel încât alcătuiau niște modele complicate. Lui Madeline îi trebuiră câteva secunde ca să înțeleagă că se uită printr-o deschidere îngustă de ușă, spre un hol mărginit pe toate laturile cu minuscule plăcuțe de faianță.

- De ce o fi consumat Pitney atâta timp și energie pentru a face tocmai aici, jos, un model atât de migălos din plăci de faianță? întrebă ea. Trebuie să fie cu adevărat un tip foarte ciudat.

- Cred că este cazul să acceptăm acest verdict o dată pentru totdeauna. Coborând de pe ultima treaptă, Artemis străbătu mica distanță care îl despărțea de coridorul pardosit cu faianță. Dar, după cum îmi amintești mereu, el este un Vanza.

Madeline se uită în jur din ce în ce mai uluită. Lumina lanternei sclipea pe mii de plăcuțe lucioase, care formau desene ciudate ce tulburau și înșelau ochiul. Aici fasciculul cădea pe un șir nesfârșit de pătrățele, care păreau să se piardă în infinit. Rânduri peste rânduri de linii paralele de grosimi diferite urcau pe pereți, traversau tavanul, apoi cădeau pe partea opusă, creând un efect care o stupefia și o năucea pe Madeline.

Ea studie mai îndeaproape zidul pe care era un bizar șir de triunghiuri înscrise în alte triunghiuri. Părea că nu își poate focaliza privirea asupra unui model. Uitându-se în sus, zări un imens număr de cercuri concentrice care îi făceau impresia că alcătuiesc un tunel prin care se putea trece. Impresia era atât de puternică, încât își întinse mâna spre el că să atingă deschiderea. Dar sub vârfurile degetelor nu simți decât răceala plăcuțelor de faianță.

- Astea sunt modele Vanza, murmură. Am mai văzut unele dintre ele în niște cărți vechi.

- Da. Artemis studie un model care făcea eronata impresie că vezi o cameră imensă, deși în față nu era decât un perete plat. În ilustrațiile care însoțeau textele antice cu privire la Strategia Iluziei, spuse. Eu m-am folosit de unele dintre ele pentru realizarea uneia dintre picturile de la Pavilioanele Visurilor.

Artemis se duse până la capătul coridorului faianțat, se întoarse spre dreapta și dispăru brusc. Parcă ar fi trecut printr-un perete, împreună cu liniștitoarea lumină a lanternei, care se făcu nevăzută o dată cu el. Madeline rămase numai cu lumânarea.

Parcă învăluită într-un giulgiu invizibil, o cuprinse o foarte tulburătoare senzație de groază. Dar nu trecu multă vreme până când simți un curent de aer rece.

- Artemis?

El reapăru de la capătul coridorului, aducând și lumina.

- Este un labirint.

Madeline strâmbă din nas.

- Făcut numai cu plăcuțe de faianță, așezate în modelele dintr-astea înspăimântătoare?

- Așa se pare.

- Ce ciudat.

- De fapt, spuse Artemis încet, ăsta-i un mod foarte inteligent de a masca o ieșire secretă. Sau poate chiar și altele.

Madeline se uită la el în momentul în care înțelese implicațiile.

- Crezi că s-ar putea ca Pitney să fi ascuns pe aici ceva important?

- Este posibil ca un lucru extrem de important pentru un om atât de excentric ca Eaton Pitney să nu prezinte prea mare interes pentru altcineva, îi atrase atenția Artemis.

- Adevărat, dar dată fiind lipsa noastră generală de indicii, poate c-ar fi bine să ne încercăm norocul și aici.

- De acord cu tine. Ne va trebui o sfoară.

- Sfoară? O, da, sigur. Să ne marcam drumul prin labirint. Presupun că putem găsi așa ceva în bucătărie.

Artemis se întoarse spre ea cu intenția să ajungă la îngustul pasaj de trecere de la celălalt capăt al coridorului. Un singur pas îl mai despărțea de Madeline când ea îi văzu privirea alunecându-i pe lângă față, direct spre scara întunecată de la intrarea labirintului.

- Fir-ar să fie, mormăi el.

Și, brusc, stinse lanterna și suflă în lumânarea lui Madeline. Instantaneu se lăsă o beznă lugubră.

- Ce s-a întâmplat? Instinctul o făcu pe Madeline să vorbească în șoaptă.
- În umbrele de la jumătatea scării se ascunde cineva, răspunse Artemis foarte încet.
- Pitney?
- Nu știu. Nu i-am văzut chipul. Hai.

Luând-o de braț, o trase spre labirint. Dându-și seama că Artemis se orienta în spațiu folosindu-se numai de simțul tactil, Madeline intră în panică. La gândul că se puteau pierde într-un labirint complet neluminat o cuprinse o spaimă primară. Brusc, i se păru greu să și respire. Dar își aminti că se aflau încă în posesia lanternei.

Gândind astfel, auzi un șuierat slab, ca un curent de aer, apoi o bufnitură puternică.

- Ce-a fost asta? întrebă.
- Ticălosul a închis ușa de la capătul de sus al scării, spuse Artemis liniștit.

Jos răsună o râcâială înăbușită, de metal frecat pe metal.

- Și a încuiat-o, adăugă Artemis dezgustat. Nici nu meritam altceva din moment ce ți-am permis să mă convingi să cercetăm locul ăsta.

- Aș jura că acolo, sus, nu poate fi decât Eaton Pitney. Furia puse stăpânire pe Madeline, anulând parțial frica ce-i apăsa pieptul. Își închipuie pesemne că a prins în labirint o pereche de așa-numiți Străini.
- Păi, chiar că a prins o pereche de străini. Artemis aprinse lanterna. Pe noi, ca să fiu mai exact.

- Poate că ar trebui să-l strigăm. Să-i explicăm că n-am avut intenții rele.

- Mă îndoiesc că ne-am putea face auziți prin ușa aia masivă. Oricum, chiar dacă ar fi posibil, nu cred că-l vom convinge că suntem inofensivi. În definitiv, ne-a prins bântuind prin afurisitul lui subsol. Artemis se opri, îngândurat. Și mai există și posibilitatea să nu fi fost încuiați aici de Pitney, adăugă.

Ea înțepeni.

- Crezi că ar putea fi intrusul care i-a cotrobăit prin casă înaintea sosirii noastre?
- Poate. Artemis scoase un pistol din buzunar, îl verifică, apoi, sobru, se uită spre tavan cu un foarte viu interes.

Ori era fascinat de propria imagine, reflectată de faianța de deasupra, ori se ruga Celui de Sus să-i dea un sfat călăuzitor, gândi Madeline. Dar din punctul ei de vedere, orice ar fi făcut, niciun efort nu părea să le permită să spere un ajutor imediat.

- Artemis, mă codesc să-ți atrag atenția asupra acestui lucru, dar nu putem sta aici la infinit.

- Hmm? Nu, firește. Bucătăreasa va fi îngrijorată dacă nu ne vom întoarce la cină. Ca să nu mai vorbim de mătușa ta.

- Nu-i vorba doar de grijile pe care și le vor face bucătăreasa și mătușa mea. Madeline se uită neliniștită în jur. Și eu voi ajunge să-mi pierd cumpătul dacă vom fi nevoiți să rămânem aici prea mult timp. Și trebuie să-ți amintesc că n-am luat cu noi niciunul dintre tonicele lui Bernice.

- Data viitoare când vom mai avea chef de aventuri trebuie să nu uităm să ne luăm câteva.

Devenită brusc suspicioasă, Madeline îl privi încruntată

- Fir-ar să fie, domnule, ajung să cred că situația începe să te amuze.

- Mi se pare corect să mă aleg și cu puțină distracție din afacerea asta, zise el continuând să studieze gânditor tavanul culoarului. În definitiv, tu ești cea care ai afirmat că spargerea casei lui Pitney este stimulatoare.

- ăsta nu-i joc, domnule. Cât timp crezi că va sta intrusul de pază la ușă?

- N-am nici cea mai vagă idee. Renunțând să se uite la modelul de pe tavan, Artemis îi zâmbi amuzat. Și nici nu am de gând să aflu răspunsul. Hai s-o ștergem. Altfel, întârziem la cină.

- Cum adică? Unde crezi că putem pleca?

- ăsta-i un labirint Vanza.

- Da, știu. Și ce-i cu asta?

- Trebuie să mai existe o ieșire. Luând-o pe după un colț, el se făcu nevăzut.

- Artemis, să nu îndrăznești să-ți bați joc de mine! Ridicându-și poalele fustei, Madeline se grăbi să se ia după el. Îl regăsi pe coridorul alăturat. Tot faianțat. Ce-ai de gând să faci?

- Să găsesc cealaltă ieșire. Ce altceva aș putea face?

Madeline îi privi furioasă spatele când o luă pe urmele lui, pe după colțul din capătul celui de-al doilea culoar.

- Și cum intenționezi să găsești, rogu-te, cea de-a doua intrare a labirintului?

- Luându-mă după urme, evident.

- *Care* urme? Madeline încercă să nu se uite la straniile și neliniștitoarele modele alcătuite din bucățelele de faianță din jurul ei. Artemis, dacă joci vreun bizar joc Vanza, trebuie să-ți spun că nu-l găsesc deloc amuzant.

El o privi peste umăr. Mai mult decât o urmă fină de satisfacție arogantă îi apărură în zâmbetul șters care i se ivi pe față.

- Drumul prin acest labirint a fost marcat clar. Este evident pentru orice persoană căreia îi trece prin minte să caute semnele.

Madeline aruncă o privire rapidă în jur, dar nu văzu decât o serie de linii care păreau să tindă către un orizont îndepărtat și o altă falsă deschidere în perete.

- Nu văd niciun marcaj.

Artemis făcu o mișcare largă cu brațul, arătându-i tavanul. Ochii lui Madeline urmăriră traiectoria mâinii lui. Inițial, văzu doar niște plăcuțe așezate în spirală, din cauza cărora îi fu dificil să se concentreze. Apoi, privind mai de aproape, observă că pe suprafața lucioasă a celor colorate în nuanțe mai șterse erau niște urme de fum.

Nu-i fu greu să recunoască aceste mărturii lăsate de nenumăratele lumânări și lămpi cu ulei folosite de Eaton Pitney de-a lungul anilor pentru a străbate labirintul.

Ușurarea pe care o simți în clipa aceea fu atât de mare, încât aproape că se hotărî să-l ierte pe Artemis pentru îngâmfarea cu care își dovedise istețimea.

- Iute ai mai fost la minte să observi aceste urme, spuse morocânoasă.

- Ai grijă cu laudele și adulațiile, draga mea. Nu poți ști ce efect au asupra mea. Ocolind un alt colț, el o luă de-a lungul unui coridor strălucitor, decorat cu desene și mai bizare. Pe cinstea mea, când aud cuvintele tale măgulitoare mă ia cu amețală.

Madeline făcu o strâmbătură, pe care el nu o văzu, fiind cu spatele, apoi se hotărî să schimbe subiectul.

- Sărmanul domn Pitney! A fost literalmente îngrozit de Străinii lui mitici de a acționat atât de temător. Auzi, să ne încuie în prostescul lui labirint! După ce voi ieși de aici, voi încerca să vorbesc cu el.

- La ce-ar folosi?

- Am acumulat o mare experiență cu excentricii amici Vanza ai tatălui meu. Sunt convinsă că, dacă aș putea purta o discuție directă cu domnul Pitney, aș fi capabilă să-l aduc pe calea cea dreaptă.

- Sper că ai dreptate, fiindcă și eu am să-i pun câteva întrebări. Oprindu-se din nou, Artemis se uită lung la un anumit punct de pe podea. Oricum, nădăjduiesc că, pentru interogatoriul la care vrem să-l supunem, nu va fi necesar să-l localizăm în sfera metafizică.

Madeline se zgâi la plăcuțele de faianță galben-pai pe care se vedeau niște picături uscate de culoare maronie. Un fior îi coborî de-a lungul șirei spinării.

- Sânge?

Artemis se lăsă pe vine ca să vadă mai bine.

- Da. Aproape uscat. Habar n-am ce s-o fi întâmplat, dar sunt sigur că n-au trecut decât câteva ore de atunci. Ridicându-se, se uită în direcția din care veniseră. Până în punctul ăsta n-a fost nicio pată pe podea. Fie că victima a fost rănită chiar în locul ăsta, fie în altă zonă a labirintului și a reușit să-și oprească sângerarea până când a ajuns aici.

Madeline era consternată.

- Chiar crezi că domnul Pitney a fost în stare să tragă în cel care a îndrăznit să pătrundă în labirintul lui? E greu de imaginat. Se știe că este un excentric, dar în puținele ocazii în care l-am întâlnit mi-a părut întotdeauna un bătrânel agreabil, inofensiv.

- O fi agreabil, însă inofensiv în niciun caz, chiar dacă are o vârstă înaintată. Asta este sigur.

- Nu are sens să dezvoltăm subiectul.

- Deocamdată nu știm dacă a fost victimă sau agresor, spuse Artemis. Vei aștepta aici până când voi cerceta și restul labirintului.

- Dar, Artemis ...

El nu avea chef să poarte o discuție în contradictoriu. O fixă cu o privire atât de descurajatoare, încât Madeline amuți. Era pentru prima dată, realiză ea, când îi arăta această latură a firii lui. Și o intimidă. Clipind des, își reaminti că apelase la ajutorul lui exact pentru pregătirea lui. Trebuia să-l lase să-și facă treaba.

Dădu din cap o singură dată, în semn că înțelesese.

Aparent satisfăcut, Artemis ridică pistolul la nivelul taliei și înaintă cu pași ușori, parcă alunecând. Nu mai trecu multă vreme până când dispăru pe după un colț.

Cu degete tremurătoare, Madeline reaprinse lumânarea și ascultă, dar liniștea profundă făcea să-i țiuie urechile. Respiră încet, deliberat, urmărind să-și liniștească spiritul așa cum făcea ori de câte ori voia să mediteze.

N-ar fi putut spune când devenise conștientă de mirosul slab, aproape insesizabil din aer. Inspirând adânc, cu precauție, realizează că era o aromă dulceagă. *Tămâie*. Nu putea identifica din ce arbore provenea, dar era aproape sigură că mai mirosise acest amestec.

Mirosul înțepător deveni mai puternic. Din sertărașele memoriei își reaminti o dimineață de demult, când, stând în pragul ușii "laboratorului" lui Bernice, își urmărise mătușa care pisa ierburi folosindu-se de un mojar și o piuliță.

"Ce experiențe mai faci, mătușă Bernice?"

În minte îi răsună un fragment din răspunsul lui Bernice.

"... Se zice că, în cantități mici, amestecul produce halucinații și viziuni ciudate, dar în doze mai mari îi adoarme chiar și pe oamenii cei mai agitați ... "

Vreme de câteva secunde încremeni. Apoi, cu un efort suprem de voință, se desprinse din loc și se repezi înainte.

- Artemis, unde ești? Se întâmplă ceva îngrozitor.

- Aici. Tensiunea din vocea lui Artemis nu prevestea nimic bun. Vino repede. Ghidează-te după petele de sânge. Se văd foarte clar.

Ea se grăbi să străbată culoarele întortocheate, luându-se după înspăimântătoarele picături maronii de pe plăcuțele de faianță. După ultimul colț, se trezi într-o mică încăpere, mobilată ca o bibliotecă miniaturală.

Priveliștea era uimitoare. Pe un birou uzat din mahon, se aflau vrafuri întregi de hârtii și un caiet de notițe. Un covor frumos acoperea dalele reci de piatră. Două lămpi neaprinse păreau că stau de strajă în spatele scaunului. Trei corpuri de bibliotecă, cu uși de sticlă, arhipline de cărți îmbrăcate în piele, erau lipite de un perete pe care fuseseră desenate nenumărate triunghiuri încadrate într-o serie de alte triunghiuri.

O cameră de lucru bărbătească, situată în centrul unui labirint. Ciudățenia nu era prea mare, își spuse ea, dacă te gândeai că domnul respectiv, fiind un Vanza, era înclinat spre ciudățenii tocmai datorită statutului său.

Abia după aceea îl văzu Madeline pe Artemis stând ghemuit de cealaltă parte a biroului. Ocolind masiva piesă de mobilier, dădu cu ochii de Eaton Pitney și își ținu respirația.

Bătrânul era prăbușit pe podea, cu spatele rezemat de birou. Un pistol mic zăcea pe covor, în apropierea degetelor lui însângerate, acum lipsite de vlagă. Făcuse o încercare stângace, dar evident încununată de succes de a-și lega rana de la umărul stâng cu panglica pe care o purtase la gât.

- Domnul Pitney! Apropiindu-se de el, Madeline îi pipăi încheietura mâinii. Lordul nici nu se mișca, nici nu deschise ochii, însă Madeline observă că respirația era destul de regulată. Slavă Domnului, trăiește încă.

- Mda, dar chestia asta nu ne oferă răspunsurile așteptate la una sau două dintre întrebările mai presante, spuse Artemis. Este clar că n-am fost încuiați aici de Pitney.

Madeline ridică privirea de pe chipul livid al rănitului.

- Acum câteva clipe am simțit miros de tămâie. Cred că este una făcută din niște ierburi folosite pentru a provoca halucinații, care, în ultimă fază, te adorm. Cineva viciază în mod deliberat aerul din această încăpere.

El inspiră adânc și clătină ușor din cap.

- Nu simt niciun miros neobișnuit.

- Te asigur că am un nas excelent, domnule, și că *simt* mirosul unor ierburi cu efecte soporifice. Mătușa mea a făcut odată niște experiențe cu ele. Trebuie să ieșim repede de aici.

Artemis o privi fix, cu ochi pătrunzători.

- N-am să te contrazic.

- Trebuie să localizezi ieșirea secundară de care ai pomenit.

El se uită la tavan.

- Este aici, în mijlocul labirintului.

- De unde știi?

- Funinginea de pe faianță este mai groasă în locul ăsta și nu există nicio dără de fum care să se întindă într-o direcție anume. Oricum, este logic la Pitney să-și asigure scăparea din această cameră de lucru pe o cale la

îndemână.

Scoțând un cuțit din tocul pe care îl purta sub haină, Artemis se duse spre cea mai apropiată secțiune a peretelui și băgă vârful lamei în rostul dintre două panouri faianțate. Dar nu intră decât vârful. Mutându-se în dreptul următorului rost, își încercă din nou norocul, dar cu același rezultat.

Neliniștită, Madeline urmări cât de metodic și precis testează fiecare rost. Când termină toți pereții, se lăsa pe un genunchi și se apucă să verifice despărțiturile dintre dalele podelei. Mirosul se înteeți.

- Ar fi trebuit să iau cuțitul pe care mi l-a dat tata. Madeline se uită neliniștită la bandajul lui Pitney. În doi, treaba ar fi mers mai repede. Data viitoare n-am să-l mai uit.

- Madeline, mi s-a făcut silă să-ți tot spun că eventualii potențiali te vor ocoli mai degrabă din cauza dexterității cu care mânuiești pistoalele, cuțitele și alte arme de genul ăsta, decât a încăpățânării tale.

- Este limpede că dacă voi porni din nou în căutarea unui soț, va trebui să mă uit după unul deschis la minte.

- Dar, dacă este atât de deschis la minte, mi-e teamă că va cădea în categoria excentricilor și mi-ai declarat ce părere ai despre excentrici. Artemis inspiră adânc, apoi se încruntă. Ai dreptate în privința tămâii. Acum simt și eu mirosul.

- Pune-ți panglica de la gât pe față, spuse ea tulburată. Va reține o parte din vapori. Vorbind, Madeline se și apucă să-și înfășoare eșarfa subțire, de lână, în jurul capului, așa încât să-i acopere nasul și gura. Și așa simțea mirosul înțepător, dar nu i se mai părea la fel de puternic.

Artemis își improvizează și el o mască, apoi se reapucă de treabă. Ridicând colțul covorului, continuă să bage vârful lamei în îngustele rosturi dintre dale. Madeline începuse să se întrebe dacă teoria lui cu privire la cea de-a doua ieșire nu era cumva greșită, dar nu spuse nimic pentru că nu-i putea da o idee mai bună.

Uitându-se la unul dintre desenele de pe perete, avu impresia că se mișcă puțin. Atunci clipi și încercă să-și concentreze mai bine privirea. Dar desenul se undui din nou în fața ochilor.

- Artemis, încep să se simtă efectele halucinogene ale ierburilor. Mai avem foarte puțin timp.

La două dale distanță de marginea covorului, Artemis testă un alt rost.

Cuțitul alunecă în el până în plăsele.

- Cred că am găsit ieșirea pe care o căutam, spuse și băgă cuțitul în toc.

Pipăind dala cu ambele mâini, găsi un spațiu suficient de larg pentru a vârî degetele și trase de ea, săltând-o din lăcașul ei. Madeline auzi un scârțâit de balamale. O secțiune întregă a podelei se rabată în sus, scoțând la iveală un pasaj întunecat. Aerul umed dinăuntru se revarsă în camera de lucru. Câteva hârtii de pe birou fâlfăiră.

Artemis se uită la Madeline.

- Ești gata?

- Da, dar ce facem cu domnul Pitney? Nu-l putem lăsa aici.

- Îl duc eu. Îndreptându-și spatele, Artemis îi puse lanterna în mână. Trebuie să-mi deschizi drumul.

Apucând lanterna de mâner, Madeline se cufundă în bezna pasajului de sub podeaua labirintului. Artemis îl săltă pe Pitney de pe covorul însângerat și îl aruncă pe umăr. Apoi o luă pe urmele lui Madeline, pătrunzând în întunecatul tunel subteran. Se opri doar pentru a închide chepengul în urma lui.

CAPITOLUL 13

- **RANA** este curată. Bernice terminase de legat noul bandaj cu care înfășurase umărul descărnat al lui Eaton Pitney. Nu se vede nicio urmă de infecție, domnule. Ești extrem de norocos.

- Îți mulțumesc din toată inima, doamnă. O grimasă de durere schimonosi chipul firav al lui Eaton, dar ochii lui obosiți exprimară cea mai adâncă recunoștință când bătrânul se lăsă din nou să cadă pe perne. Am niște ierburi tămăduitoare în sertarul biroului, de care am reușit să mă folosesc înainte de a-mi pierde cunoștința.

- Ai fost norocos că le-ai avut la îndemână, spuse Madeline de la picioarele patului.

- Biroul meu este burdușit cu tot ce trebuie în cazuri de urgență, zise Pitney. Am rezervă de cartușe pentru pistol, mâncare, apă, chestii dintr-astea. Întotdeauna am știut că este posibil ca într-o bună zi să fiu nevoit să mă refugiez în labirintul meu. Străinii trebuiau să facă o mișcare mai devreme sau mai târziu.

Moșul ăsta o fi nebun de legat, gândi Artemis, dar dăduse dovadă de suficientă bărbăție și inteligență pentru a scăpa de cel care îl împușcase și îl fugărise prin labirint.

Aruncă o privire scurtă spre Madeline. Apropo de bărbăție și inteligență, își spuse. În timpul grelelor încercări prin care trecuse în labirint și în tunelul care îi condusesese afară, nici ea nu fusese mai prejos. Artemis își simți sufletul umplându-se de mândrie și admirație.

După peripețiile acelea, o dată întoarsă acasă, Madeline făcuse baie, apoi îmbrăcase o rochie de muselină gri deschis. Acum era din nou pieptănată îngrijit, cu cărare pe mijloc și bucle elegante pe lângă tâmpole, prinse cu agrafe. Dacă chipul ei n-ar fi exprimat atâta îngrijorare, ai fi zis că cea mai obositoare îndeletnicire din după-amiaza aceea fusese să acorde o întrevvedere unei vechi prietene.

Răceala cu care trata evenimentele zilei în curs spunea multe despre încercările prin care trecuse în ultimul an.

Ieșirea mascată din podea îi condusesese printr-un tunel străvechi de piatră, foarte degradat, prin care ajunseră în final într-un depozit părăsit. Murdari și cu Pitney în spinare, întâmpinaseră oarecare dificultăți să găsească o trăsură. Dar până la urmă ajunseseră acasă.

În vălmășagul unor explicații grăbite, incomplete, Bernice se concentrase asupra lui Pitney. Sub îngrijirea ei, el își revenise și, încet-încet, înțelese unde se afla. O recunoscu imediat pe Bernice.

- Ne poți spune ce s-a întâmplat? întrebă Artemis.

- Mi-e teamă că nu mai sunt la fel de agil ca altădată, spuse Pitney. Străinul m-a luat prin surprindere. În trecut nu mi s-ar fi întâmplat așa ceva.

Madeline scoase un suspin discret. Lui Artemis i se păru că reacția ei este normală. Interogatoriul acesta avea să fie dificil, gândi el. În aparență, Pitney dădea vina pentru cele întâmplate numai pe ființele imaginare pe care singur le inventase.

Madeline se uită la Pitney.

- Știti care este identitatea ... ăăă ... Străinului care v-a împușcat, domnule?

- Nu. A avut o panglică de gât legată în jurul feței, ca pe o mască, și își trăsese pălăria mult peste ochi.

- Chiar nu ne puteți spune absolut nimic despre el? insistă Madeline. Altfel n-avem cum să știm de cine trebuie să vă păzim.

Pitney se încruntă.

- Se mișca cu ușurința unui om în floarea vârstei. N-avea probleme nici cu reumatismul, nici cu articulațiile înțepenite, de asta sunt sigur. Ținea în mână un baston cu mâner de aur.

Artemis văzu că mâna lui Madeline se strânse cu putere în jurul unuia dintre stâlpii patului.

- Baston? repetă ea precaut.

- Exact. Țin minte că am gândit că este cam ciudat. Un practicant Vanza n-ar lua așa ceva cu el într-o asemenea situație. Pitney făcu o pauză. Pe de altă parte, însă, trebuind să se apropie de casă dinspre stradă, cu siguranță că a dorit să fie bine deghizat. Bastonul era tocmai potrivit cu ținuta lui, presupun. Dar tot mi s-a părut anormal.

Madeline schimbă o scurtă privire cu Artemis. Apoi se întoarse din nou spre Pitney.

- Ne mai puteți spune ceva despre el, domnule?

- Nu cred. Nu i-am recunoscut vocea, și eu am ureche bună. După cum am mai afirmat, era un Străin.

Artemis făcu un pas înainte și se apropie de pat.

- Ți s-a adresat? Ce ți-a zis, omule?

Pitney făcu ochii mari, alarmat de tonul dur cu care fuseseră puse întrebările. Încruntându-se, Madeline îi aruncă lui Artemis o privire de avertizare, clătină capul o singură dată, foarte încet, dar evident dezaprobat, apoi se întoarse spre Pitney cu un zâmbet liniștitor:

- Sir, domnul Hunt este foarte nerăbdător să-l identifice pe acest Străin. Nu se poate ști ce ar fi fost în stare să ne facă dacă ar fi reușit să ne adoarmă cu tămâia lui. Orice indiciu, oricât de neînsemnat, ne-ar putea ajuta să-l găsim.

Pitney o aprobă sobru, printr-o înclinare a capului.

- Ei, nu-mi pot aminti exact cuvintele lui. A zis ceva în sensul să-l conduc la secretele mele. Mi-a cerut cheia biroului sau așa ceva. Natural, mi-am dat seama imediat ce anume căuta.

- Ce? întrebă Artemis.

- Ei, însemnările mele, evident. Pitney se uită suspicios spre ușă, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu trage nimeni cu urechea. Am lucrat la ele ani de zile. M-am apropiat foarte mult de secrete și *ei* o știu.

- Secrete? Artemis aruncă o privire scurtă spre Madeline. Te referi cumva la *Cartea Secretelor*? La volumul despre care s-a zvonit că ar fi fost furat anul trecut de la Templele Grădinii?

- Nu, nu, nu. Sprâncenele lui Pitney se zbârliră, dându-i o expresie de om profund dezgustat. *Cartea Secretelor* nu este decât o colecție a străvechilor rețete de elixiruri și poțiuni alchimice. Prostii curate. Cercetările *mele* merg direct către inima filozofiei Vanza. Eu caut marile secrete științifice descoperite de antici, secrete care s-au pierdut de veacuri.

Artemis izbuti să nu geamă cu glas tare. Interogatoriul la care îl supunea pe bietul bărbat era fără speranță. Pitney se uită la Madeline.

- Păcat de mariajul tău, draga mea. Mă văd nevoit să recunosc că am fost bucuros să aud că Deveridge a murit în incendiul ăla. M-am simțit ușurat. Excelentă soluție pentru o problemă atât de nefericită.

Artemis se încruntă.

- L-ai cunoscut pe Renwick Deveridge?

- Nu l-am întâlnit niciodată, dar cu puțin timp înainte de moartea lui am început să aud tot felul de zvonuri. Pitney dădu din cap, de două ori. N-am avut prea multe dubii în privința faptului că tipul acela era un Străin. Aștia se pricep bine la deghizări, să știi.

Cu un efort de voință, Artemis reuși să-și stăpânească nerăbdarea.

- Ce zvonuri ai auzit, domnule?

Pitney se uită la Madeline.

- Cu puțin timp înainte de a muri, tatăl tău i-a trimis un mesaj unuia dintre cei mai vechi cunoscuți de-ai lui, prin care ne avertiza pe toți că, în cazul în care Deveridge vine la noi să ne pună întrebări despre textele antice Vanza, nu trebuie să ne lăsăm furați de aparentul șarm al ginerelui său. Mi-am dat seama imediat că Reed descoperise că-și măritase fiica cu un Străin.

Artemis ezită, apoi se hotărî să facă pasul decisiv.

- Linslade crede că acum câteva nopți stafia lui Deveridge i-a vizitat biblioteca.

Pitney pufni.

- Ha, Linslade nu știe să vorbească decât despre stafii. Este un smintit. Toată lumea o știe.

Artemis se întrebă dacă nebunia era mai ușor de detectat la alții atunci când tu însuși ești candidat la un loc în spitalul psihiatric.

- Crezi că este posibil ca Deveridge să fi scăpat teafar din incendiu și să fi intrat în ... ăăă ... serviciul Străinilor ca să caute vechile secrete Vanza?

Pitney gemu.

- Mă îndoiesc. Madeline, aici prezentă, este fiica tatălui ei. Fata asta nu-i proastă.

- Adică? întrebă Artemis.

Pitney îi adresă lui Madeline un zâmbet blând.

- Să zicem doar că sunt sigur că ar fi fost atât de isteată încât să se asigure că Deveridge este mort de-a binelea înainte ca focul să distrugă întreaga casă. N-am dreptate, draga mea?

O expresie șocată, înspăimântată lumină ochii tinerei femei.

- Sincer, domnule, mă surprindeți. N-aș fi bănuir niciodată că ați dat atenție îngrozitoarelor bârfe care susțin că mi-aș fi ucis soțul.

Bernice scoase un sunet vădit dezaprobat.

- Doamne sfinte, Pitney, cum naiba ai putut să dai crezare unor palavre atât de triviale?

- Așa-i, n-au fost decât niște seminte de scandal de cea mai proastă calitate. Pitney îi făcu cu ochiul lui Artemis, fără a se feri de cele două femei. Eu nu dau niciodată atenție discuțiilor de genul acesta. Dar dumneata, domnule?

Artemis își dădu seama că Madeline îl privea îngrijorată. El se gândi la nenumăratele zvonuri și informații care îi luau cu asalt biroul în fiecare dimineață mulțumită „Ochilor și Urechilor” lui Zachary.

- După mine, bârfele obișnuite sunt extrem de plictisitoare, spuse el.

Fu răsplătit de privirea de ușurare care licări pe fața lui Madeline.

Spusese adevărul, se asigură el în gând. Din punctul lui de vedere, numai bârfele *neobișnuite* prezentau interes.

HENRY Leggett își închise caietul de notițe și se pregăti să plece.

- Se pare că ați trecut printr-o adevărată aventură.

- Sigur că e un fel de a descrie întâmplarea, spuse Artemis.

- Eaton Pitney este un tip foarte norocos. Rana l-ar fi putut ușor da gata, chiar dacă scăpase de intrus.

- Pitney este rezistent.

- Adevărat. Oricum, s-a aflat la un pas de moarte. Și dacă n-ar fi fost ea ... Henry făcu o scurtă pauză. Ei, sincer să fiu, e o femeie minunată.

Artemis își mai umplu o dată ceașă cu cafea și, luând-o cu el, se duse la fereastră. Se uită spre grădină și încercă să și-o imagineze pe Madeline. Nu-i era deloc greu.

- Da, spuse. Efectiv minunată.

- Și posedă un intelect impresionant.

- Într-adevăr.

- Este, de asemenea, o femeie care știe să-și impună punctele de vedere. De fapt, consider că este foarte stimulator să discuți cu ea.

- Da, poate fi extrem de ... stimulative.

- Astăzi am purtat cu ea o discuție ceva mai lungă. Pe cinstea mea, bărbaților nu li se întâmplă prea des să întâlnească femei de genul ăsta.

- Perfect adevărat.

Henry porni în direcția ușii.

- Acum am s-o șterg. Regret că n-am fost încă în stare să vin cu ceva informații noi despre Renwick Deveridge, dar voi continua să fac investigații. Cred că în după-amiaza asta mă voi duce prin magazinele în care se vând bastoane ieșite din comun. Poate că voi reuși să aflu amănunte despre bastonul cu mâner din aur al pușlamalei tale.

- Mulțumesc, Henry. Dacă afli ceva, dă-mi îndată de știre.

- Da, evident. Henry deschise ușa.

Artemis se întoarse puțin pe călcâie.

- Henry ...

- Da?

- Mă bucur că ai început s-o vezi pe doamna Deveridge într-o lumină mai favorabilă. Știu că ai avut unele dubii în privința ei din cauza nefericitelor zvonuri.

Timp de câteva secunde, Henry se zgâi la el cu ochi goi. Apoi păru că s-a dumirit.

- Eu n-am vorbit despre doamna Deveridge. M-am referit la mătușa ei, domnișoara Reed.

Apoi ieși pe ușă și o închise ferm în urma lui.

O ORĂ mai târziu, când Bernice intră în bibliotecă, Artemis mai lucra încă la birou. Ridicându-se politicos să o salute, observă expresia hotărâtă din ochii ei.

- Vă pot ajuta cu ceva, domnișoară?

- Da. Vreau să discutăm o problemă mai delicată.

Artemis își reținu la timp un geamăt.

- Vă rog, luați loc.

Ea se așeză de cealaltă parte a biroului și îl fixă.

- Sunt sigură că știți despre ce este vorba, domnule.

Instinctiv, el încercă să găsească o cale de a evita această conversație care se anunța extrem de neplăcută.

Aruncă o privire spre ușă.

- Unde este Madeline?

- Sus, cu Pitney. Cred că se străduiește să afle părerea lui despre o cărțuție bizară ce i-a fost trimisă recent de unul dintre foștii colegi ai lui Winton din Spania.

Iată un subiect care îl putea lăsa să sperie că mai avea o porțiță de scăpare.

- Înțeleg. Artemis se așeză. Apropo de Pitney, trebuie să vă spun că sunt extrem de impresionat de talentele dumneavoastră medicale, domnișoară Reed. Madeline are dreptate. Vă pricepeți la ierburi.

- Mulțumesc. Acum câțiva ani, Winton s-a întors acasă cu niște volume care cuprindeau însemnări cu privire la ierburi și alte plante originare din Insula Vanzagara. Am făcut multe studii pe tema asta. Dar nu despre asta doresc să discutăm astăzi.

- Iată de ce mă temeam. Luând lăntișorul de ceas de pe birou, Artemis începu să se joace absent cu el. Despre Madeline este vorba, nu-i așa?

- Da.

Timp de câteva secunde, bărbatul nu făcu altceva decât să studieze gravura de pe medalionul lăntișorului. Apoi ridică privirea.

- Vă preocupă intențiile mele.

Bernice ridică din sprâncene.

- Intrați exact în miezul problemei, domnule.

- Și eu am petrecut multă vreme meditănd asupra acestui subiect.

Ochii vii, albaștri ai lui Bernice sclipiră de furie.

- Sper că așa este. În definitiv, când un domn seduce o doamnă...

Artemis înțepeni.

- Ea v-a spus că am sedus-o?

Bernice flutură mâna prin aer, vrând parcă să-i alunge orice temere. Gestul fu scurt, viguros.

- N-a fost nevoie. Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva de cum v-am văzut pe amândoi la micul dejun, azi-dimineață. Sunt perfect conștientă că unii gentlemenii consideră că văduvele sunt numai bune pentru propria distracție, dar, sinceră să fiu, domnule, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că v-ați putea folosi astfel de nepoata mea. Acum trebuie să știți că, în ciuda statutului ei, nu se prea pricepe la bărbați.

- Sunt conștient de asta, mârâi Artemis printre dinți.

Bernice îi aruncă o privire dură.

- Neîndoielnic.

- Să rămânem o clipă aici, domnișoară. Artemis aruncă lăntișorul într-o parte, se apropie de marginea scaunului și încrucișă brațele pe birou. N-ar trebui să mă strângeți cu ușa atât de tare. Nepoata dumneavoastră este cea care refuză să ia în considerare, așa cum se cuvine, situația creată. Am încercat să discut problema cu ea chiar în după-amiaza asta, înainte de a ne duce la Pitney acasă, dar n-a vrut să audă nimic.

- Dacă intențiile dumneavoastră sunt onorabile, aveți datoria să preluați inițiativa.

- Intențiile *mele*? Exasperat, Artemis îi aruncă o privire furioasă. Ea este cea care pretinde că *nimic nu s-a schimbat* în urma celor petrecute între noi. Și-a dat o mare osteneală să pună accentul pe acest lucru.

- Prostii. Totul s-a schimbat. Acum aveți o legătură.

- Ea susține că acest fapt n-ar avea niciun impact asupra ei. Astăzi, ca și ieri, se consideră tot Cumplita Văduvă în ochii lumii.

- Da, da, și mie mi-a servit aberația asta, dar este ridicol. Cei din familia mea nu-și bat capul cu opiniile lumii. Noi luăm în seamă faptele. Bernice îl privi mânioasă. Iar în cazul acesta, domnule, faptele dovedesc că nepoata mea era ieri o tânără inocentă, în timp ce astăzi, din vina dumneavoastră și numai a dumneavoastră, a ajuns să nu mai fie chiar atât de inocentă.

- Domnișoară Reed, vă sugerez să-i spuneți ei chestia asta. Pe mine nu mă va asculta. Artemis miji ochii. De fapt, de la o vreme mi se pare că se folosește de mine pentru a-și atinge propriile scopuri.

Bernice făcu ochii mari.

- Se folosește de dumneavoastră?

- Exact. Ca să găsească afurisita de stafie care o preocupă. Mă tratează ca pe un angajat, nu ca pe un iubit.

- O, înțeleg ce vreți să spuneți. Bernice își țuguie buzele. Da, este și problema stafiei lui Renwick, nu?

Artemis așteptă un moment, dar Bernice nu încercă să-i scoată din cap concluzia la care ajunsese. El se ridică și se apropie de fereastră.

- Nu cred că va nutri vreodată un sentiment mai cald față de mine.

- Ați tatonat terenul în sensul ăsta?

- N-a fost nevoie să-i pun o întrebare directă, spuse el calm. Nepoata dumneavoastră mi-a dat prea clar de înțeles că tratează cu circumspecție orice bărbat care are legături cu cultul Vanza. Și nu putem nega faptul că eu sunt un Vanza.

Urmă o tăcere scurtă și încordată. După câteva clipe, întorcându-se, Artemis se uită la Bernice. Îl surprinse să o vadă studiindu-l. Apoi Bernice începu să-și lovească ritmic vârful unui deget de brațul scaunului.

El scrâșni din dinți fără să scoată niciun sunet.

- Cred că nu înțelegeți prea bine situația, domnule, spuse ea în cele din urmă.

- Chiar așa? Și ce naiba nu reușesc să înțeleg, domnișoară?

- Pe Madeline n-o deranjează domnii familiarizați cu cultura Vanza.

- Dimpotrivă, profită de orice ocazie pentru a sublinia cusururile celor care au legătură cu această filozofie. Din punctul ei de vedere, membrii Societății Vanzagariene sunt, în cel mai bun caz, doar niște lunatici excentrici ca Linslade sau Pitney și, în cel mai rău, niște răufăcători periculoși.

- Ascultați-mă, domnule. Madeline se învinovățește că s-a lăsat înșelată până într-atât de Renwick Deveridge. Crede că tatăl ei ar fi trăit și în ziua de astăzi dacă ea nu s-ar fi lăsat sedusă de bărbatul cu care s-a măritat apoi. Artemis înțepeni. Nu practicanții Vanza îi inspiră neîncredere, continuă Bernice, după care făcu o pauză. Propria intuiție și sensibilitățile ei de femeie sunt cele pe care simte că nu se poate bizui.

CAPITOLUL 14

OSWYNN ieși clătînându-se din tripoul plin de fum, însoțit de noul lui camarad. Încercă să-și concentreze privirea asupra trăsorii care aștepta pe stradă, dar, dintr-un motiv oarecare, îi era greu să distingă vehiculul, deși auzea câte un pocnet de copită lovind caldarâmul și zăngănitul hamurilor. Se concentra, însă contururile trăsorii i se unduiră ușor prin fața ochilor. Băuse destul în seara aceea, dar nu mai mult ca de obicei. Oricum, nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva nici măcar când fusese beat de-a binelea. Avea o vastă experiență în legătură cu beția. Poate că atmosfera încețoșată estompa scena.

Dădu din cap o dată ca să se limpezească și își lovi noul amic în umăr. Tipul ăsta cu păr auriu se pretindea poet. Languroasa lui grație fizică și chipul acela frumos îi îngăduia să susțină așa ceva.

Poetul era un ins modern. Panglica lui de la gât era legată într-un stil unic, extrem de complicat. Haina închisă la culoare avea o croială elegantă. Bastonul era cât se poate de neobișnuit. Mânerul lui de aur fusese turnat în forma unui cap de pasăre cu aspect feroce.

Poetul, care degaja un plictis de ins obosit de întreaga lume și un dispreț imens față de toți ceilalți, nu era genul de om care să-și piardă vremea cu cei care îl agasau. Din faptul că bărbatul cu păr auriu manifesta interes față de el, gândi Oswynn, se putea deduce că îl considera un membru al elitei societății, un individ ce savura numai cele mai exotice plăceri.

- Mi-am făcut plinul cu vin și joc de cărți în noaptea asta, zise Oswynn. Cred că mă voi îndrepta spre un anumit slabiliment din Rose Lane. Vrei să mă însoțești? Îi făcu cu ochiul tovarășului său, având grijă ca gestul să fie cât mai vizibil. Se zvonește că bătrâna patroană care conduce casa de toleranță de acolo are marfă nouă, de la țară, pe care o scoate la mezat chiar în noaptea asta.

Poetul îi aruncă o privire scurtă, de o apatie indescriptibilă.

- Un cârd de lăptărese cu mutre spălăcite, presupun.

Oswynn ridică din umeri.

- Și vreun lăptar sau doi, fără îndoială. Chicoti amuzat de propriile cuvinte. Doamna Bird se mândrește că poate satisface toate gusturile.

Poetul se opri pe platforma din fața intrării. Arcui o sprânceană, batjocoritor.

- Sunt surprins că un bărbat cu experiența ta se poate mulțumi cu asemenea oferte. Ce distracție e aia să te tăvălești cu o prostănacă fiică de fermier, aproape inconștientă din cauza dozei de laudanum care i-a fost administrată?

- Păi ...

- Iar în ceea ce privește băieții, știu că doamna Bird îi ia din cartierul rău famat, unde sunt bine antrenați să-ți ușureze buzunarele în timp ce încerci să-ți revii, după obositorul exercițiu fizic.

Atitudinea condescendentă a noului său camarad era iritantă, însă Oswynn recunoștea că are de-a face cu un gentleman extrem de rafinat. Toată lumea știa că cei din categoria lui obișnuiau să se dedea numai la cele mai

elevate excese. Chestia asta trebuia să țină de calitatea de autor, presupunea Oswynn. Poveștile care circulau despre escapadele lui Byron în cartierul rău famat deveniseră legendare.

Fără să vrea, Oswynn se trezi luptându-se să-și stăpânească entuziasmul.

- Problema este că eu prefer tineretul și doamna Bird are, în general, cele mai fragede bucățele.

- Eu prefer bucățelele treze și bine educate.

Oswynn mai clipi o dată, încercând să-și limpezească ochii.

- Educate?

Poetul coborî scara.

- Te asjgur că între o fată instruită în artele erotice și genul tău de lăptăreasă, aterizată în oraș direct dintr-o căruță cu legume, este o imensă diferență.

Oswynn își urmări bălaiul amic îndreptându-se spre trăsura care aștepta.

- Instruite, zici.

- Exact. În general, eu aleg dintr-acelea deprinse cu metodele chinezești. Numai ocazional, când am chef de o schimbare, selectez o fată familiarizată cu tehnicile egiptene.

Oswynn se grăbi să coboare treptele.

- Fetele astea de care pomenești... sunt acceptabil de tinere?

- Evident. Poetul deschise portiera trăsुरii și zâmbi, dându-i lui Oswynn de înțeles că este invitat să se urce. Contra cost, te poți alege cu o puștoaică plină de viață, foarte distractivă, care pe lângă faptul că este o versată practicantă a celor mai exotice arte, dar și garantat virgină. După părerea mea, formată în urma unei mature chibzuințe, nimic nu se compară cu o inocentă bine educată.

Peste măsura de intrigat, Oswynn puse mâna pe muchia portierei.

- *Virginele* sunt familiarizate cu aceste practici străine?

Ochii poetului străluciră în lumina chihlimbarie a lămpilor vehiculului.

- Să nu-mi zici că n-ai gustat niciodată din deliciile Templului lui Eros.

- Nu pot afirma că aș fi gustat.

- Atunci, dacă vrei să mă însoțești în noaptea asta, vei fi bine venit. Sărind cu ușurință în trăsura, poetul se așeză pe canapeaua bleumarin. Te voi prezenta bucuros proprietăresei. Ea acceptă clienți noi numai la recomandarea celor vechi, care îi frecventează deja regulat stabilimentul.

- Foarte amabil din partea ta, domnule. Oswynn se urcă jenat în trăsura și se așeză. Numai că se așeză prea brusc. Timp de câteva secunde, interiorul trăsुरii se învârti încet în jurul lui.

Poetul îl urmări de pe canapeaua opusă.

- Te simți rău, omule?

- Nu, nu. Oswynn își frecă fruntea. Probabil că am băut ceva mai mult ca de obicei. N-am nevoie decât de nițel aer curat și voi fi ca nou.

- Excelent. N-aș vrea să pierzi spectacolul deosebit pe care plănuiesc să ți-l ofer în noaptea asta. Mult prea puțini bărbați sunt capabili să aprecieze ceea ce este exotic și rar.

- Am avut întotdeauna o preferință pentru chestiile astea.

- Chiar așa? Poetul se miră politicos.

Oswynn își rezemă ceafa de spătar și închise ochii ca să oprească vârtejul. Încercă să se gândească la o escapadă din trecut cu care l-ar fi putut impresiona pe poet, însă îi era greu să se concentreze. Deși noaptea abia începea, cine știe de ce, se simțea foarte obosit.

- Acum câțiva ani am înființat, împreună cu niște camarazi, un club destinat experimentării celor mai neobișnuite plăceri erotice.

- Am auzit niște zvonuri cu privire la un astfel de club. Pe lângă tine, printre membrii lui fondatori s-au numărat Glenthorpe și Flood, nu? Vă intitulați Cei Trei Călăreți, parcă.

Oswynn gemu îngrozit. Cu un efort, reuși să deschidă ochii.

- Cum de-ai auzit de Călăreți? întrebă.

- Culegând câte o bârfă de ici, alta de colo... Poetul zâmbi. De ce v-ați despărțit?

Pentru a doua oară întrebarea îl făcu pe Oswynn să nu se mai simtă în largul lui. Începuse deja să regrete faptul că pomenește de afurisitul de club. După evenimentele petrecute în noaptea de acum cinci ani, juraseră cu toții solemn că nu vor mai vorbi niciodată de ea. Moartea actriței le băgase frica în oase.

Până acum crezuse că alungase din minte jurămintele femeii, care spusese că, într-o bună zi, iubitul ei se va întoarce pentru a-i distruge. Era adevărat că, de la incidentul cu pricina, timp de un an avusese mari probleme cu bruștele stări de panică care îl cuprindeau în miez de noapte, lăsându-l ud de transpirație. Dar, până la urmă, se calmase.

Se străduia să se convingă că nu-l paște niciun pericol. Dar cu trei luni în urmă primise un plic în care găsisse un lănișor de ceas mult prea familiar. Și panicile noctume reveniseră. De săptămâni întregi se uita mereu peste umăr.

Totuși, neîntâmplându-se nimic, ajunsese la concluzia că scrisoarea cu lănișor nu fusese decât o glumă bizară, făcută ori de Flood, ori de Glenthorpe. Însemna să sfidezi orice logică dând crezare faptului că misteriosul iubit se întorsese ca să se răzbune. În definitiv, femeia aceea nu fusese decât o *actriță*, o ființă vulgară, fără familie. Dacă existase cu adevărat, iubitul ei fusese cu siguranță un destrăbălat nepăsător, care probabil îi și uitase de mult numele. Niciun gentleman nu-și putea pierde timpul gândindu-se la o ușuratică prostituată care îi căzuse la pat.

- Clubul Celor Trei Călăreți devenise extrem de plictisitor. Oswynn încercă să fluture mâna nepăsător, dar i se păru imposibil să-și miște corespunzător degetele. Mi-am găsit ocupații mai interesante. Doar știi cum este.

- Știu, într-adevăr. Poetul zâmbi. Așa li se întâmplă celor de genul nostru, mai exact celor care posedă o sensibilitate de a savura ceea ce este rar și exotic. Noi trebuie să căutăm întruna noi stimulente.

- Mda ... Adică, *da*. Îi era din ce în ce mai greu să-și adune gândurile, observă Oswynn. Legănatul trăsorii părea să aibă un efect hipnotizant asupra lui. Acum nu mai voia decât să se ducă să se culce. Somnoros, cu pleoapele aproape închise, îl privi pe poet printre gene.

- Unde diceai ... *ziceai* că mergem?

După toate aparențele, poetul consideră întrebarea extrem de amuzantă. Râsul lui răsună în noapte. În lumina lămpii din trăsură, părul lui părea de aur.

- Păi, cum, la un alt tripou, evident, spuse el.

TOT AUDITORIUL își ținu respirația când bărbatul înalt, slab, cu păr cărunț de pe scenă se adresă tinerei domnișoare care ședea pe scaun.

- Când te vei trezi, Lucinda? întrebă el pe un ton autoritar.

- Când va suna clopoțelul. Vocea Lucindei era curios de plată.

Stând în picioare în fundul sălii, cu un umăr rezemat de perete, Zachary se înclină spre Beth ca să-i șoptească la ureche:

- Asta-i partea cea mai bună. Fii atentă ce se întâmplă acum.

Deși fascinată de spectacol, Beth avu timp să-i adreseze lui Zachary un zâmbet timid.

Pe scenă, hipnotizatorul își mișcă mâinile pe o traiectorie curbă, prin dreptul feței inexpressive a Lucindei.

- Îți vei aminti că, în timp ce erai în transă, ai recitat din *Hamlet*?

- Nu.

Hipnotizatorul luă un clopoțel și îl făcu să sune ușor. Lucinda tresări și deschise ochii. Apoi se uită nedumerită în jur.

- Ce caut pe scena asta? întrebă. Părea realmente surprinsă de faptul că se vedea în fața unui auditoriu din care, cu puțin timp în urmă, făcuse și ea parte.

Uimiți, spectatorii rămaseră cu gurile căscate și aplaudară zgomotos.

Roșind, Lucinda se uită neajutorată către hipnotizator.

Bărbatul îi zâmbi, încercând să o liniștească.

- Spune-ne, Lucinda, ai citit multe piese de Shakespeare.

- Nu, domnule. Cel puțin acum, când am terminat cu școala, nicinu m-am mai atins de opera lui. Prefer poeziile lordului Byron.

Oamenii din sală râseră apreciativ. Iată o fată pe placul inimii lui, gândi Zachary. El citise deja o jumătate din cartea *Corsarul*, primită de la domnul Hunt. Era exact genul de carte pe care o agreea: plină de acțiuni incitante și aventuri îndrăznețe.

- Lucinda, ai învățat vreodată pe de rost vreun fragment din *Hamlet*? întrebă hipnotizatorul.

- Guvernanta mea m-a pus să memorez câteva pasaje, dar a trecut multă vreme de atunci. Nu-mi mai amintesc niciunul.

Din sală se auziră murmure și exclamații.

- Foarte interesant, fiindcă tocmai ne-ai recitat excelent un fragment din prima scenă, actul doi, a acestei piese, o anunță hipnotizatorul.

Lucinda făcu ochii mari.

- Nu mai spune. Imposibil! Nu-mi amintesc niciun cuvânt din piesa aia, jur.

Auditoriul izbucni în aplauze și exclamații de uimire. Hipnotizatorul făcu o plecăciune adâncă.

- A fost extraordinar, îi șopti Beth lui Zachary.

El zâmbi, mulțumit de reacția ei.

- Dacă ți-a plăcut chestia asta, te pot duce la un spectacol și mai uluitor, spuse, după care, luând-o de braț, o scoase din Pavilionul de Argint.

Noaptea era răcoroasă, iar ora foarte târzie. Mulțimea care umpluse parcul de distracții toată seara începuse să se îndrepte spre porți. Se apropia ora închiderii.

- Cred c-ar trebui să mă conduci acasă, zise Beth. A fost o seară minunată.

- Înainte de a pleca de aici, n-ai vrea să vezi Vila Bântuită?

Beth îl privi pe sub borul drăgălașei sale pălărioare.

- Parcă ai zis că punctul acela de atracție nu este încă deschis pentru public.

Zachary chicoti.

- Eu am unele relații pe aici. Pot aranja să intrăm. Făcu o pauză bine calculată. Dar trebuie să te avertizez că s-ar putea să vezi niște lucruri foarte ciudate și înspăimântătoare.

Beth făcu din nou ochii mari.

- Vila aia este chiar bântuită?

- N-ai de ce să te temi, o asigură el. Voi avea grijă de tine.

Ea chicoti. Zachary o strânse ceva mai tare de braț. Grozav îi plăcea de ea când chicotea. Țanțoșa ei pălărie din pai îi încadra superb ochii albaștri, gândi. Beth părea să aibă întotdeauna cele mai frumoase pălării și bonete. Un avantaj în plus al slujbei sale în atelierul modistei.

Zachary știa că Beth îl plăcea. Era pentru a treia oară când o invita să-și petreacă seara în Pavilioanele Visurilor și ea acceptase prompt invitația. Și serviciul *lui* avea un avantaj: îi permitea să-și aducă prietenii în parc pe de gratis.

În seara aceasta, Zachary se simțea optimist. Cu puțin noroc și cu un plan bine gândit, spera să o poată surprinde pe Beth cu un sărut. Planul lui depindea de eficacitatea stafiei din Vila Bântuită, de care se ocupase în după-amiaza aceea. Dacă planul reușea, Beth va scoate un țipăt drăgălaș și se va arunca în brațele lui.

- Mi-a plăcut grozav demonstrația de hipnoză, spuse ea urmărindu-l cum deschide poarta care interzicea accesul în secțiunea închisă a parcului. Tu te-ai oferi voluntar să fii adus în stare de transă?

- Niciun hipnotizator nu mă poate aduce în stare de transă. Zachary îi eliberă o clipă brațul ca să închidă poarta și să aprindă o lanternă. Mîntea mea este prea puternică.

- Prea puternică? Serios?

- Da. Zachary ridică lanternă ca să lumineze aleea întunecoasă. Studiez o filozofie secretă, datorită căreia mîntea omenească capătă o mare putere de concentrare.

- O filozofie secretă. Ce incitant!

Reacția fetei îl satisfăcu.

- Fac și niște exerciții fizice. Învăț tot felul de trucuri ingenioase prin care pot scăpa de tâlhari și răufăcători, reușind totodată să-ți asigur și ție protecția.

- Foarte interesant. Sunt sigură că ai o putere de concentrare mult prea mare pentru a putea fi adus în stare de transă. Oricum, trebuie să recunoști că demonstrația din seara asta a fost extrem de impresionantă. Imaginează-ți: să reciți un întreg pasaj dintr-o piesă de teatru și apoi să nu-ți mai amintești că ai făcut așa ceva.

- A fost uimitor, încuviință el, deși, după părerea lui, hipnotizatorul o plătitise pe Lucinda cu o sumă frumoasă ca să învețe pe de rost pasajul din *Hamlet*. Dar nici nu-i trecea prin mîntea să conteste veridicitatea transei. Nimeni nu putea admira mai mult decât el un plan ingenios, iar el știa că domnul Hunt era foarte mulțumit de mulțimea care de strângea în parcul de distracții ca să urmărească demonstrațiile de hipnoză.

O conduse pe Beth după un cot al aleii și o opri. Ridică lanterna pentru ca fata să înregistreze întregul efect al vilei ce se contura prin ceață.

Fata făcu ochii mari de spaimă și extaz.

- Oho, este un loc înspăimântător! Arată exact ca un castel pe care l-am văzut în noua carte a doamnei York.

- În *Ruina*?

- Da. Minunat roman. L-ai citit?

- Și eu îl prefer pe Byron.

Zachary o îndemnă să urce treptele, apoi se opri ca să deschidă ușa grea. Balamalele scoaseră un sunet lugubru, foarte potrivit cu atmosfera generală. Culoarul din fața lor se lărgi treptat, scoțând la iveală interiorul clădirii cu o încetineală rău prevestitoare.

Beth ezită în prag, încercând să străpungă bezna cu privirea.

- Ești sigur că nu e periculos să intrăm?

- N-ai niciun motiv să-ți faci griji. Zachary înclină lanterna, în așa fel încât fasciculul firav de lumină să ajungă până în prima încăpere. Sunt cu tine.

- Slavă Domnului, spuse Beth, pășind elegant peste prag.

Zachary se pregăti să audă primele țipete. Se așeză exact în spatele ei ca să o prindă prompt în brațe în momentul în care fata va vedea stafia.

Beth se opri. Șocată, deschise gura. Dar nu scoase un icnet ușurel, de domnișoară: țipă ca o apucată. Sunetul înalt, strident produse reverberații în întreaga vilă. Zachary puse lanterna pe podea și își acoperi urechile.

- Ce naiba? făcu el, crispat. Nu-i o stafie reală.

Beth nu-l ascultă. Se întoarse brusc. În lumina slabă, Zachary îi văzu groaza din ochi. Dar Beth nu i se aruncă în brațe, așa cum își imaginase el. Îi dădu un brânci zdravăn și dădu să se repeadă spre ușă. El o prinse de braț ca s-o oprească.

- Beth, stai! Nu-i decât un cearșaf vechi.

- *Piei din calea mea!*

- Nu-ți poate face niciun rău.

El încercă s-o țină în loc, dar Beth urlă către el:

- E oribil! Cum ai putut să faci așa ceva? Lasă-mă să ies de aici! Se lupta cu disperare să se elibereze.

Lasă-mă să ies!

Neștiind ce altceva ar putea face, Zachary îi dădu drumul.

- Beth, pentru numele lui Dumnezeu, n-are sens să te porți așa. Îți jur, ăla nu este decât un cearșaf.

Însă Beth, ajunsă deja afară, cobora în fugă treptele din fața intrării. Nu trecu multă vreme până când dispăru dincolo de cotul aleii întunecoase care ducea spre zona centrală a Pavilioanelor Visurilor.

Mărețul lui plan se dusese de râpă, gândi Zachary posomorât, întrebându-se dacă n-ar merita să-l consulte pe domnul Hunt pe tema femeilor. Era evident că avea nevoie de sfaturi și în ultimii trei ani ajunsese să respecte opiniile domnului Hunt asupra a numeroase probleme de importanță diferită.

Gândind așa, se întoarse, vrând să înțeleagă de ce stafia sa nu avusese efectul scontat. Abia atunci văzu ceea ce văzuse Beth ceva mai devreme.

Stafia pe care o agățase de grindă flutura sinistru în curentul creat prin deschiderea ușii. Dar din firida cu pereți de piatră a casei scării nu-l priveau găurile goale pe care le decupase, în chip de ochi, în vechiul cearșaf. Iar petele roșii aveau un efect foarte real. Numai că lui nici nu-i trecuse prin minte să se îmbibe cu sânge falsă stafie.

CAPITOLUL 15

FLĂCĂRILE din holul din spate deveniseră mai stălucitoare. Înaintarea focului era însoțită de pâraie și trosnituri grozave, ca sunetele unei imense bestii care își devorează proaspăta pradă. Aproape că nu mai avea timp să iasă. Luând de pe jos afurisita cheie, o băgă cu degete tremurătoare în broasca ușii dormitorului.

Sclipirea unui obiect din aur îi atrase atenția. Privi într-acolo și observă că bastonul lui Renwick căzuse pe covor, lângă trupul lui. Cu un efort, încercă să se concentreze numai asupra cheii pline de sânge alunecos pe care trebuia să o introducă în broască.

Spre groaza ei, cheia îi alunecă dintre degetele nesigure. Când se aplecă să o recupereze, avu impresia că Renwick râde de ea, dar, privindu-l, constată că era chiar mort. Luând cheia, mai făcu o încercare.

Dar cheia îi căzu din mână a doua oară. Privind-o lung, de sus, deveni conștientă de copleșitoarea senzație de teroare și frustrare care pusese stăpânire pe ea. Trebuia neapărat să deschidă ușa. Cu coada ochiului, văzu mâna lui Renwick mișcându-se. Sub privirea ei îngrozită, degetele lui moarte se întinseră spre cheie ...

Madeline se trezi brusc, scăldată într-o transpirație rece, așa cum i se întâmpla ori de câte ori o chinuia acest vis. O învălui imediat familiara senzație de dezorientare. Aruncă plapuma, aprinse o lumânare și se uită la ceas. Era unu și un sfert noaptea. De când se mutase la Artemis, era pentru a doua oară când reușea să doarmă două ore întregi înainte ca visul să pună stăpânire pe mintea ei. Reușea astfel să-și satisfacă oarecum nevoia stringentă de odihnă.

Oricum, se cunoștea suficient pentru a-și da seama că acum nu mai era cazul să încerce să doarmă. Avea toate șansele să rămână trează până în zori. Întinse mâna spre plapumă și privirea îi căzu pe micul volum de pe secrete. Frustrarea puse imediat stăpânire pe ea. Îi arătase volumul lui Eaton Pitney în speranța că o va ajuta să-și limpezească gândurile. Dar el, după ce-l studiasse cu un interes considerabil, se declarase derutat.

O liniștise totuși răspunzându-i la o întrebare enervantă, care începuse să o tulbure.

- Știi că presupunerea mea vă va amuza, domnule, îi spusese ea, dar sunteți expert în aspectele teoretice ale Vanzei, așa că trebuie să aflu ce părere aveți. Există vreo posibilitate ca acest volumaș să fie *Cartea Secretelor*? Adică volumul despre care se zvonește că ar fi fost furat, apoi distrus într-un incendiu izbucnit în urmă cu câteva luni?

- Nici vorbă, răspunsese el, ferm convins. Presupunând că a existat vreodată, *Cartea Secretelor* a fost scrisă, după cum se spune, numai în vechea limba vanzagariană, nu într-un amestec de litere grecești și hieroglife egiptene, ca această cărțuție. Mai mult, potrivit zvonurilor a fost un tom de dimensiuni considerabile, nu un volumaș ca cel de față.

Madeline se simțise extrem de ușurată auzind verdictul lui Pitney, dar, dintr-un motiv sau altul, aceasta nu o mulțumise deplin.

Își vârî picioarele în papuci, luă lumânarea și se îndreptă hotărâtă spre ușă. Dacă tot mai rămânea trează un timp, putea să-și ia ceva de mâncare din bucătărie. O bucătică de brânză sau niște briose rămase din ziua precedentă o puteau ajuta să alunge imaginile din vis.

Când roti clanța sferică, degetele se frecară ușor de cheia din broască. Atingerea metalului rece o făcu să ezite, aducându-i dinaintea ochilor cheia însângerată din vis.

Se strădui să înlăture viziunea, inspiră adânc și ieși grăbită pe coridor. Reuși să coboare scara făcând-o să pârâie doar de două ori și se îndreptă spre bucătăria întunecată. Lăsând lumânarea pe masă, începu să caute.

Abia zărise rămășițele unei plăcinte cu mere când simți prezența cuiva în pragul ușii, din spatele ei. Speriată, scăpă, pe masă farfuria cu plăcintă și se întoarse repede.

Artemis stătea în pragul întunecos, cu mâinile îndesate în buzunarele unui halat negru de mătase. Arăta caraghios de ciufulit.

- Este suficientă pentru doi? întrebă el.

Se vedea că abia se ridicase din pat. Ochii lui aveau o expresie caldă, leneșă, care îi spunea lui Madeline că și el făcea aceeași observație asupra ei. I se perindară prin minte toate amintirile rămase de pe urma interludiului pătimaș din bibliotecă. Acest bărbat o cunoștea mai bine decât oricare alt semen de-al său. Intimitatea senzuală a momentului amenința să o înghețe pe loc.

Își dresе glasul.

- Da, sigur, răspunse. Îți trebui un mare efort de voință pentru a apuca un cuțit.

- N-ai reușit să dormi din cauza aventurii noastre în labirintul lui Pitney? întrebă Artemis degajat, așezându-se la masă.

- Nu. M-a trezit un vis. Unul care m-a chinuit de multe ori de când ... Aici, se opri. Unul pe care îl visez frecvent, se corectă.

El o studie atent cât timp așteptă să taie două felii de plăcintă și să le pună în farfurii separate.

- Azi după-amiază, mătușa ta a considerat necesar să mă încolțească în bibliotecă.

- Doamne sfinte! Încrunțată, Madeline se așează de cealaltă parte a mesei și îi dădu o furculiță. Ce naiba a apucat-o?

Artemis înfipse furculița într-o bucată de măr.

- Mi-a dat de înțelese că știe că am profitat de inocența ta.

Vrând să tragă aer în piept, Madeline se înecă cu bucata mare de plăcintă pe care tocmai o băgase în gură.

- Ai profitat de inocența mea? șuieră ea.

- Da. I-am atras atenția că tu ești de părere că nimic nu s-a schimbat. I-am expus toată logica ta cu privire la statutul tău de Văduvă Cumplită etcetera, etcetera. Dar n-a părut dispusă să accepte un asemenea raționament.

- Dumnezeule mare! Madeline tuși din nou, respiră adânc, apoi se holbă la Artemis, incapabilă să spună ceva inteligent sau spiritual. Dumnezeule mare!

- Firește, este îngrijorată că am profitat de tine.

- Dar n-ai făcut așa ceva, domnule. Madeline atacă plăcinta cu furie, îndesându-și bine furculița în ea. Doar nu sunt o puștoaică abia ieșită din școală. În ochii lumii, nimic ...

Artemis o opri, ridicând mâna cu palma întoarsă spre ea.

- Ți-as fi profund recunoscător dacă n-ai mai face afirmația asta. Astăzi am auzit-o deja de prea multe ori.

- Dar asta-i adevărul. Amândoi o știm. *Nimic nu s-a schimbat.*

În ochii lui apăru o sclipire enigmatică.

- Ai putea vorbi doar în numele tău, madam. Nu-ți îngădui să vorbești și într-al meu.

Madeline îl privi furioasă.

- Vrei să mă enervezi, domnule.

- Nu, Madeline, nu vreau să te enervez. Artemis mai luă o bucată de plăcintă. Pentru mine, lucrurile s-au schimbat.

- Doamne Dumnezeule! Făcu ochii mari. Te apasă sentimentul de vinovăție, nu? Ți-ai pierde onoarea dacă n-ai încerca să îndrepti puțin situația acum, după ce ai descoperit că am fost virgină. Te asigur, domnule, că nu trebuie să-ți faci griji.

- Nu ai căderea să-mi dictezi ce trebuie să fac ca să-mi păstrez onoarea.

- Fir-ar să fie, domnule, dacă te gândești să faci vreun gest deplasat, cum ar fi o propunere de căsătorie, doar din cauza aceluși ... aceluși *incident*, te rog să-ți iasă din cap. Madeline se îngrozi auzindu-și vocea pițigăiată ca a unei negustorese de pește, dar nu se putea opri. Am fost deja măritată o dată fiindcă un bărbat s-a gândit să se folosească de mine în scopuri personale. Poți să fii sigur că a doua oară nu mă voi mărita din motive similare.

Foarte încet, el puse furculița jos. Apoi o privi cu ochi periculos de enigmatici.

- Crezi că mariajul cu mine s-ar putea asemena atât de izbitor cu primul? Că un soț Vanza va fi la fel ca celălalt? Chiar așa crezi?

Madeline ar fi dat absolut orice ca să se poată face nevăzută în momentul acela. Roși furioasă când înțelese că de greșit interpretase el ceea ce-i spusese.

- Doamne Dumnezeule, nu, firește că nu. Între tine și Renwick Deveridge nu exista nicio asemănare. N-am avut intenția să spun așa ceva și cred că tu o știi foarte bine.

- Atunci, madam, ce-ai avut intenția să spui?

Strângând bine în mână furculița, Madeline atacă din nou plăcinta.

- Am vrut să zic că n-am de gând să mă mărit doar pentru ca tu să-ți satisfaci cine știe ce simț ridicol al onoarei.

- Consideri că onoarea nu este un motiv rezonabil pentru căsătorie?

- În anumite circumstanțe poate fi, într-adevăr, un motiv suficient de solid, spuse Madeline repezit. Dar nu și în cazul nostru. Riscând să mă repet, nimic nu ...

- Dacă o zici până la capăt, nu mai răspund de acțiunile mele.

Ochii ei sclipiră de furie.

Privirea lui se îndulci.

- Poate că ar fi mai bine să schimbăm subiectul. Vorbește-mi despre visul care te-a trezit în noaptea asta.

Pe Madeline o trecu un frison. Doar despre coșmarul care se tot repeta nu voia să discute. Pe de altă parte, însă, aceasta era o alternativă pentru mult mai iritantul subiect al mariajului.

- Am încercat o dată sau de două ori să i-l povestesc lui Bernice, dar am descoperit că, vorbind despre el, ajung să-l traiesc cu o intensitate mult mai mare, spuse ea încet.

- De cât timp suferi din cauza acestui vis?

Ea ezită, apoi hotărăște că nu făcea nimic rău dezvăluindu-i o parte din adevăr.

- A început să mă chinuie la puțin timp după moartea tatălui meu.

- Înțeleg. Tatăl tau apare în vis?

Întrebarea o luă prin surprindere. Ridică repede privirea.

- Nu, apare doar...

- Soțul tău, o completă Artemis.

- Da.

- Zici că visul ăsta te-a torturat frecvent în ultimul an. O dată cu trecerea timpului, imaginile nu s-au mai estompat?

Madeline lăsă furculița din mână și îl privi în ochi.

- Nu.

- Atunci, la ce riscuri te-ai expune dacă mi l-ai povesti?

- De ce vrei să afli detaliile unui coșmar deosebit de neplăcut?

- Pentru că ne străduim să dezlegăm un mister și visul tău s-ar putea să conțină niște indicii.

Madeline îl privi lung, mirată.

- Nu văd cum ar fi posibil.

- Visurile pot transmite adesea mesaje, spuse el calm. Se poate ca și din al tău să aflăm ceva. În definitiv, am pornit în căutarea unui bărbat care vrea să se dea drept stafia lui Renwick Deveridge, ori Deveridge, bănuiesc, este bine reprezentat în visul tău. Poate că ar merita să cercetăm îndeaproape unele detalii.

Madeline ezită.

- Știu că învățăturile Vanza spun că visurile pot fi importante, însă, după părerea mea, întâmplările din visuri nu pot fi explicate corect.

Artemis ridică din umeri.

- Nu încerca să explici nimic. Doar povestește-l. Plimbă-mă pe cărările visului tău în ordinea în care îți amintești.

Madeline împinse plăcinta deoparte și-și încrucișă brațele pe masă. Oare se putea ascunde vreun indiciu în coșmarurile ei? E drept că nu le explorase cu atenție. Unicul ei obiectiv fusese să le uite, nu să și le amintească până în cele mai mici și mai oribile amănunte.

- Întotdeauna pornesc din același loc, spuse încet. Stau pe vine în fața ușii unui dormitor, perfect conștientă că în casă a izbucnit un incendiu. Știu că trebuie să intru în încăperea, dar ușa este încuiată. Nu am cheia, așa că încerc să mă folosesc de o agrafă.

- Continuă, o îndemnă Artemis blajin.

Madeline inspiră adânc.

- Îl văd pe Renwick prabușit pe covor. Cheia ușii dormitorului se află lângă cadavrul lui. Iau cheia și încerc să descui ușa cu ea. Dar cheia este umedă, îmi alunecă printre degete.

- De ce este umedă?

Madeline îl privi.

- Este plină de sânge.

Artemis tăcu câteva clipe, dar privirea lui nu se abătu nicio fracțiune de secundă de la ochii ei.

- Continuă.

- Ori de câte ori încerc să introduc cheia în broască, îl aud pe Renwick râzând.

- Doamne sfinte!

- Este ... foarte tulburător. Cheia îmi cade din mână. Mă întorc să mă uit la Renwick, însă constat că este chiar mort. Mă aplec, iau cheia și mă reapuc de treabă, încercând din nou să descui ușa.

- Asta-i tot?

- Da. Scenariul este întotdeauna același, spuse ea, deși își dădu seama că afirmația ei nu era întru totul adevărată și în legătură cu recenta versiune a coșmarului. În noaptea aceea văzuse în vis degetele moarte ale lui Renwick întinzându-se spre cheie. Era un detaliu nou.

- Spune-mi absolut tot ce poți despre ceea ce vezi pe coridor. Artemis își împinse farfuria într-o parte și se întinse peste masă ca s-o apuce de mâini. Vorbește-mi despre fiecare detaliu.

- Ți-am spus, văd cadavrul lui Renwick.

- Cum este îmbrăcat?

Madeline se încruntă.

- Habar... nu, stai, cred că-mi amintesc câte ceva. Are o cămașă albă, pătată de sânge. Pantaloni. Cizme. Cămașa trebuie să fie parțial descheiată, fiindcă îi pot vedea Floarea Vanza tatuată pe piept.

- Ce altceva mai vezi?

Madeline se strădui să examineze mintal toate scenele din vis.

- Bastonul lui Renwick. Este căzut pe podea, lângă el. Observ mânerul de aur.

- Poartă vestă sau fundă la gât?

- Nu.

- Nici haină, nici pălărie, nici fundă, dar are baston.

- Ți-am mai spus, bastonul avea importanță pentru el fiindcă îl primise de la tatăl său.

- Da. Artemis arăta foarte îngândurat. Vezi vreo mobilă pe coridor?

- Mobilă?

- O masă, un scaun, eventual un sfeșnic? Sau unul de perete?

De ce naiba voia Artemis să-i vorbească despre asemenea detalii? se întrebă Madeline.

- Lângă perete este o masă pe care se află două sfeșnice identice de argint, primite de la Bernice în ziua nunții mele.

- Interesant. Vezi vreo ...?

Brusc, o ciocănitură puternică în ușa bucătăriei îl făcu să se oprească.

Neașteptatul zgomot o făcu pe Madeline să tresară. Întoarse repede fața spre ușa încuiată.

- O lăptăreasă sau un vânzător de pește, o liniști Artemis.

- E prea devreme, murmură ea. Până-n zori mai e mult.

- Un intrus ori un hoț ce a reușit să treacă de paznic și de câine nu s-ar mai obosi să ciocănească. Ridicându-se, Artemis se duse la ușă. Când puse mâna pe zăvor, ezită puțin. Cine este?

- Zachary, domnule. Vocea lui înăbușită părea aspră de zorit ce era. Am venit să-ți dau un raport. Foarte important.

Madeline îl urmări pe Artemis învârtind cheia și trăgând zăvorul ușii grele de lemn. Zachary stătea pe treapta din fața ei, palid, parcă împietrit.

- Slavă Domnului că ești acasă. Mă temeam că ai putea fi la vreunul dintre cluburile tale și că voi fi nevoit să pierd vremea căutându-te.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Artemis.

- Am dat peste un cadavru, domnule. În Vila Bântuită.

- Zachary, dacă asta-i una dintre glumele tale greu de priceput, e bine să te previn că n-am chef de așa ceva.

- Nu-i glumă, domnule. Zachary își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mânecii. Pe cuvântul meu, domnule, în vila aia este un cadavru. Și încă ceva.

- Ce altceva?

- Un bilet, domnule. Care îți este adresat.

PAVILIOANELE Visurilor fuseseră închise imediat după miezul nopții, ca în orice zi de lucru în care nu erau programate nici baluri mascate, nici alte evenimente deosebite. Străbătând parcul întunecat pentru a ajunge la Vila Bântuită, Artemis își consultă ceasul. În lumina lanternei din mâna lui Zachary, nu-i fu greu să vadă că se făcuse aproape ora două noaptea.

- Ești sigur că omul ăla este mort? Nu-i beat sau bolnav?

Zachary se cutremură vizibil.

- Crede-mă, domnule, este mort de-a binelea. M-a băgat în sperieți, vă jur. Mi-a venit și mie s-o iau la sănătoasa când am dat cu ochii de el.

- Și biletul? Unde a fost pus biletul?

- Pe haina lui, prins cu un ac. Nu l-am atins.

Parcul de distracții arăta cu totul altfel după ora închiderii. Fără luminile strălucitoare ale sutelor de lămpi colorate care erau aprinse de obicei de-a lungul aleilor, peste tot domnea o beznă adâncă. Întunericul nopții părea și mai greu de pătruns din cauza ceței ușoare. Pavilioanele se vedeau nedeslușit, iar ferestrele lor nu erau decât niște găuri negre, impenetrabile.

Artemis se opri în fața gardului care fusese ridicat pentru a-i ține pe vizitatori departe de vila neterminată. Zachary ridică lanterna ca să-l ajute să găsească zăvorul porții.

O dată de partea cealaltă, străbătută cu pași grăbiți alea șerpuită care ducea spre noul punct de atracție. Când ajunseră la ușă, Zachary ezită.

- Dă-mi lanterna, îi ceru Artemis. N-are sens să intrăm amândoi.

- Nu mi-e frică de niciun mort, insistă Zachary. L-am văzut deja.

- Știu, dar aș prefera să rămâi aici, de pază.

Zachary păru să se simtă ușurat.

- Că multă dreptate mai ai, domnule. Așa am să fac.

Artemis mai întârzie o clipă.

- Ce crezi că va zice Beth despre chestia asta?

- Beth a trecut printr-o mare sperietură și mă învinovățește pentru ceea ce i s-a întâmplat, însă crede că a fost unul dintre efectele noului nostru punct de atracție. Nu i-am spus că a văzut un cadavru real.

- Excelent. Artemis deschise ușa și intră în hol. Pânze artificiale de păianjen fâlfâiră pe deasupra brațului său. Țeasta de pe pedestal rânji.

Continuând drumul, se îndreptă spre firida în care Zachary vruse să atârne o imitație de schelet. Văzu imediat cadavrul. Era întins pe podea, cu fața întoarsă spre perete. Lumina scotea la iveală niște pantaloni scumpi după aspect și o haină de culoare închisă.

Pe pieptii cămășii albe era mult sânge, dar nicio picătură nu ajunsese pe jos. Bărbatul nu fusese omorât acolo, gândi Artemis. Crima avusese loc în altă parte, apoi ucigașul depusese imensul efort de a căra cadavrul până în vilă.

Stând deasupra mortului, îndreptă fasciculul lanternei spre mult prea palida lui față.

Oswynn.

Îl cuprinse un val de furie. Degetele strânsesă cu putere mânerul lanternei.

Biletul pătat de sânge era chiar acolo unde îi spusese Zachary - prins cu un ac de haina lui Oswynn. Lângă el se afla medalionul unui lanț de ceas, pe care era gravat un cap de armăsăr.

Având grijă să nu atingă sângele închegat, Artemis luă biletul și îl despătură. Citi repede mesajul.

Domnule, poți lua chestia asta și ca o favoare, și ca un avertisment. Dacă nu te amesteci în afacerile mele, nu mă voi amesteca nici eu în ale tale. Apropo, fii amabil și transmite-i salutări nevastei mele.

CAPITOLUL 16

MADLINE îl auzi întorcându-se acasă înainte de ivirea zorilor. De pe scară răsunară niște zgomote neobișnuite de pași mărunți și grăbiți. Apoi la urechile ei ajunseră vocile înăbușite a doi valeți și se lăsă tăcerea.

Așteptă cât de mult putu răbda suspansul. Iar când nu mai putu răbda, ieși pe coridor, se opri o clipă în loc și ascultă. Obișnuitele activități matinale nu începuseră încă să se desfășoare pentru ca zgomotele slabe care le acompaniau de obicei să se ridice dinspre bucătărie spre etaj. Servitorii nu-și părăsiseră paturile, cu excepția celor doi valeți care se făcuseră nevăzuți sub scară.

Înaintând precaută, Madeline ajunse în capătul opus al coridorului și ciocăni ușor în ușa lui Artemis. Nu răspunse nimeni. Omul ăsta avea dreptul să doarmă puțin, își spuse ea. Cu siguranță că era epuizat.

Dezamăgită, dădu să se întoarcă. Va trebui să aibă răbdare până dimineață pentru a primi vreun răspuns.

Ușa se deschise pe neașteptate, fără niciun semn prealabil de avertizare. Artemis se ivi în prag, cu părul lucios, umed după recenta baie. Își scosese pantalonii și cămașa cu care fusese îmbrăcat când plecase de acasă împreună cu Zachary, așa că acum avea din nou pe el doar halatul negru. Zgomotele precedente, înțelese Madeline, fuseseră făcute de valeții care îi aduseseră apă fierbinte.

Artemis trebuie să fi fost chemat la căpătâiul unui mort, își zise. În asemenea împrejurări, și ea ar fi simțit nevoia să facă o baie.

- Mi-am închipuit că ai putea fi tu, Madeline.

În ciuda copleșitoarei curiozități, făcu o pauză destul de lungă pentru a arunca o privire în urmă. Era o casă ceva mai neobișnuită, dar asta nu însemna că servitorii n-ar bârfi dacă ar vedea-o intrând în dormitorul lui Artemis.

Mulțumită că pe coridor nu era nimeni, păși în încăpere. Cupaia folosită recent era încă în fața focului, mascată parțial de un paravan. Peste marginea acestuia atârnavu prosoape umede. Pe o masă se afla o tavă cu un ceainic, o ceșcuță cu farfurioară și un platou cu pâine și brânză. Mâncarea părea neatinsă.

Madeline se opri brusc când dădu cu ochii de lumânarea chihlimbarie de spermanțet care ardea pe măsuta joasă. Recunoscuse imediat lumânarea Vanza. Ceara topită emana un miros slab, complex, distinctiv, produsul unui amestec unic de ierburi vanzagariene. Artemis era Maestru Vanza. Fiecare Maestru își prepara propriul amestec de ierburi, care îi deosebea întotdeauna lumânările de cele ale altor maeștri.

Auzind ușa închizându-se în spatele ei, Madeline se întoarse repede. Agitația care pusese stăpânire pe ea spori.

Fața lui Artemis, toată numai unghiuri și planuri dure, neîndurătoare, era întunecată și trasă. Ca atare, nu-i fu greu să-și dea seama că mortul, oricine o fi fost el, nu-i fusese străin. Dar în ochii lui nu era nici urmă de durere, ci numai o furie bine controlată.

Madeline nu-l văzuse niciodată mai amenințător ca în momentul acela. Era nevoită să-și reamintească cum că, în ciuda relațiilor intime dintre ei, nu știa încă prea multe lucruri despre acest bărbat.

- Domnule, îmi cer scuze că îți tulbur meditația, spuse retrăgându-se spre ușă. Te las în pace. Putem discuta mai târziu.

- Rămâi. Era un ordin. Fie că ai dorit, fie că nu, când am făcut pactul, te-ai implicat în afacerile mele. Sunt lucruri pe care trebuie să le afli.

- Dar meditațiile tale ...

- Un exercițiu zadarnic, ca să nu spun mai mult.

El traversă încăperea și, ajuns la masa joasă, se aplecă și stinse lumânarea între degete.

Cu mâinile încleștate, Madeline se întoarse cu fața spre el.

- Cine a fost tipul, Artemis?

- Îl chema Charles Oswynn. Artemis se uită gânditor la dâra de fum care marca moartea micuței flăcări. A făcut parte dintr-un grup de trei bărbați care au distrus o anumită femeie, numita Catherine Jensen. Au răpit-o într-o noapte ca să se distreze cu ea. Au violat-o. Ea a murit când a încercat să fugă. Trupul i-a fost descoperit trei zile mai târziu de un fermier care plecase în căutarea câtorva oi.

Lipsa de inflexiuni a vocii lui spori impactul cuvintelor.

Madeline rămase nemișcată.

- Ți-a fost prietenă?

- Mai mult decât prietenă. Vezi tu ... aveam multe în comun. Amândoi eram singuri pe lume. Catherine își pierduse mama la o vârstă foarte fragedă. Fusese crescută de niște rude îndepărtate care se folosiseră de ea ca de o servitoare neplătită. Catherine fugise de acolo ca să se facă actriță. Am cunoscut-o într-o seară, după un spectacol de la Bath. Un timp, ne-am visat împreună toate visurile.

- Ați fost iubiți?

- Un timp. Artemis nu-și desprinsese privirea de la lumânarea stinsă. Dar pe vremea aceea eram lefter. Nu puteam să-i asigur protecția după care tânjea.

- Și ce s-a întâmplat?

- M-am întâlnit cu un Maestru Vanza. Am avut noroc. Tipul m-a luat în seamă. A făcut toate aranjamentele ca să pot studia în Templele Grădinii. Așa m-am hotărât să mă imbarc pe un vas care se îndrepta

spre Vanzagara. Înainte de a pleca, i-am promis lui Catherine că, după ce-mi voi încheia studiile, voi face avere și ne vom căsători. M-am întors în Anglia în fiecare vară ca s-o văd. Dar la ultima întoarcere, am aflat că murise.

- Cum ai descoperit numele bărbatilor răspunzători de moartea ei?

- M-am dus să-l vizitez pe fermierul care îi găsisese trupul. El m-a ajutat să răscolesc ținutul. Așa am dat peste grotă în care o duseseră. Încetând să vorbească, Artemis se îndreptă spre un mic birou. Deschise un sertar și scoase un obiect. În grotă, pe jos, am găsit asta. După bănuielile mele, Catherine îl smulsese când se luptase cu cei trei bărbați. Am descoperit că provine dintr-un magazin de pe Bond Street.

Apropiindu-se de el, Madeline îi lua lanțul de ceas din mână și studie capul de armăsar gravat pe medalionul agățat de el.

- Mesterul care l-a făcut ți-a spus cine l-a cumpărat?

- Omul mi-a zis că i s-au comandat trei medalioane identice, pentru trei domni din înalta societate: Glenthorpe, Oswynn și Flood. După alte cercetări am aflat că cei trei erau prieteni apropiați, totii membri ai unui mic club, de ei înființat, în scopul satisfacerii, după cum singuri s-au exprimat, extraordinarelor plăceri ale desfrâului.

Ea ridică privirea.

- Le-ai jurat răzbunare.

- Inițial, n-am plănuit decât să-iucid.

Madeline înghiți în sec.

- Pe toți trei?

- Da. Dar până la urmă am ajuns la concluzia că așa ar scăpa prea ușor și am luat hotărârea să-l distrug pe fiecare în parte, și social, și financiar. Am vrut să savurez *extraordinarele plăceri* ale sărăciei în care îi voi arunca. Am vrut să aflu ce înseamnă să nu faci parte din Lumea Socială, să nu te mai bucuri de protecție din cauza condiției tale umile și a lipsei de resurse materiale. Am vrut să înțeleagă, cât de cât, cum te simți când te afli în poziția lui Catherine.

- Și ce-ai plănuit să faci ca să-ți atingi țelul? Ce vei face după aceea, Artemis?

El nu spuse nimic. Nici nu era nevoie. Madeline cunoștea răspunsul.

O teamă cruntă puse stăpânire pe ea. Cu grijă, lăsă lanțul și medalionul pe masă, lângă lumânarea neaprinasă.

- Țta-i motivul pentru care ai vrut să nu se afle că ești proprietarul Pavilioanelor Visurilor. Nu de teamă că înalta societate te-ar blama dacă ar descoperi că ești implicat în activități comerciale. Nu umbli să-ți găsești o soție.

- Nu.

- Ți-ai păstrat secretele fiindcă ai avut nevoie de acces liber în lumea în care se învârtesc Oswynn și ceilalți pentru a te putea răzbuna.

- Până acum, planul meu a dat rezultate bune. Venitul obținut de pe urma parcului de distracții mi-a permis să mă întâlnesc cu Oswynn și cu ceilalți doi pe propriul lor teren. Mi-au trebuit luni de zile pentru a le întinde cursa menită să-i ruineze. Artemis luă ceașca goală de ceai și începu s-o rotească încet între palme. Am fost aproape să-mi ating țelul. Foarte, foarte aproape. Dar acum *el* mi-a furat una dintre ținte.

Făcând un pas înainte, Madeline întinse mâna spre el.

- Artemis ...

- *Ticălos* afurisit! Cum de a îndrăznit să se bage în treburile mele? Fără niciun avertisment, Artemis izbi ceașca de perete. Cinci ani am muncit ca să pun totul la punct. Cinci ani nenorociți!

Madeline îngheță când porțelanul fragil se răspândi în zeci de bucățele zimțate. Dar nu mica explozie o stupefie. Șocul se datora sălbaticului acces de furie al lui Artemis.

De când îl cunoștea, fusese întotdeauna perfect stăpân pe sine. Chiar și atunci când făcuseră dragoste, puterea lui de autocontrol fusese desăvârșită.

El se uită la țândările de pe jos de parcă ar fi privit în gura iadului.

- Cinci ani.

Madeline nu mai suportă să-l vadă suferind atât. Durerea lui reflecta prea bine chinurile ei sufletești. Alergând spre el, îl cuprinse pe după talie și își lipi fața de umărul lui.

- Te învinovățești pentru moartea ei, murmură.

- Am lăsat-o singură. Artemis stătea țeapăn în îmbrățișarea ei, rece ca o statuie de piatră. Cât am fost plecat, n-a avut niciun protector. Pretindea că este o femeie descurcărețată, deprinsă cu lumea. Că poate avea grijă de ea însăși. Dar în final...

- Te înțeleg. Madeline îl strânse în brațe cu toată puterea, încercând să-i cedeze o parte din căldura ei, pentru a-i dezmozi trupul înghețat. Știu cum trăiești atunci când ești conștient că deciziile tale au dus la moartea cuiva. Of, Dumnezeuule, înțeleg foarte bine.

- Madeline! Artemis se întoarse brusc. Măinile lui se strânseseră convulsiv în jurul capului ei.

- Uneori am crezut că o să înnebunesc. Ea își ascunse fața printre cutele halatului lui. Te asigur că, dacă n-ar fi fost Bernice, aș fi ajuns de multă vreme într-o casă de nebuni.

- Ce pereche mai facem, mormăi el cu gura cufundată în părul ei. Eu am trăit numai pentru a mă răzbuna, tu te învinovățești pentru moartea tatălui tu.

- Acum am adus o forță malefică în viața ta, care amenință să distrugă lucrul la care ții cel mai mult: răzbunarea. Madeline se strădui să-și stăpânească lacrimile. Îmi pare foarte rău, Artemis.

- Nu mai spune așa ceva. Artemis îi cuprinse fața între palme și îi ridică bărbia, silind-o să se uite în ochii lui. Îți jur că nu te găesc vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat în seara asta.

- Dar a fost numai vina mea. Dacă nu ți-aș fi cerut ajutorul, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

- Am luat propria decizie în problema asta.

- Nu-i adevărat. Totul a început din seara în care te-am șantajat ca să mă ajuți s-o găesc pe Nellie.

Îi acoperi gura, reducând-o la tăcere cu un sărut apăsător, amețitor.

Lui Madeline i se frânse inima când simți câtă nevoie avea Artemis de ea. Instinctiv, vru să-l consoleze, însă poftele lui trupești se manifestară prea brusc și prea năvalnic. Madeline se simți pierdută sub pustiitorul lor talaz.

Artemis o trase în pat. Ea se prăbuși pe cuvertura vătuită și se agăță de el, lăsându-l să-i sărute întâi gura, apoi gâtul. Atacul sălbatic făcu să i se deschidă halatul. Măinile lui se strânseseră în jurul sânilor ei.

Disperarea cu care acționa Artemis declanșă o reacție promptă în străfundurile trupului lui Madeline. Strecurându-și grăbită mâinile pe sub halatul lui, și le plimbă de-a lungul conturilor netede, dure ale corpului lui. El mormăi ceva ininteligibil când ea îi mângâie spatele musculos și se arcui, lipindu-se de abdomenul lui cumplit de fierbinte. Apoi ea îl simți băgându-și mâna pe sub poalele halatului său și lăsând-o să alunece de-a lungul partii interioare a coapsei. Când palma lui se strânse ca o cupă în jurul celui mai intim loc al trupului său, căscă gura și trase aer în piept.

I se oferii pe de-a-ntregul, iar el își revendică dreptul de a lua ceea ce i se oferea. Madeline se pierdu în puternica dorință ce părea a urca spre apogeu.

Artemis gemu, apoi se rostogoli pe spate și o trase deasupra lui. Marginile halatului ei fâlfăiră. Madeline îi strânse talia între genunchi și țipă când mâinile lui i se mișcară printre picioare.

Ea coborî privirea. Artemis o fixa cu o intensitate care nu mai avea nevoie de cuvinte. În momentul acela, singurul lucru care conta pe lume era să-i satisfacă pofta răscolitoare pe care i-o citea în ochi.

Madeline îi simți mâinile crispându-se pe șolduri și ghidându-o, în timp ce ea se străduia să nimerească excitatul organ. Dar când începu s-o pătrundă, Madeline opuse rezistență. Era încă sensibilizată de pe urma primei lor întâlniri.

- Încet, îi promise Artemis cu voce joasă, răgușită. O vom lua încet de data asta.

Apoi el o pătrunse delicat și cu grijă, după care rămase imobil ca să-i permită să se obișnuiască cu noua senzație, de a-l simți atât de adânc cufundat în trupul ei. Ea respiră precaut și își impuse să se relaxeze. Se simțea tot prea plină, numai că de data aceasta durerea era înlocuită de o anticipație crescândă.

Degetul lui mare îi descoperii sensibilul muguraș dintre picioare. Madeline respiră zgomotos.

- Artemis. Madeline își înfipse unghiile în umerii lui.

- Da. Ochii lui Artemis străluciră în întuneric. Uite așa, zise, începând să se miște în ea.

Pe Madeline o cuprinse o puternică stare de tensiune. Aruncându-și capul pe spate și agățându-se de el, căută să găsească metode necunoscute de satisfacere a insistențelor revendicării ale trupului său.

Artemis refuză să mărească ritmul. Madeline fu tentată să țipe de frustrare. El continua să facă mișcări lente, imprevizibile.

Apucându-l de umeri, ea preluă controlul, stabilind un alt ritm de mișcare, convenabil din punctul ei de vedere. Habar n-avea ce anume dorea să obțină cu atâta disperare, dar presimțea că trebuia să fie martora unei magii care nu aștepta decât să fie descoperită.

Privind-o de jos, Artemis râse pe tăcute, făcând-o să-și dea seama că el plănuse tot timpul să o aducă în acest punct. Dar nu-i păsa. Acum nu mai conta decât să scape de tensiunea insuportabilă acumulată în trup

Fără niciun avertisment, barajul din trupul ei cedă. Val după val de plăcere o făcu să vibreze din cap până în picioare. Artemis îi trase capul în jos și își lipi buzele de gura ei, împiedicând-o să țipe.

Timp de câteva secunde amețitoare, el păru să se bucure de micile frisoane provocate de descărcarea ei. Apoi scoase un geamăt răgușit, înăbușit și o pătrunse cu înfocare, nemaidându-i drumul decât în momentul în care își epuizară amândoi forțele.

Câteva minute mai târziu, Artemis ieși fără prea multă tragere de inimă din dulcea stare de letargie. Dispăruse furia rece ce i se scursese prin vene în ultimele ore – cel puțin pentru o vreme. Și asta numai mulțumită lui Madeline, își spuse. Pasiunea ei fusese ca o catapasmă pentru vechea lui rană sufletească. Abia acum, când se redeschisese, își dăduse seama că niciodată nu se vindecase cu adevărat.

Madeline se foi lângă el, se ridică repede în capul oaselor și clipi, de parcă ar fi fost amețită. Apoi ochii i se limpeziră. Îl privi serioasă.

- Probabil că ai iubit-o foarte mult, murmură ea.

- Mi-a plăcut. M-am simțit răspunzător de soarta ei. Am fost amanți. Nu știu dacă aceea a fost dragoste. Habar n-am ce este dragostea. Dar sunt sigur că sentimentul pe care l-am nutrit pentru ea a fost important.

- Da, zise Madeline.

Susținându-i privirea, Artemis se strădui să-și găsească cuvintele ca să poată continua explicația.

- De orice natură ar fi fost, legătura dintre Catherine și mine s-a dezintegrat în cei cinci ani scurși de la moartea ei. Nu sunt obsedat de amintirea acestei femei, ci de ideea că i-am înșelat așteptările. I-am promis fantomei ei c-o voi răzbuna. Țasta-i singurul lucru pe care îl mai pot face pentru ea.

Madeline schiță un zâmbet trist.

- Te înțeleg. Ai trăit pentru răzbunarea asta, iar acum, ajutându-mă, îți vezi planul periclitat. Îmi pare rău, Artemis.

- Madeline ...

- Dumnezeule, uite cât e ceasul. Agitată, își căută pe bâjbâite cordonul halatului. Trebuie să mă întorc în dormitorul meu. Ne putem trezi oricând cu cineva aici.

- Nimeni nu intră în camera asta fără permisiunea mea.

- Ba poate intra o servitoare. Ridicându-se, Madeline își legă grăbită cordonul. Ar fi foarte jenant pentru amândoi.

- Madeline, trebuie să discutăm.

- Da, știu. Poate după micul dejun.

Ea făcu un pas înapoi, dând peste masa de toaletă. Pentru a-și recăpăta echilibrul, se sprijini de masă. Artemis îi văzu degetele frecându-se de biletul pe care îl găsisese prins de haina lui Oswynn. Madeline se uită la bucățița de hârtie.

- Îl poți citi, spuse el, ridicându-se încet în capul oaselor pe marginea patului.

Madeline îl privi.

- Îți este adresat.

- Mi-a fost lăsat de criminal.

Ochii ei sclipiră alarmați.

- Nemernicul ăla ți-a scris un bilet?

- Este un avertisment care-mi spune să nu mă bag în treburile lui. Ridicându-se, Artemis se duse la masa de toaletă ca să ia biletul mânjit de sânge. Apoi, fără să scoată o vorbă, îl despături și i-l dădu.

Madeline îl citi repede. Lui Artemis nu-i fu greu să-și dea seama când ajunse la ultimul rând. Degetele ei tremurară puțin când dădu glas propoziției cu care se încheiase biletul.

- "Apropo, fii amabil și transmite-i salutări nevastei mele." Înălță capul. În ochii ei se citea o spaimă de nedescris. Doamne Dumnezeule, deci este adevărat. Renwick trăiește.

- Nu. Artemis îi smulse biletul și o trase la pieptul lui. N-avem cum să știm asta.

- Dar mă pomenește. Cu o groază abia mascată accentuă cuvintele: "Transmite-i salutări nevastei mele".
- Madeline, gândește-te. Este mult mai probabil ca cineva să dorească să ne facă să credem că el trăiește, spuse Artemis.

- Dar de ce?

- Pentru că numai așa își atinge scopul.

- Nimic nu are sens. Madeline își lipi palmele de tâmpile. Ce se întâmplă? Ce înseamnă toată povestea asta?

- Deocamdată nu știu, dar îți promit că vom descoperi adevărul.

Madeline clătină din cap. O hotărâre neclintită se așternu pe chipul ei.

- Domnule, regret că te-am implicat în afacerea asta. Trebuie să părăsesc chiar astăzi această casă, împreună cu Bernice.

Artemis ridică din sprâncene.

- Sper că nu mă vei supune efortului de a posta aici un paznic ca să vă rețină pe amândouă în casă. Ar fi extrem de dezagreabil.

- Lucrurile au ajuns prea departe, Artemis. Biletul acela conține un avertisment. Cine poate ști care va fi următoarea mișcare a individului ăstuia?

- Mă îndoiesc că-și va asuma riscul de a ucide încă doi gentlemen într-un interval prea scurt de timp.

- Dar a ucis deja unul.

- Oswynn a fost o țintă ușoară fiindcă nu avea o familie prea mare pe care să o afecteze moartea lui. Dată fiind reputația de care se bucura, nimeni nu va fi surprins că a fost omorât de un tâlhar pe drumul dintre un tripou și casa lui. Dar uciderea lui Flood și a lui Glenthorpe ar presupune un risc mai mare. Cred că misteriosul nostru răufăcător este suficient de deștept pentru a-și da seama de acest lucru.

- Dar trupul lui Oswynn a fost găsit pe teritoriul Pavilioanelor Visurilor. Asta te va implica sigur într-un mare scandal.

- Nu, spuse Artemis liniștit. La momentul oportun, când va fi descoperit, trupul lui Oswynn va pluti pe Tamisa. Am avut grijă de chestia asta împreună cu Zachary încă de acum o oră.

- Înțeleg. După ce se gândi la implicațiile mărturisirii lui, Madeline se încruntă. Dar asta nu soluționează problema noastră. E clar că sceleratul cunoaște legăturile tale cu Pavilioanele Visurilor. Tocmai de aceea a lăsat trupul lui Oswynn acolo. Ca să-l descoperi tu.

- Da.

- Și știe și de planul tău de răzbunare.

- Da.

Madeline îl privi îngrijorată.

- Îți poate provoca multe neplăceri.

- Dacă îmi provoacă, voi lua măsuri.

- Dar, Artemis ...

El o luă de umeri.

- Ascultă-mă, Madeline. Indiferent ce se întâmplă, suntem amândoi băgați în chestia asta. E prea târziu ca vreunul dintre noi să bată în retragere.

Madeline îl privi tăcută câteva secunde de mare încordare. Apoi, fără niciun cuvânt, îl cuprinse între brațe și își sprijini capul de umărul lui.

Artemis o strânse la piept. De afară se strecurară pe fereastră primele dâre de lumină deprimantă ale unor zori încețoșate.

CAPITOLUL 17

- **PE CUVÂNTUL MEU**, cred că-ș fi înnebunit dacă nu evadam puțin din casa lui Hunt în dimineața asta. Bernice studie strada prin geamul trăsurii. Nu mă înțelege greșit, îl apreciez pentru grija cu care te protejează, dar îți mărturisesc că începusem să mă simt sechestrată.

- Libertatea de care ne bucurăm în dimineața asta este iluzorie, zise Madeline crispată.

Latimer era pe capră, dar nu singur. Zachary ședea lângă el, înarmat cu un pistol. Tânărul fusese acasă la șeful lui când Madeline și Bernice chemaseră trăsura. El insistase să le însoțească.

- Da, este ca și cum am călători sub escortă, nu? spuse Bernice. Oricum, mi se pare plăcut să fii din nou afară, chiar și pe ceața asta.

- Da.

- Păcat că domnul Leggett nu era prin preajmă când am plecat, zise Bernice într-o doară. I-aș fi propus să vină cu noi.

Madeline clipi.

- Ți-ar fi plăcut să fim însoțiți de domnul Leggett?

- În timp ce tu și domnul Hunt ați trăit aventura aceea în labirintul lui Pitney, eu am purtat cu el o conversație foarte interesantă. Așa am ajuns să ne cunoaștem mai bine. Este un domn umblat prin lume.

- Serios?

- Știi, pe timpul războiului, a stat o vreme pe Continent, știi, nu?

Turnura pe care o luase discuția o stupefie pe Madeline.

- Nu, n-am știut asta. Ce-a făcut acolo?

- A fost foarte circumspect când am ajuns la explicații, dar mi-a făcut impresia că s-a întors acasă cu niște rapoarte cu privire la sistemul folosit de Napoleon pentru aprovizionarea trupelor sale. Observațiile lui i-au fost de mare ajutor lui Wellington.

- Cerule mare! Domnul Leggett a fost implicat în război într-o manieră... clandestină?

- Păi, n-a zis-o pe șleau, evident, însă mi se pare normal să nu vorbească, nu? În definitiv, este un gentleman. Gentlemanii nu discută despre astfel de lucruri. Și el este realmente un tip fermecător, nu?

Lui Madeline îi trecu prin minte că, deși o cunoștea de o viață pe Bernice, nu mai sesizase niciodată asemenea lumini în ochii mătușii sale. Pentru a-și ascunde mirarea, tuși discret.

- Foarte fermecător, într-adevăr.

- Și foarte bine făcut pentru un bărbat de vârsta lui.

Madeline zâmbi cu gura până la urechi.

- Matur, dar încă agil, ai zice?

Spre uimirea ei, obrazii lui Bernice se colorară ușor în roz. Apoi schiță un surâs trist.

- Exact.

Trăsura se opri, salvând-o pe Madeline de comentarii suplimentare cu privire la numeroasele calități și isprăvi ale domnului Leggett. Portiera se deschise. Zachary îi întinse mâna întâi lui Bernice, apoi lui Madeline, ajutându-le să coboare. Chipul lui supt exprima tulburare.

Fără nicio tragere de inimă, le conduse până la ușa unei mici prăvălii.

- Nu vom întârzia mult, îi spuse Bernice. Ne poți aștepta aici, afară.

- Da, doamnă. Sunt aici dacă aveți nevoie de mine.

Madeline o urmă pe Bernice în întunecoasa spițerie a lui Moss.

Prăvălia se schimbase foarte puțin în anii numeroși, care se scurseseră de când o știa. Mirosurile exotice de tămâie, de condimente ciudate îi reînviau amintiri din copilărie. Tatăl ei fusese un client fidel al spițeriei Moss, la fel ca multi alți adepty ai cultului Vanza. Augusta Moss era una dintre foarte puținii spițeri care vindeau ierburi vanzagariene.

- Domnișoară Reed, doamnă Deveridge, ce amabil din partea dumneavoastră că ați venit să vă faceți cumpărăturile la mine. Augusta Moss, voluminoasă și aparent foarte impunătoare în șorțul cu falduri care îi acoperea aproape toată rochia, își făcu apariția din zonele puternic mirositoare din fundul prăvăliei. Ce plăcere să vă văd pe amândouă. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai întâlnit, nu?

- Într-adevăr, răspunse Bernice veselă. Dar am nevoie de câteva tipuri de ierburi, așa că m-am gândit să te vizitez astăzi împreună cu Madeline.

Doamna Moss înclină capul.

- Excelent. Ce fel de ierburi vă sunt necesare?

- De la o vreme, Madeline nu mai doarme bine.

- Mare păcat. Doamna Moss scoase un fel de cloncănit care sugera simpatie și înțelegere. Un somn bun, de noapte, este vital pentru o sănătate perfectă și pentru nervi tari.

- Sigur. Bernice aborda cu mare plăcere subiectul ei favorit. Am tratat-o cu leacurile mele obișnuite, dar n-au dat rezultate bune. M-am gândit să încerc un amestec de ierburi vanzagariene cu care am făcut o experiență sau două acum câțiva ani. De regulă, amestecul acesta se arde ca să degaje vapori calmanți, adormitori. Se întâmplă să ai așa ceva în stoc?

- Știi la ce tip de amestec vă referiți. Foarte rar. Reușesc să-l obțin doar de două-trei ori pe an. Oricum, pe moment, n-am niciun gram în stoc.

- Of, Doamne, murmură Bernice. Regret să aud așa ceva. În orașul ăsta sunt așa de puțini spițeri care aduc ierburi de pe Vanzagara. Am trecut deja pe la ceilalți, niciunul dintre ei n-a mai primit un transport nou de câteva luni de zile.

- Mare ghinion că n-ați venit aici acum două săptămâni. Atunci am avut o cantitate mare. Ochii doamnei Moss se uitară cu regret spre borcanul gol de la capătul raftului. Un domn care este membru al Societății Vanzagariene mi-a achiziționat toate proviziile.

Madeline își ținu respirația, dar avu grijă să nu schimbe nicio privire cu Bernice.

Bernice ridică din sprâncene.

- Zici că noul tău client a achiziționat toată cantitatea cu care ai fost aprovizionată? Oricine o fi domnul ăsta, trebuie să aibă mari probleme cu somnul.

Doamna Moss clătină din cap.

- Nu cred că e vorba de somn. Presupun că intenționa să folosească amestecul la niste experimente. Vedeți dumneavoastră... a manifestat interes față de metodele de producere a viziunilor și halucinațiilor.

- Mă întreb dacă domnul în cauză ar fi dispus să-mi dea și mie puțin, spuse Bernice gânditoare. Poate că, știind câtă nevoie are Madeline de aceste ierburi, ar fi atât de bun încât să renunțe la o parte din cantitatea pe care a cumpărat-o de aici.

Doamna Moss ridică din umeri.

- Nu-i nicio supărare dacă-l întrebați, presupun. Am vândut ierburile Lordului Clay.

MADLINE intră grăbită pe urmele mătușii sale și se uită la menajeră.

- Domnul Hunt s-a întors? Trebuie să vorbesc cu el urgent.

- Nu-i nevoie să mă cauți, spuse Artemis de pe la jumătatea scării care ducea la etaj. Sunt aici. Era și timpul să sosiți. Unde naiba ați fost?

Vocea lui aducea cu bubuiturile unor tunete îndepărtate care vestesc furtuna: suficient de apropiate pentru a-ți atrage atenția, dar deocamdată neamenințătoare.

Madeline se uită repede în sus. Văzu imediat că, deși se contola, emoții puternice îi întunecaseră ochii.

- Ce noroc că ești aici, domnule.

Bernice îl privi radioasă.

- Am avut parte de o zi plină de evenimente. Madeline are multe să-ți spună, domnule.

- Chiar așa? Artemis coborî scara fără să-și ia ochii de la Madeline. Însoțește-mă în bibliotecă, doamnă Deveridge. Sunt extrem de nerăbdător să aflu tot despre această zi plină de *evenimente*.

Doamnă Deveridge. Nicio îndoială, gândi Madeline urmându-l în bibliotecă: Artemis nu era în bună dispoziție.

- Nu este nevoie să te răstești la mine, domnule. Se întoarse ca să-l privească în momentul în care ușa se închise, izolându-i de restul lumii. Nu apreciez purtarea asta. Dacă tensiunea recentelor evenimente a început să aibă efect asupra ta, îți sugerez să încerci unul dintre tonicele mătușii mele.

- Cred că am să rămân la brandy-ul meu. Artemis ocoli colțul biroului.

- Domnule, îți pot explica ...

- Tot? Sprâncenele lui se ridicară. Sper din tot sufletul, pentru că am foarte multe nelămuriri. Hai să începem cu problema cea mai presantă. Cum îndrăznești să părăsești casa fără să-mi spui unde pleci?

Madeline se ținu tare.

- Domnule, tonul tău este chiar enervant. Sunt pregătită să fiu răbdătoare și înțelegătoare, fiindcă, după cum abia am menționat, evenimentele recente ne-au cam solicitat nervii tuturor. În orice caz, dacă continui să te porți de parcă ai fi ... Aici, se opri brusc.

- De parcă aş fi ce, madam? De parcă aş fi îngrijorat? Artemis îşi lipi palmele de suprafaţa biroului. Expresia ochilor lui era neîndurătoare. De parcă aş avea toate motivele să mă agit? De parcă tu nu te-ai fi purtat ca o femeie încăpăţânată, imposibil de ținut în frâu, fără minte?

Asta era prea de tot. Madeline explodează.

- Eram pe cale să spun *de parcă ai fi soţul meu*.

Şocul cufundă încăperea într-o tăcere adâncă. Până şi ceasul părea să se fi oprit în loc. Madeline ar fi dat orice ca să-şi retragă cuvintele, dar era prea târziu.

- Soţul tău, repetă Artemis pe un ton neutru.

Țeapănă, Madeline se concentrează asupra mânuşilor sale.

- Scuză-mă, domnule. M-am cam lăsat dusă de ape făcând o asemenea analogie. De vină este numai entuziasmul, pentru că astăzi am descoperit nişte indicii foarte importante. Nu ne putem pierde vremea cu certurile.

Ignorându-i afirmaţia, Artemis o întrebă cu o curiozitate glacială:

- Chiar mă port ca soţul tău? Parcă l-ai descris ca pe un ticălos de prima speţă, cu porniri criminale.

Remuşcările o făcură pe Madeline să se simtă îngrozitor.

- Nu fi ridicol, domnule. Fireşte că nu te-am comparat cu Renwick. El a fost un nemernic, un om total lipsit de onoare. Exact opusul tău.

- Meriţi mulţumiri măcar pentru declaraţia asta, spuse Artemis printre dinţi.

Ea se concentrează cu înverşunare să-şi scoată mânuşa dreaptă.

- După cum ştii, prima mea căsătorie nu mi-a lăsat amintiri frumoase. Este posibil să fi avut o reacţie exagerată acum câteva clipe, când ai început să ţipi la mine.

- N-am ţipat.

- Nu. Madeline îşi continuă treaba cu cea de-a doua mânuşă. Ai perfectă dreptate. M-am exprimat greşit. N-ai ţipat. Chiar mă îndoiesc că ridici vreodată vocea. Nu-i așa, Artemis? Probabil că nici nu este necesar. Eşti capabil să îngheţi omul cu un singur cuvânt.

- Habar n-am cum îi îngheţ pe oameni, dar te asigur că ştiu cum am îngheţat eu când, sosind acasă cu puţin timp în urmă şi am descoperit că aţi plecat.

Madeline se încruntă.

- Menajera nu te-a informat că nu l-am luat cu noi doar pe Latimer, ci şi pe Zachary?

- Ba da. Asta este singurul motiv care m-a oprit să-i trimit pe "Ochii şi Urechile" lui în căutarea voastră.

Madeline scâpă o mânuşă. Timp de câteva secunde nu fu în stare decât să se zgâiască la locul de pe covor unde căzuse. Apoi ridică încet privirea ca să se uite la Artemis. Încercă să citească emoţiile care licăreau în străfundul ochilor lui.

Nu era uşor. Trecuse multă vreme de când bărbatul acesta învăţase să se închidă în sine. Trăia în universul lui, ascuns în spatele porţilor încuiate, obloanelor trase şi zidurilor lui înalte de piatră. Dar inima lui era turnată dintr-un aliaj compus din onoare şi integritate. Spre deosebire de Renwick, nu era o statuie frumoasă, dar goală pe dinăuntru, căreia să-i pese doar de sine însuşi. Artemis înţelegea ce este responsabilitatea. Ea putea afla adevărul despre el numai uitându-se la Zachary, la Leggett şi la toţi ceilalţi care îl slujeau cu o loialitate şi o afecţiune atât de evidente.

Şi, mai presus de toate, ca şi ea, el ştia ce suferinţe provoacă vinovăţia şi eşecul.

- Te rog, Artemis, acceptă-mi scuzele. Uitând de mânuşa căzută lângă piciorul ei, Madeline făcu un pas spre birou. Mi-am ieşit din fire. Subiectul soţilor constituie punctul meu slab.

- Mi-ai dat foarte clar de înţeles acest lucru.

- Latimer şi Zachary au fost înarmaţi. Amândoi. Iar eu îmi luasem şi pistolul, şi cuţitul. Nu sunt nebună.

O privi fix o bună bucată de vreme.

- Nu, sigur că nu eşti nebună. Eşti o femeie inteligentă, plină de iniţiativă, obișnuită să ia singură hotărârile. Îndreptându-şi brusc spatele, Artemis se întoarse spre fereastră. Eu sunt cel care reacţionează exagerat.

- Artemis ...

- Nu vom câştiga nimic continuând această discuţie în contradictoriu. Îşi împreună mâinile la spate şi se uită fix în grădină. Hai să trecem la un subiect mai util. Spune-mi ce putea fi atât, de important pentru tine încât să te scoată astăzi din casă.

Artemis trebuia să fie unul dintre cei mai încăpățânați, bărbați de pe fața pământului. Madeline dădu ochii peste cap, dar de sus nu se ivi nicio inspirație divină.

- Da, într-adevăr, domnule, spuse ea pe un ton vioi. Desigur, hai să trecem la un subiect care inflamează ceva mai puțin spiritele. După cum am susținut întotdeauna, pentru recăpătarea bunei dispoziții nimic nu se compară cu o conversație scurtă, dar plăcută despre crimă și comploturi ultrasecrete.

Artemis o privi peste umăr.

- Un sfat, madam. Nu-ți forta norocul. Ai fi obișnuită să iei singură hotărâri, însă te asigur că eu sunt la fel de obișnuit să fiu stăpânul propriei case. Se opri și ridică o sprânceană, cu subînțeles. Și în momentul de față, adăugă, trăiești în casa mea.

Madeline își dresе glasul.

- Excelentă observație, domnule. Ai tot dreptul să dai ordine aici. Ai cuvântul meu că nu voi mai pleca fără să mă asigur că știi încotro mă îndrept.

- Cred că trebuie să mă mulțumesc cu promisiunea asta. Și acum vorbește-mi despre aventurile prin care ai trecut astăzi.

- Da, ei bine, ca să fiu concisă, mi-a venit ideea că în Londra sunt foarte puțini spițeri care achiziționează ierburi vanzagariene și că, dintre aceștia, și mai puțini au cantități mari în stoc. Or, oricine o fi fost cel care a ars tămâia în labirintul lui Pitney, încercând să ne facă să ne pierdem cunoștința, trebuie să fi dispus de o cantitate serioasă.

Artemis tăcu timp de câteva secunde pentru a asimila implicațiile logicii ei.

- Așa că ai plecat ca să vezi dacă poți descoperi de unde au fost procurate ierburile respective?

Madeline fu mulțumită să constate că Artemis reușise atât de repede să înțeleagă ce însemnătate avea planul ei.

- De fapt, am știut exact de unde trebuie să încep. În dimineața asta am trecut împreună cu mătușa mea numai pe la spițeriile în care am considerat că există cele mai mari șanse să se fi vândut ierburi cu efecte soporifice.

Artemis făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade, ajungând cu fața spre ea. Madeline înțelese că reușise, în sfârșit, să-i trezească interesul.

- Continuă, spuse el.

- După cum am afirmat, există foarte puțini spițeri care achiziționează ierburi. Acum câteva luni, unul dintre ei a fost asasinat în propria prăvălie.

- Am auzit de crima aceea. Artemis miși ochii. S-a zvonit că ar fi avut legătură cu *Cartea Secretelor*.

- Da. Însă majoritatea bârfelor au încetat imediat după ce Ignatius Lorring s-a sinucis.

- Pe vremea aceea, m-am întrebat dacă nu exista vreo legătură între suicidul lui Lorring și zvonurile care circulau despre *Cartea Secretelor*, spuse Artemis gânditor. El a fost unul dintre foarte puținii oameni din toată Europa care ar fi fost capabil s-o descifreze.

Madeline ridică din umeri.

- Dacă ar fi să-l credem pe lordul Linslade, avem de-a face din nou cu o serie întreagă de zvonuri despre cartea aceea afurisită. În orice caz, am decis împreună cu Bernice să trecem pe la prăvălia doamnei Moss, ca să ne interesăm de ierburile cu efecte soporifice.

Artemis își frecă absent ceafa.

- Știi spițeria Moss. Când îmi fac lumânările pentru meditație, îmi procur de acolo ierburile necesare.

- Mulți adepți Vanza au fost clienții ei de-a lungul anilor. Doamna Moss a afirmat chiar o dată că însuși Lorring și-a procurat ierburi de la ea. Oricum, astăzi a spus că, deși de obicei are ierburi soporifice, temporar a rămas fără niciun gram fiindcă recent a vândut toată cantitatea unui domn care este membru al Societății Vanzagariene.

Categoric, de data asta Artemis o privi foarte intrigat. Depărtându-se de fereastră, traversă încăperea și se opri în fața ei, de partea cealaltă a biroului.

- Cine este domnul?

- Lordul Clay.

Pentru o frațiune de secundă, Artemis păru speriat. Apoi se încruntă.

- L-am întâlnit pe tipul ăsta o dată sau de două ori. Este destul de agreabil, dar cam greu de înțeles. Ca să mă exprim în termenii tăi, nu este decât un alt membru țicnit al Societății. Din câte știu, nu manifestă un interes prea mare față de vechea limbă vanzagariană. Mi-e greu să cred că s-ar afla în căutarea misterioasei *Cărți a Secretelor*.

- Oricum, se pare că în momentul de față se află în posesia celei mai mari cantități de ierburi soporifice vanzagariene din Londra.

Artemis luă în mână cuțitașul pentru deschis scrisorile și, absent, începu să-i lovească ușor capătul mânerului de tamponul sugativă.

- Nu-i o informație prea folositoare.

- Ai vreuna mai folositoare? întrebă Madeline, punând degetul direct pe rană.

El aruncă cuțitașul din mână.

- Nu. Foarte bine, vom merge pe firul ăsta.

- Cum? Nu prea putem să-i cotrobăim prin casă. Nu este goală, ca a lui Pitney. Trebuie să fie plină de servitori la orice oră din zi și din noapte.

Fața lui Artemis se destinse încet într-un zâmbet larg.

- O zicală desprinsă din vechea înțelepciune Vanza susține că fortărețele supraaglomerate sunt la fel de vulnerabile ca cele goale.

Madeline se încruntă.

- N-am auzit niciodată zicala asta.

- Probabil din cauză că a fost inventată de mine pe loc.

MADLINE se uită fix la flacăra până când aceasta se mări, umplându-i tot câmpul vizual. Mirosul degajat de lumânare, delicat și complex, înmiresmase tot aerul din dormitor.

Cu câteva minute în urmă trăsese draperiile grele și încuiase ușa ca să-și asigure intimitatea. Dormitorul era cufundat în semiobscuritate. Zgomotele înăbușite din casă și de pe strada care trecea pe sub fereastră se pierdeau în depărtare.

Tatăl său o învățase arta meditației Vanza cu mulți ani în urmă, dar Bernice fusese cea care alesese ierburile ce intrau în amestecul folosit la fabricarea lumânărilor speciale de spermanțet. Mirosul era fin, liniștitor pentru simțuri. La fel ca mirosurile din prăvălia doamnei Moss, îi readucea în memorie amintiri din trecut. Tot felul de imagini fugare i se perindau prin minte: tatăl său aplecându-se către ea pentru a-i explica cum se descifrează un pasaj deosebit de dificil dintr-un text antic...

Nicio imagine de-a mamei sale, care murise la un an după ce o născuse, dar pe Bernice o vedea în multe:

Bernice mutându-se în casa lui Reed, ca să aibă grijă de îndureratul ei frate mai mare și de micuța lui fiică... Bernice, vioaie, veselă, caldă, iubitoare, dovedind că este puternica ancoră de care avusese nevoie familia lor după moartea lui Elizabeth Reed ...

Bernice o îndrăgise pe Madeline, oferindu-i afecțiunea și grija unei mame. Impusese haoticei lor familii o direcție fermă. Pur și simplu își forțase fratele distrus să iasă din abisul în care îl aruncase moartea soției sale.

Până la urmă, în momentul acela de criză, nu studiile Vanza făcute de tatăl său o viață întregă salvase familia, gândi Madeline, ci Bernice.

Alungă frumoasele imagini din trecut, lăsând loc, în schimb, scenelor infernale din coșmarul ei recurent. Nu voia să-și reanalizeze visul, însă nu avea de ales. Ultima dată fusese puțin diferit de cele anterioare și știa că trebuia să înțeleagă în ce consta diferența.

Timpul trecea. Era atât de îngândurată, încât deveni iar conștientă de trosniturile flăcărilor; suficient de adânc pentru a simți în mână răceala cheii de fier. Zări pe covor sclipirea unui obiect de aur.

Simți că îi îngheață sângele, la fel ca atunci când văzuse aceste imagini în somn. Degetele îi tremurau, însă nu făcu niciun efort să alunge imaginile.

Întrebările lui Artemis îi dăduseră ideea să studieze scenele coșmarului în stare de meditație. În seara precedentă, discuția despre acest coșmar fusese întreruptă de apariția lui Zachary la ușa bucătăriei. Apoi, toată ziua avusese neliniștitoarea impresie că nu reușise să-i vorbească lui Artemis despre un amănunt important din noua versiune, puțin modificată, a visului.

El manifestase o vie curiozitate față de bastonul lui Renwick, însă, în coșmarurile ei, acesta era un element banal, veșnic prezent, așa că nu avea de gând să întârzie asupra acestui obiect. Elegantul baston nu era important. Nu era decât un simbol al vanității lui Deveridge.

Cheia era cea care o preocupa astăzi. În lunile de după declanșarea incendiului, o chinuse de multe ori îngrozitorul coșmar. Ocazional, imaginile suferiseră unele modificări, toate saturate de teama ei crescândă că nu va putea să descuie ușa dormitorului.

Dar nu-și amintea să mai fi visat o versiune în care să vadă mâna moartă a lui Renwick întinzându-se spre cheia care îi aluneca ei întruna dintre degete.

Nu încercă să forțeze scenele. Cu ajutorul lumânării și al unei concentrări impuse cu un calculat efort de voință, ele îi apăreau în fața ochilor minții suficient de prompt. Flăcările, râsul cumplit al lui Renwick, mirosul fumului, toate erau acolo, în capul ei.

Cheia îi căzu din mână. Se aplecă să o recupereze. Renwick râse. Ea întoarse capul ca să se uite la el.

El întinse degetele moarte spre cheie...

În dormitor răsună un țipăt. Flacăra lumânării pâlpâi, apoi se stinse. Încăperea se cufundă într-o beznă adâncă.

Înainte de a auzi bocăniturile unor cizme pe scară, Madeline abia avu timp să-și dea seama că ea fusese cea care țipase și răsturnase lumânarea. O clipă mai târziu, un pumn izbi cu forță în ușa de lemn.

- Madeline! Deschide imediat ușa!

Cu sufletul la gură, scăldată într-o sudoare rece se chinui să se ridice în picioare și se repezi spre ușa închisă. O deschise brusc, trântind-o de perete, iar Artemis intră înăuntru, gata s-o dea jos.

- Ce naiba ... ? Oprindu-se dincolo de pragul dormitorului, el mătură încăperea cu o singură privire.

- Nu s-a întâmplat nimic, se grăbi Madeline să spună. Îmi pare rău că am țipat.

El o privi, apoi se duse la fereastră, traversă încăperea doar din trei pași. Trase draperiile, verifică cremonele, se întoarse și se uită la lumânarea stinsă.

- Meditam, îi explică Madeline. Încercam să-mi amintesc imagini din vis.

În pragul ușii își făcu apariția și Bernice. Chipul ei era negru de îngrijorare.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă aici?

- Ei drăcie, e ceva în neregulă? Eaton Pitney cu brațul agățat de gât cu o fâșie de pânză albă, apăru în spatele lui Bernice. Sprâncenele lui stufoase se zbârliră sub imperiul panicii. Străinul a fost?

- Nu, nu, nu, protestă Madeline, după care gemu văzând că pe coridor mai apăruseră două persoane: Nellie și menajera. Meditam, adăugă. M-a speriat ceva. Va rog, nu aveți de ce să vă faceți griji.

- Mă ocup eu de chestia asta, doamnă Jones, zise Artemis, adresându-i-se menajerei. Fiți amabilă să va informați subalternii că totul este în regulă.

- Da, domnule. Aparent ușurată, doamna Jones se întoarse repede și dispăru cu Nellie după ea.

Artemis așteptă ca cele două femei să se retragă în încăperile de la baza scării dosnice. Apoi se uită la Madeline.

- Ce naiba s-a întâmplat?

- Visul meu. Madeline aruncă o privire scurtă spre Eaton Pitney. Povestea este lungă, domnule. Ar fi suficient să spun că mă chinuie un coșmar care se tot repetă. Noaptea trecută a suferit o oarecare schimbare. Există o cheie, înțelegeți dumneavoastră...

- O cheie? Pitney înclină capul într-o parte. De ușa, vrei să zici?

Artemis se uită la Madeline.

- Ce-i cu cheia?

- Îmi apare întotdeauna în vis, dar noaptea trecută am scăpat-o și, în loc s-o ridic cum fac în general... Oprindu-se aici, Madeline întoarse din nou capul spre Pitney. Domnule, ieri mi-ați spus că, după părerea dumneavoastră, micul volum pe care vi l-am arătat nu poate fi *Cartea Secretelor*.

- Este de-a dreptul imposibil. Chestia aia nici măcar nu a fost scrisă în limba corectă.

- Dar am discutat împreună posibilitatea ca acela să fie un limbaj codat.

- Și ce-i cu asta?

Madeline inspiră adânc.

- Lordul Linslade a purtat o conversație cu un intrus despre care a crezut că ar fi stafia defunctului meu soț. Linslade a spus că a discutat cu fantoma despre *Cartea Secretelor*. Se pare că stafia lui Renwick a susținut că, în cazul în care este găsită, cartea nu va putea fi tradusă fără indicii ajutătoare, fiindcă există prea puțini erudiți care pot citi texte scrise în limba aceea antică.

- Perfect corect, zise Pitney.

- Pe de altă parte, dumneavoastră ați afirmat că Străinul care v-a surprins în labirint v-a cerut o cheie.

- Unde vrei să ajungi, Madeline? întrebă Artemis.

- Ce-ar fi dacă acea *Carte a Secretelor* n-a fost distrusă în incendiu? întrebă Madeline foarte stăpână pe sine. Ce-ar fi dacă a intrat în posesia unei persoane care acum caută codul necesar dezvoltării secretelor ascunse în ea? Ce-ar fi dacă bizarul volumaș pe care l-am studiat este tocmai cheia *Cărții Secretelor*?

CAPITOLUL 18

AȘTEPTA ascuns în umbrele din spatele paravanului, urmărind orice mișcare prin micile orificii ale broderiei sparte de pe pânză. Cei doi bărbați intrară pe rând în elegantul restaurant. Fiecare fu surprins să-l vadă pe celălalt, dar amândoi reușiră să-și mascheze repede mirarea cu obișnuitele glume. În schimb, niciunul nu izbuti pe deplin să-și ascundă jena. Nu se mai întâlniseră față în față de când ieșiseră vii și nevătămați din încăperea incendiată.

Masa fusese pusă pentru patru inși. Lumina lumânării făcea cristalul și argintăria să sclipească. Draperiile grele, de catifea, ascundeau vederii grădinile parcului de distracții învăluit în ceața care se întindea dincolo de fereastra înaltă. Sunetele muzicii și zgomotele mulțimii se pierdeau în depărtare. Pașii domnilor erau înăbușiți de covorul gros. Niciun servitor nu se zărea prin preajmă.

Sala de mese privată era cufundată în tăcere.

Glenthorpe fu primul care sparse gheața.

- Nu m-am așteptat să te văd aici în seara asta. Să înțeleg că și tu deții acțiuni în această afacere?

- Te referi la proiectul minier? Flood puse mâna pe sticla cu vin de Bordeaux de pe masă și își turnă o porție generoasă, fără a se oferi să-l servească și pe Glenthorpe. M-am implicat de la bun început, adăugă. O să-mi scot repede profiturile.

- Mi s-a spus că oportunitatea de a investi din prima faza a fost limitată la numai o mână de persoane.

- Da, știu. Doar invitat puteai s-o faci. Flood bău o jumătate din porția de vin și se uită la Glenthorpe pe deasupra buzei paharului. Așadar te-ai numărat printre cei dintâi îndrăzneți care s-au lansat în afacerea asta aventuroasă?

- Doar mă cunoști, Flood. Râsul lui Glenthorpe răsună cavernos în micul salon. Ori de câte ori îmi iese în cale o chestie bună, sunt întotdeauna primul care știe să profite de ea.

- Da, te cunosc, spuse Flood calm. Iar tu mă cunoști pe mine. Și amândoi l-am cunoscut pe Oswynn. Foarte interesant, nu?

Întrebarea îl făcu pe Glenthorpe să tresară.

- Ai auzit ce se zvonește?

- Că în dimineața asta i-au scos cadavrul din râu? Da, am auzit.

- Un tâlhar de drumul mare i-a venit de hac, spuse Glenthorpe pe un ton ce părea pe de o parte nerăbdător, pe de alta disperat. Ții minte ce temperament avea. Furtunos, nesocotit. El era întotdeauna cel care risca. Își petrecea prea mult timpul în cartierele periculoase ale orașului. E de mirare că nu și-a frânt gâtul sau nu a fost împușcat de vreun nemernic din zona rău famată cu ani în urmă.

- Da, zise Flood. E de mirare. Dar acum s-a dus, nu-i așa? Și micuțul nostru club a rămas doar cu doi membri.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Flood, nu vrei să încetezi să-ți faci griji din pricina lui Oswynn?

- Am rămas numai doi și, printr-o ciudată coincidență, amândoi am venit aici în seara asta ca să ne întâlnim cu capul afacerii noastre și să auzim cu ce profituri ne alegem.

Glenthorpe se duse să se încălzească lângă foc.

- Ești cherchelit de-a binelea. Poate că ar trebui să eviți vinul până când punem capăt afacerii noastre.

- Afacerii noastre, repetă Flood gânditor. Ah, da, afacerii noastre. Ia zi-mi, nu ți se pare curios că n-a mai sosit nimeni?

Glenthorpe se încruntă. Apoi își scoase brusc ceasul din buzunar și săltă capacul.

- Este abia zece și un sfert.

- Invitația a fost făcută pentru ora zece fix.

- Și ce-i cu asta? Glenthorpe își lăsă ceasul să alunece în buzunar. Parcul este supraaglomerat în seara asta. Fără îndoială, ceilalți investitori întârzie din cauza mulțimii.

Flood se uită la cele patru farfurii de pe masă.

- Nu pot fi prea mulți...

Glenthorpe îi urmări privirea. Mâinile lui se mișcau nervos.

- Cel puțin încă doi.

Flood continuă să studieze cele patru farfurii de pe masă.

- Presupunând că unul dintre tacâmuri este pentru inițiatorul aventuroasei noastre încercări, înseamnă că, în afară de noi, mai există un singur investitor. Se pare că numai trei inși au fost invitați să facă avere de pe urma acestei afaceri.

- Nu înțeleg. Glenthorpe frământă între degete lăntșorul ceasului de buzunar. Ce om ar întârzia să afle cu ce profituri se alege?

Artemis ieși din spatele paravanului.

- Unul mort, spuse el, calm.

Flood și Glenthorpe se întoarseră repede cu fața în direcția din care se auzise vocea.

- Hunt, mormăi Flood.

- Ce dracu' se întâmplă aici? Expresia temătoare a lui Glenthorpe se transformă în derută totală. De ce te-ai ascuns în spatele paravanului? Ar fi trebuit să-ți anunți prezența când am sosit. Asta nu este o noapte pentru jocuri.

- De acord cu tine, spuse Artemis. Nu se va juca niciun joc.

- Ce-a fost cu remarcă aia despre mort? întrebă Glenthorpe brusc.

- Ești un prost, Glenthorpe. Flood nu-și desprinsese privirea de la Artemis. Întotdeauna ai fost un prost.

Glenthorpe se burzului furios:

- Fir-ar al naibii, cum îndrăznești să zici că sunt prost, domnule? N-ai niciun drept să mă insulti.

- Hunt nu este cel de-al treilea investitor, spuse Flood cu un aer de om obosit. Este inițiatorul afacerii miniere. N-am dreptate, domnule?

Artemis înclină capul.

- Perfectă dreptate.

-Inițiatorul? Glenthorpe se uită la cele patru tacâmuri de pe masă, apoi se uită din nou spre Artemis.

Atunci care este cel de-al treilea investitor?

Buzele lui Flood făcură o strâmbătură de dezgust.

- Bănuiesc că Oswynn este cel de-al treilea ins care a fost ademenit să-și riște întreaga avere în acest proiect.

Artemis nu ieșise din penumbra colțului în care se afla.

- Ai tras din nou o concluzie corectă. Dar, la drept vorbind, tu ai fost întotdeauna cel mai isteț dintre cei trei, nu-i așa?

Flood încleștă dinții.

- Ia spune - te întreb din pură curiozitate -, câte procente am pierdut din suma totală pe care am investit-o?

Artemis se apropie de masă, luă sticla cu vin de Bordeaux și își umplu un pahar. Apoi se uită la cei doi bărbați.

- Amândoi ați pierdut absolut totul, le spuse.

- Ticălos afurisit, murmură Flood.

Glenthorpe rămase cu gura căscată.

- Totul? Dar e imposibil. Cum rămâne cu profiturile noastre? Vom face averi fabuloase de pe urma acestei afaceri.

- Mi-e teamă că atât profiturile, cât și banii investiți de voi au dispărut în puțurile minei de aur imaginare din Mările Sudului, spuse Artemis.

- Vrei să zici că nu există nicio mină?

- Da, Glenthorpe. Exact asta vreau să zic.

- Dar... dar mi-am ipotecat proprietățile pentru ca fondurile băgate în afacerea asta minieră să fie cât mai mari. Glenthorpe se agăță de spătarul scaunului ca să se simtă mai sigur pe picioare. Voi fi ruinat.

- Toți trei am aruncat în joc o sumă mult mai mare decât ne puteam permite. Flood îl ținut pe Artemis cu ochi plini de venin. Ne-am lăsat orbiți. Am fost înșelați de o iluzie. Hunt, aici prezent, este magicianul din spatele scenei.

Glenthorpe se clătină pe picioare. Trăsăturile lui părură a se comprima, dându-i o expresie de om torturat. Își duse o mână la piept. Inspiră de câteva ori, nu prea adânc, apoi, încet, își îndreptă spatele.

- De ce? Ce-i cu toată povestea asta?

Artemis se uită la el.

- E o poveste în legătură cu Catherine Jensen.

Glenthorpe păli. Se trase spre un scaun și se așeză greoi.

- Fir-ar să fie. Tu mi-ai trimis medalionul pe care l-am primit acum câteva luni, nu-i așa?

- Înainte de a face următorul pas, am vrut să aveți timp să meditați asupra trecutului, spuse Artemis.

- Ești un drac cu sânge rece, Hunt, zise Flood aproape nepăsător. N-ar fi trebuit să-mi pun mintea la contribuție abia în seara asta, ci cu mult înainte.

- Nu. Glenthorpe își frecă nasul cu dosul palmei. Nu, este imposibil. Cum se poate așa ceva? Povestea aia s-a încheiat acum cinci ani.

Artemis nu se obosi să-i arunce decât o scurtă privire. Flood era periculosul.

- Nu există limită de timp pentru răzbunare.

- Dar a fost un accident. Vocea lui Glenthorpe se ridică. Tipa a făcut agitație. Cine ar fi crezut că o pricăjită ca ea poate lupta așa? Ne-a scăpat din mâini. Am încercat s-o prindem, dar a fugit. Era atât de întuneric în noaptea aceea... Nici urmă de lună. Fără lanternă nu puteai să vezi nici mâna. N-a fost vina noastră că a căzut de pe faleza aia.

- Eu consider însă că este vina voastră, spuse Artemis cu glas mios. A ta, a lui Oswynn și a lui Flood.

- Bine, zise Flood calm. Așadar, ne vei omorî cum l-ai omorât pe Oswynn?

Fața lui Glenthorpe se alungi.

- Tu l-ai omorât pe Oswynn? Cutremurat de un puternic frison, se agăță de masă, ca să-și revină. N-a fost asasinat de un tâlhar?

- Este evident că Hunt este cel care i-a luat viața lui Oswynn, spuse Flood. Cine altcineva ar fi putut s-o facă?

- Din întâmplare, zise Artemis, Oswynn n-a murit de mâna mea.

- Nu te cred, spuse Flood.

- Treaba ta ce crezi și ce nu, desigur, dar, dacă pierzi timpul uitându-te după mine peste umăr, s-ar putea să nu-l observi pe adevăratul criminal stând chiar în fața ta.

- La fel cum am ratat ocazia de a observa că am fost momiți către ruina noastră financiară? întrebă Flood printre dinți.

Artemis zâmbi.

- Exact. Sfatul meu este să fiți precauți cu toate persoanele proaspăt cunoscute.

- Nu. Respirația lui Glenthorpe era superficială și neregulată. Nu, nu se poate întâmpla așa ceva.

Flood încleștă dinții.

- Hunt, dacă nu tu l-ai omorât pe Oswynn, atunci cine a făcut-o?

- Excelentă întrebare. Absent, Artemis bău o gură de vin. Una căreia sper să-i pot găsi curând răspunsul. Dar până atunci trebuie să presupunem că asasinul poate să-l ia la rând pe unul dintre voi. Ca să nu mai zic că n-ar fi exclus să vă atace pe amândoi o dată. Tocmai de aceea v-am chemat aici în seara asta. Înainte de a muri, am vrut să știți că nevinovata Catherine Jensen a fost răzbutată așa cum se cuvine.

Agitat, Glenthorpe clătină capul, neajutorat.

- Dar de ce ar încerca bruta aia să neucidă?

- Pentru același motiv pentru care l-a ucis pe Oswynn. Speră să-mi abată gândurile de la un alt proiect, în care sunt profund implicat, spuse Artemis. Mă văd nevoit să admit că a reușit să-mi distragă atenția. Nu-mi pot permite să rabd și în continuare situația asta.

Flood se uită la el.

- Ce alt proiect?

- Cealaltă afacere a mea nu te privește, zise Artemis. Este suficient să știi că, pe moment, nu mai am nicio treabă cu tine și cu Glenthorpe. Evenimentele m-au silit să-mi joc mâna de cărți mai devreme decât am plănuit. În clipa de față va trebui să mă mulțumesc cu gândul că mâine dimineată vă veți trezi cu creditorii pe treptele din fața casei.

- Sunt distrus, gemu Glenthorpe. Absolut distrus.

- Da. Artemis se îndreptă spre ușă. Chestia asta nu compensează ceea ce ai făcut acum cinci ani, evident, dar îți va da un subiect de meditație pentru nopțile lungi și reci. Dar asta numai presupunând că tipul care l-a omorât pe Oswynn nu va ajunge întâi la tine...

- Să te înghită iadul, ticălos afurisit, mârâi Flood. N-o să scapi basma curată.

- În cazul în care consideri că ți-am lezat onoarea, spuse Artemis cu glas foarte dulce, simte-te liber să-mi trimiți martorii.

Flood roși de mânie, dar nu scoase o vorbă.

Artemis ieși în hol și închise ușa. Din spate, auzi un obiect izbindu-se de panourile de lemn și făcându-se țândări. Probabil sticla cu vin de Bordeaux.

Coborî scara dosnică și se pierdu în ceața nopții. Ceața nu stăvilise entuziasmul mulțimii, însă majoritatea vizitatorilor aleseseră astăzi distracțiile oferite sub cupolele pavilioanelor. Luminile din Pavilionul de Cristal străluciau. Artemis străbătu aleea care trecea șerpuiind printr-un pâlț de copaci luminat de lampioane. Aleea pietruită era pustie la ora asta.

În sfârșit, se terminase. Cinci ani lungi de așteptare, de planificare, de punere la punct a strategiei; cinci ani care se încheiaseră acum. Oswynn era mort, Flood și Glenthorpe ruinați. În plus, ultimii doi puteau să-și piardă viața de mâna misteriosului criminal care juca rolul stafiei lui Renwick Deveridge. Era într-adevăr suficient.

Gândind așa, Artemis își dădu seama că se aștepta să simtă ceva, dar își simțea sufletul pustiit. Unde era satisfacția? Unde era sentimentul de a fi făcut dreptate? Unde era stropul de împăcare la care sperase?

Ciulind urechile, ascultă aplauzele ce se auzeau din Pavilionul de Argint. Demonstrația de hipnotism tocmai se încheiase.

Îi trecu prin minte că în ultimii cinci ani fusese și el într-un fel de transă. Poate că Madeline avea dreptate. Poate că era unul dintre cei mai mari excentrici. Ce om cu mintea întreagă, limpede putea să-și petreacă *cinci ani* din viață plănuind o răzbunare?

Cunoștea răspunsul la această întrebare. Un om care n-avea de ce trăi decât pentru a se răzbuna cu sânge rece.

Apăsătoarea cunoaștere coborî asupra lui la fel de cenușie și de informă ca ceața, dar mult mai grea pentru suflet. Ieșind pe poarta de vest, se îndreptă spre primul șir de trăsurii care se profila în întuneric.

EL SE OPRI când văzu trăsura mică și neagră care îl aștepta în stradă. Lămpile exterioare aruncau o strălucire fantomatică în ceață. Interiorul cabinei era învăluit în întuneric.

- Pe naiba!

Golul din interiorul lui a fost eclipsat de furie. Ea nu trebuia să fie aici. Apropiindu-se de trăsură, Latimer l-a salutat de la locul lui.

- Îmi pare rău din cauza asta, domnule Hunt. Am încercat să-i spun să nu vă urmărească în seara asta, dar nu am reușit s-o conving.

- Vom discuta despre cine îți dă ție ordinele, mai târziu, Latimer.

Artemis a deschis brusc ușa trăsurii și a sărit în cabina întunecată.

- Artemis. Vocea lui Madeline era sufocată de o anumită emoție, pe care el nu o putea identifica pe moment. Te-ai întâlnit cu cei doi bărbați astă-seară. Glenthorpe și Flood. Nu te obosi să negi.

Se așeză vizavi de ea. Fiind voalată, la fel ca în prima seară când s-au cunoscut, nu-i putea vedea expresia, dar văzându-i degetele înmănușate încleștate în poală, îi simțea tensiunea care o cuprinsese.

- Nu am nicio intenție de a nega acest lucru, îi răspunse el.

- Cum îndrăznești, domnule?

Furia ei îl îngheță câteva secunde.

- Ce naiba e asta?

- Nici măcar nu ai avut amabilitatea de a mă informa despre planurile tale de astă-seară. Dacă Zachary nu ar fi menționat din întâmplare că a transmis mesaje la doi domni cu care ai avut relații de afaceri, nu aș fi știut despre ce era vorba. Cum ai putut să faci așa ceva fără să-mi spui?

Furia ei îl uimi.

- Afacerea mea cu Flood și Glenthorpe din seara asta nu te privește.

- Le-ai spus de ruina lor iminentă, nu-i așa?

- Da.

- La naiba, domnule. Puteai fi ucis.

- Foarte puțin probabil. Eram stăpân pe situație.

- Doamne Dumnezeule, Artemis, ai orchestrat o confruntare cu cei mai mari dușmani ai tăi și nici măcar nu l-ai luat pe Zachary să-ți păzească spatele?

- Te asigur, că nu a fost nevoie de Zachary acolo.

- Nu ai avut niciun drept să-ți asumi un asemenea risc. Ce se întâmpla dacă ceva nu mergea bine? Madeline ridică vocea. Dacă Flood sau Glenthorpe te provocau la duel?

Furia ei era tulburătoare și oarecum interesantă. Ea era destul de îngrijorată pentru el, realiză Artemis.

- Flood și Glenthorpe nu sunt genul care își riscă gâtul în dueluri. Dacă ar fi fost așa, i-aș fi provocat cu mult timp în urmă. Liniștește-te, Madeline.

- Să mă liniștesc? Cum poți sugera un astfel de lucru? Ce se întâmpla dacă unul dintre ei scotea pistolul și te împușca pe loc?

- Nu am fost în totalitate nepregătit, îi spuse el liniștitor. Ezit să-ți reamintesc defectele mele, dar la urma urmei sunt Vanza. Nu sunt un om ușor de ucis.

- La naiba cu antrenamentul tău Vanza, să știi că nu este de ajutor împotriva unui glonț, domnule. Și Renwick Deveridge era Vanza, și tot am luat un pistol și l-am împușcat pe coridor în noaptea aceea.

Caleașca era deja în mișcare, însă tăcerea din interior părea asurzitoare, așa că niciunul dintre ei nu mai auzea zgomotele roților și copitelor. Madeline asculta ecourile proprii confesiuni și se întreba dacă nu înnebunise de-a binelea. După ce reușise atâtea luni să păstreze cu sfințenie marele ei secret - un secret pentru care putea fi spânzurată sau deportată -, îl dezvăluise într-o clipă doar sub impulsul unui acces nestăpânit de furie.

Artemis părea îngândurat.

- Așadar, zvonurile și speculațiile sunt corecte. Tu l-ai împușcat.

Madeline încleștă mâinile în poală.

- Da.

- Și coșmarul tău recurent... să înțeleg că reprezintă o relatare exactă a evenimentelor din seara aceea?

- Da. Doar prima parte nu ți-am povestit-o.

- Partea în care îl împuști pe Deveridge?

- Da.

El nu-și luă ochii de la ea.

- Și nu mi-ai spus nici de ce voiai cu atâta disperare să descui ușa dormitorului, deși casa se prefăcea în scrum în jurul tău.

- Bernice era în dormitor.

În trăsură se lăsă din nou o tăcere cumplită, dar numai o fracțiune de secundă.

- A naibii treabă! Artemis se gândi puțin la ultima ei afirmație. Cum a ajuns să fie încuiată în camera aia? întrebă în cele din urmă.

- A răpit-o Renwick chiar în seara aceea, după ce îl otrăvise pe tata. Degetele ei se contractară. A adus-o în casa lui, a legat-o, i-a băgat un căluș în gură și a lăsat-o pradă focului.

- Cum ai găsit-o?

- Tata trăia încă în momentul în care l-am descoperit. El mi-a spus că Renwick o luase pe Bernice și că, după aceea, va veni după mine. Mi-a zis că singura noastră speranță este o acțiune rapidă, hotărâtă. Mi-a ordonat să-mi amintesc tot ce m-a învățat despre metodele Vanza.

- Și ce-ai făcut?

- M-am dus după Renwick acasă la el. Până să ajung acolo, apucase deja să declanșeze incendiul din laborator. Tocmai se pregătea să producă un al doilea focar la parter, în bucătărie. Am intrat în grădină, m-am uitat în sus și am văzut-o pe Bernice la fereastra dormitorului. Reușise să se deplaseze până acolo, dar avea mâinile legate. Nu putea deschide fereastra. Iar eu n-aveam niciun echipament de escaladare.

- Așa că ai intrat în casă, nu?

- Da. N-aveam de ales. Madeline închise ochii. Amintirile năvăleau cu o viteză înspăimântătoare. Renwick era tot în bucătărie. Nu m-a auzit. Am urcat scara și am luat-o de-a lungul coridorului care ducea spre dormitor. Era destul de întuneric. Doar focul de pe scara dosnică lumina casa.

- Ai găsit dormitorul încuiat.

Madeline încuviință dând din cap.

- Am încercat să mă folosesc de o agrafă. Auzeam trosnetele focului. Știam că nu dispun de prea mult timp. Apoi, aproape pe nepusă masă, m-am trezit cu *el* pe culoar. Probabil că mă zărise când am urcat scara.

- Ce ți-a zis?

- A răs când m-a văzut stând pe vine în fața ușii. A ridicat mâna ca să-mi arate cheia. Și a rîs. "De asta ai nevoie?" m-a întrebat.

- Tu ce ai spus?

- Nimic. Madeline îl privi prin voaleță. Pistolul era pe podea, lângă mine, ascuns sub faldurile pelerinei mele. El nu-l văzuse. Tata m-a avertizat că nu trebuie să ezit, fiindcă Renwick este un Vanza. Așa că n-am zis nimic. Am întins mâna, am luat pistolul și, dintr-o singură mișcare, l-am împușcat mortal. Nu se afla la mai mult de doi metri de mine, înțelegeți? Înainta spre mine. Râdea ca un demon ce era. N-am avut cum să ratez ținta. N-am îndrăznit s-o ratez.

Artemis o studie cu ochi strălucitori.

- Apoi ai luat cheia, ai descuiat ușa și ți-ai salvat mătușa.

- Da.

- Ești realmente incredibilă, draga mea.

Madeline se holbă la el.

- N-am mai fost niciodată atât de îngrozită.

- Da, firește, admise Artemis. Tocmai de asta povestea este atât de uluitoare. Nu doresc să întârzii asupra subiectului mai mult decât este necesar, dar, din moment ce tu și mătușa ta sunteți ultimele persoane care l-au văzut pe Renwick în viață, trebuie să te întreb din nou dacă ești absolut sigură că el a murit în seara aceea.

Madeline se cutremură.

- Da. Bernice s-a oprit lângă el doar atât cât i-a fost necesar pentru a se asigura că murise. A zis că nu avem voie să facem nicio greșală, fiindcă Renwick este prea nebun și prea periculos.

- Și foarte viclean.

Madeline își adună gândurile și îl fixă cu o privire hotărâtă.

- Aproape la fel de inteligent și de viclean ca tine, domnule. Dar nu suficient de inteligent sau de viclean pentru a scăpa de un plumb.

- Am înțeles unde bați și îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți.

- La naiba, Artemis, nu mă trata de parcă aș fi o idioată cu creier de gâscă. Știu ce ravagii poate face în pieptul unui bărbat un plumb tras de la mică distanță.

- Neîndoielnic. De ce ai ales acest moment pentru a-mi spune adevărul despre cele întâmplate în seara cu pricina?

Madeline încremeni.

- Te asigur că n-am avut intenția să-mi recunosc crima.

- Autoapărare.

- Da, ei bine, nu toată lumea ar crede povestea asta, Artemis.

- Eu o cred.

- Scuză-mă, domnule, dar tratezi cu o oarecare nepăsare, ca să nu spun mai mult, vestea că sunt o criminală.

Artemis schiță un zâmbet șters.

- Fără îndoială, doar fiindcă vestea nu este tocmai nouă. A trecut ceva timp de când sunt aproape sigur că Deveridge a fost împușcat fie de tine, fie de mătușa ta. Dintre voi două, am fost înclinat să pariez pe tine. Bernice ar fi ales otrava, nu pistolul.

- Înțeleg. Madeline se uită la mâinile ei strâns împreunate. Nu prea știu ce aş putea să spun.

- Nu este nevoie să spui ceva. Artemis făcu o scurtă pauză. Dar în legătură cu felul în care ai divulgat adevărul...

- Nu-mi pot da seama ce mi-a venit. Trebuie să-mi fi pierdut mințile. Se încruntă. Nu, nu mințile, ci autocontrolul. Cum *îndrăznești* să-ți riști viața așa cum ai făcut-o în seara asta?

- De ce ești așa de supărată pe mine? întrebă el direct. Te temi că dacă Glenthorpe sau Flood măucid, nu vei mai avea parte de serviciile mele?

Madeline se înfurie de-a binelea.

- Mii de draci, Artemis, doar știi că nu-i adevărat. Sunt mâniaoasă pentru că nu mă împac cu gândul că ți s-ar putea întâmpla ceva.

- Vrei să zici că ți-am devenit drag în ciuda trecutului meu de practicant Vanza? Că poți trece cu vederea legăturile mele cu activitățile comerciale?

Ea îl străfulgeră cu privirea.

- Nu am chef de ironii, domnule.

- Nici eu. Fără niciun avertisment, el întinse brațele și o apucă de umeri. Spune-mi deschis, de ce nu te împaci cu gândul că aş putea fi ucis?

- Nu fi nesuferit, domnule, șuieră ea printre dinți. Știi foarte bine de ce nu vreau să fii rănit sau s-o pățești și mai rău.

- Dacă nu ideea că vei fi nevoită să-ți găsești un alt expert Vanza, să fie oare din cauză că nu suportă gândul că sentimentul de vinovăție te va împovăra și mai mult? De aceea ești atât de îngrijorată pentru mine?

- Lua-te-ar naiba, Artemis.

- Ți-e teamă că, întâmplându-mi-se ceva cât timp sunt în slujba ta, vei fi obligată să-ți asumi responsabilitatea, așa cum ai făcut-o pentru ceea ce i s-a întâmplat tatălui tău, nu-i așa?

Madeline sesiză brusc că și Artemis clocotea de furie.

- Da, ăsta-i unul dintre motive. Nu am nevoie ca o nenorocire suplimentară să-mi sporească sentimentul de vinovăție. Nu, mulțumesc foarte mult.

- Pentru mine nu-ți vei asuma nicio responsabilitate, madam. Vocea lui era rece și tăioasă ca un cuțit. S-a înțeles?

- Îmi voi asuma absolut orice responsabilitate afurisită voi avea chef.

- Nu, nu vei face așa ceva. Retrăgându-și mâna dreaptă de pe umărul ei, Artemis îi apucă voaleta de marginea de jos și îi aruncă țesătura subțire peste cap. Suntem băgați amândoi în afacerea asta și vom ieși din ea împreună.

- Artemis, dacă ți se întâmplă ceva, cred că voi înnebuni cu adevărat, murmură Madeline pierdută.

El îi prinse fața între palme.

- Ascultă-mă cu atenție. Eu hotărâsc singur ceea ce fac. Tu nici nu ocupi poziția necesară, nici n-ai dreptul să-ți asumi vinovăția pentru ceea ce se întâmplă ca urmare a acestor hotărâri. S-o ia naiba de treabă, Madeline, nu sunt *responsabilitatea* ta.

- Atunci ce ești, domnule?

- Pentru numele lui Dumnezeu, madam, sunt *iubitul* tău. Nu uita nicio clipă adevărul ăsta.

Îi zbrobi buzele sub ale lui, apoi o împinse într-o parte și o întinse pe perne. Greutatea trupului lui o țintui pe canapea. Piciorul lui îi mototoli faldurile rochiei.

- *Artemis*.

- Acum câteva minute, când am ieșit din Pavilioanele Visurilor, am avut senzația că ies dintr-o stare de transă. Artemis îi cuprinse fața între mâinile sale. O transă care a durat cinci ani lungi. Cinci ani în care n-am

rezistat decât datorită planurilor mele de răzbunare. În seara asta am înțeles pentru prima dată că în viața mea a apărut acum ceva mult mai important.

- Ce anume, Artemis?

- Tu.

Înclinând capul, el îi pecetlui gura cu sărutări înfocate, posesive. Senzații aproape violente, atât ale lui, cât și ale ei, aprinseră simțurile lui Madeline. Se agăță de el, răspunzându-i la sărutări cu o pasiune la fel de nestavilită.

Buzele lui îi lăsară o dără fierbinte de-a lungul gâtului.

- Sunt iubitul tău, spuse el din nou.

- Da. *Da*.

Apoi el îi împinse poalele rochiei până în talie. Ea îi simți mâinile, calde și posesive, pe pielea goală de deasupra jartierelor.

Artemis îi găsi locul cel mai intim întâi cu degetele și o aduse într-o stare febrilă de maximă dorință, cu numai câteva mângâieri.

Madeline îi simți organul erect apăsând-o și abia atunci realizează că Artemis reușise între timp să-și descheie pantalonii. Nu i se mai întâmplase să trăiască o senzație atât de intensă de vulnerabilitate. Dar nu o alarmă. Nu făcea decât să-i sporească excitarea.

Apoi el o pătrunse brusc, până la capăt. Luată prin surprindere, inspiră spasmodic, însă el începu să se miște fără să o aștepte. O îmbrâncea într-un ritm rapid, presant, neîndurător.

Imensa tensiune din pânțele ei se eliberă pe neașteptate prin zeci de pulsații plăcute care îi străbăteau întreg trupul.

Imediat după aceea îl auzi pe Artemis scoțând o exclamație înăbușită de satisfacție și ușurare și îi simți mușchii spatelui încordându-se sub mâinile ei. Îl strânse la piept când își dădu seama că el își descătușa întreaga energie.

La o oră după ce se urcă în pat, Artemis renunță în cele din urmă la orice încercare de a adormi. Aruncă plapuma cât colo, se ridică și îmbracă halatul.

Traversă încăperea și, o dată ajuns la masa joasă, se așeză pe carpetă și aprinse lumânarea pentru meditație. Închizând ochii, lăsă mirosul pătrunzător al ierburilor să-i domolească vârtejul gândurilor.

După un timp, trecu în revistă fiecare plan, fiecare măsură de precauție și fiecare mișcare făcută până acum, căutându-le lacunele și punctele slabe.

Dar când se declară mulțumit că, pe moment, făcuse tot ce putuse, gândurile îi fură din nou tulburate de imaginea lui Madeline.

Trebuiă să-i asigure protecția. Ea era cea care îl scosese din îndelungata lui transă.

CAPITOLUL 19

POLICANDRELE sclipitoare scâldau lunga sală de bal într-o lumină orbitoare. Toată "lumea bună" venise să se simtă bine în casa lordului Clay și a doamnei sale, o gazdă renumită. În ciuda faptului că știa adevăratul motiv pentru care se afla aici în această seara, lui Madeline îi era imposibil să nu se minuneze cât de cât de ceea ce vedea. Înainte de căsătorie își petrecuse foarte rar timpul în înalta societate, iar după aceea, nu o mai frecventase deloc. Era cu adevărat o cu totul altă lume, un tărâm plin de iluzii năucitoare, ca în Pavilioanele Visurilor.

Stând împreună cu Bernice lângă ușile franțuzești deschise, urmări femeile în rochii vapoase valsând în brațele eleganților bărbați. Lacheii în livrele se strecurau prin mulțime cu tăvi de argint încărcate cu șampanie și limonadă. Conversații și râsete artificiale se luau la întrecere cu acordurile muzicale.

Bernice o studie din cap până în picioare și schiță un zâmbet radios de satisfacție.

- Te poți compara cu orice femeie de aici, draga mea.

Madeline se uită în jos, la faldurile din satin galben-pai ale rochiei sale, și strâmbă din nas.

- Doar mulțumită ție.

- Ha. Mulțumirile sunt pentru Hunt. El a fost cel care s-a ținut ferm pe poziție, insistând să nu te îmbraci în negru în seara asta. Și trebuie să recunosc că era și vremea să începi să porți haine ceva mai potrivite pentru o tânără de vârsta ta.

Rochia galbenă se materializase ca prin minune în după-amiaza aceea cu ajutorul unei croitorese talentate. De asemenea, din neant apăruseră parcă și mănușile asortate, și pantofii ușori, de dans, din antilopă de aceeași culoare.

Bernice fusese foarte mulțumită să constate că Madeline știa ce rol jucase ea în toată povestea asta. Dar pe Madeline numai privirea luminoasă, de satisfacție masculină din ochii lui Artemis o convinsese că, poate, venise vremea să renunțe la doliul după tatăl ei.

Artemis fusese cu ideea de a profita de faptul că vila Clay va fi supraaglomerată în seara asta. Este o ocazie excelentă de a cotrobăi prin camera de lucru a lordului, îi explicase el. Trebuia să afle ce făcuse Clay cu marea cantitate de ierburi soporifice pe care o achiziționase de la spițeria Moss's.

Madeline se uită neliniștită spre impunătoarea scară. Într-acolo dispăruse Artemis cu o jumătate de oră în urmă pentru clandestinele lui investigații. De atunci nu mai dăduse niciun semn de viață.

- A plecat cam de mult timp, bombăni ea, adresându-i-se lui Bernice.

- Sunt sigură că n-avem de ce să ne facem griji. Hunt este mult prea inteligent ca să fie surprins umblând prin biroul lui Clay.

- Nu mă îngrijorează că ar putea fi prins. Mă neliniștește faptul că a ales partea cea mai ușoară a afacerii din seara asta. Mie mi-a lăsat sarcina de a mă descurca cu cea dificilă.

- Ce vrei să spui?

- Păi nu este evident? Eu sunt cea care trebuie să fac față tuturor acestor priviri insistente și comentarii ironice. N-ai observat ce freamăt a cuprins mulțimea când am intrat în sala de bal? De parcă oamenii ăștia n-ar avea ceva mai bun de făcut decât să bârfească în legătură cu apariția lui Artemis Hunt în compania Cumplitei Văduve.

Bernice chicoti.

- Ai dreptate, draga mea. Oamenii ăștia n-au altceva mai bun de făcut. Este clar că relația dintre tine și Hunt a ajuns în centrul atenției tuturor.

- Parcă am fi una dintre atracțiile de la Pavilioanele Visurilor. Ar trebui să-i pun să plătească bilete.

- Ei, nu-i chiar așa de rău.

- Ba da, este. Aș fi preferat să scotocesc eu biroul lui Clay. Lui Artemis i-ar fi priit să stea aici, jos, în fața acestor priviri curioase.

- Lumea Politicoasă se plictisește foarte repede de bârfă, o asigură Bernice. Vestea că ești combinată cu Hunt va înceta în curând să-i intereseze.

- Sper din tot sufletul să ai dreptate.

- Bernice. Vocea necunoscută răsună cam ascuțit, chipurile din cauza surprizei. Ce bine îmi pare că te revăd. A trecut atâta vreme de la ultima noastră întâlnire...

Întorcându-se, Madeline văzu repezindu-se spre ele o femeie de vârstă mijlocie, într-o rochie de mătase roz. Doamna le privea prin lornion.

- Dumneata ești doamna Deveridge, nu-i așa?

Madeline hotărî din prima clipă că necunoscuta nu-i era pe plac.

- Am fost cumva prezentate, doamnă?

- Mătușa dumitale se poate ocupa de politețuri. Noi două ne cunoaștem bine.

- Lady Standish, murmură Bernice. Permiteți-mi să v-o prezint pe nepoata mea, Madeline.

- Cumplita Văduvă. Lady Standish îi aruncă lui Madeline un zâmbet glacial. Temeritatea lui Hunt trebuie admirată. Nu orice bărbat ar avea curajul să ia în casa sa o femeie cu reputația ta.

Madeline fu stupefiată de incredibila grosolanție. Bernice, în schimb, profită imediat de ocazie:

- Artemis Hunt nu este genul dumitale de bărbat, adică un laș, spuse ea degajată. Spre deosebire de fiul tău, Endicott, care pare să prefere femeile mediocre, Hunt demonstrează gust pentru inteligență și stil.

Ochii doamnei Standish scăpărară de revoltă.

- Și pentru pariurile periculoase, după cum se vorbește.

Madeline se încruntă.

- Despre ce naiba vorbiți, doamnă?

Doamna Standish zâmbi subțire, răutăcios.

- Păi cum, draga mea doamnă Deveridge, nu știai că numele dumitale apare în cărțile de pariuri ale tuturor cluburilor bărbățești din oraș? S-au oferit o mie de lire ca recompensă domnului care va reuși să supraviețuiască unei nopți petrecute alături de tine. Presupun că Hunt și-a luat deja premiul.

Madeline căscă gura.

- Nu te teme, continuă lady Standish. Probabil că vei reuși să-l convingi să împartă profitul cu tine.

Madeline rămase fără grai.

Nu și Bernice. O studie pe lady Standish cu răceala și disprețul unui general care își întâlnește dusmanul pe câmpul de luptă.

- Se vede că n-ai auzit că, în seara trecută, gazda noastră a lansat o provocare la duel în clubul său. A declarat răspicat că va da întâlnire în zori oricărui domn care menționează numele nepoatei mele într-un context pe care Hunt îl consideră cât de cât jignitor. Poate că ai dori să-l avertizezi pe tânărul Endicott. Din câte îmi amintesc, el este unicul tău moștenitor. Ar fi păcat să-l pierzi într-un duel din cauza onoarei nepoatei mele, nu crezi?

Venise rândul doamnei Standish să caște gura. În ochii ei reci se putea citi stupoarea care o lovise.

- Păi, niciodată nu mi s-a întâmplat să...

Se întoarse și își făcu loc prin mulțime fără să mai spună nimic.

Madeline reuși în cele din urmă să-și adune gândurile. Se întoarse către Bernice.

- Ce-a fost asta? Să nu-mi zici că Hunt a amenințat cu adevărat că va provoca la duel orice bărbat care mă jignește.

- N-ai de ce să-ți faci griji, draga mea. Nimeni nu va fi atât de prost încât să se pună cu el.

- Nu asta-i esența. Madeline abia își putea stăpâni panica și furia. Doamne Dumnezeule, nu-i pot permite lui Hunt să-și riște gâtul într-un mod atât de ridicol. Și de ce nu mi-a vorbit nimeni despre pariul din cărțile cluburilor?

- Știam că vesta nu va face decât să te întristeze, draga mea. Bernice o bătu ușor pe mână. În ultima vreme ai avut parte de suficiente neazuri.

- Dar cum ai reușit să afli toate astea?

- Cred că este posibil ca domnul Leggett să-mi fi pomenit ceva, zise Bernice veselă, dar ocolind răspunsul direct.

- Pe cinstea mea, când îl voi întâlni voi avea de spus câteva cuvinte pe tema asta, șuieră Madeline printre dinți, clocotind de furie.

- Domnului Leggett?

- Nu. Madeline miji ochii. Lui Artemis.

ARTEMIS auzi cheia zăngănind în broască exact când terminase de scotocit prin ultimul sertar al biroului lui Clay. Grăbit, stinse lumânarea și se ascunse pe după draperia grea de catifea care cădea ca o cascadă pe lângă fereastra înaltă a încăperii.

Din ascunzătoare, auzi ușa deschizându-se. Cineva intră în bibliotecă. Văzu strălucirea flăcării lumânării, dar nu putu să-și dea seama cine o ducea.

- Aici erai, Alfred? întrebă o voce de pe coridor. Te caută cei din bucătărie.

- Spune-le că vin imediat. Trebuie să-mi fac întâi rondurile. Doar știi cât dorește stăpânul să fiu cu ochii pe valorile lui după jaful de acum câteva seri. Și mi-a zis că azi trebuie să fiu mai atent ca oricând, casa fiind plină de oameni.

- Ha. Chestia aia nu prea poate fi numită jaf. N-a lipsit decât borcanul ăla cu ierburi, pe care l-a adus luna trecută de la spițerie. Ducă-se pe pustii, dacă vrei să știi ce cred eu.

- Nu te-a întrebat nimeni, George.

Acesta era cu siguranță răspunsul la cea mai presantă întrebare din seara aceea, gândi Artemis, ascultând cum se închidea ușa în urma lacheului care se retrăgea. Ierburile soporifice fuseseră furate. O altă vizită nocturnă de-a misterioasei stafii, fără îndoială. Evident, lordul Clay nu putea fi implicat în această afacere.

Artemis ieși de după draperie, apoi din bibliotecă și se îndreptă spre scara din celălalt capăt al culoarului. Câteva minute mai târziu își croia drum prin aglomerata sală de bal, cu intenția să ajungă la Madeline și la Bernice.

O parte din frustrarea provocată de faptul că nu reușise să culeagă nicio informație utilă în biblioteca lui Clay pieri pe loc la vederea lui Madeline. Arăta magnific, gândi. Le pune în umbră pe toate celelalte femei nu pentru că ar fi fost cea mai frumoasă, ci pentru că, din punctul lui de vedere, exercită o forță de atracție mai puternică decât oricare alta.

Pur și simplu, nu își putea lua ochii de la ea când se îndreptă spre locul în care stătea. Avusese dreptate în privința nuanței aceleia de galben, își spuse în gând. Categorie, lumina soarelui era culoarea ei.

- Bună seara, doamnelor, zise degajat, oprindu-se lângă Madeline. Vă distrați bine?

Madeline se întoarse brusc spre el. Artemis fu mirat să constate că ochii ei scăpărau de furie.

- Cum îndrăznești să faci o asemenea idioțenie? întrebă ea fără niciun preambul. Ce naiba ai în cap? Niciun dram de minte? Ce te-a determinat să faci așa o prostie?

Dezorientat, Artemis aruncă o scurtă privire spre Bernice, de parcă ar fi vrut să primească un sfat. Dar Bernice ridică din sprâncene și din umeri, după care se întoarse să privească dansatorii. Trebuie să se descurce singur, își zise el.

Ca atare, se uită în ochii mânioși ai lui Madeline.

- Uh...

- Ai avut impresia că nu voi descoperi adevărul?

- Păi ...

- Nu-mi vine să cred.

- Ce să crezi? întrebă el prudent. Dacă te referi la investigația mea în camera de lucru a lui Clay, trebuia să știi că intenționez să...

- Ești perfect conștient că nu este vorba despre asta, se rățoi Madeline.

Artemis se uită în jur și, observând că în apropierea lor stătea un mic grup de doamne, o prinse pe Madeline de braț.

- Îți propun să ne ducem în grădină ca să luăm o gură de aer curat.

- Domnule, să nu crezi că vei scăpa schimbând subiectul.

- Întâi trebuie să descopăr subiectul, spuse el, trăgând-o dincolo de pragul ușilor franțuzesti. Abia după aceea îmi voi bate capul să-l schimb.

- Ha! Nu te prefacă că nu știi nimic.

- Nu-i nicio prefăcătorie, te asigur. Artemis o opri în zona întunecată de la marginea terasei. Ei, ia zi acum, ce-i cu toată chestia asta, Madeline?

- E o "chestie" în legătură cu ceea ce mi s-a spus că s-ar fi întâmplat la clubul tău.

El gemu.

- Cineva a pomenit de pariu, zise el.

- Nu dau nicio ceapă degerată pe pariul ăla de o mie de lire. Te poți aștepta la astfel de tâmpenii din partea oamenilor ăloră fără căpătâi, care nu au altceva mai bun de făcut decât să pună rămășaguri pe orice, începând de la muștele de pe pereți până la cutiile de chibrituri.

Artemis era chiar năucit acum.

- Dacă nu pariul te-a făcut să-ți pierzi cumpătul, atunci despre ce e vorba?

- Acum am aflat că i-ai amenințat pe toți domnii de la clubul tău cu o provocare la duel. Este adevărat?

El se încruntă.

- Cine ți-a spus?

- Este adevărat?

- Madeline...

- Ți-aș aminti, domnule, că ne-am învoit să nu ne mințim unul pe altul. Este adevărat că intenționezi să provoci la duel pe orice bărbat care mă insultă?

- Cred că probabilitatea să fii insultată în prezența mea este practic nulă, spuse Artemis, încercând să vorbească pe un ton cât mai liniștitor. Prin urmare, n-ai de ce să fii îngrijorată.

Madeline făcu un pas spre el.

- Artemis, dacă-ți riști viața pentru salvarea onoarei mele într-un duel prostesc, îți jur că nu te voi ierta niciodată.

El schiță un biet zâmbet.

- Niciodată?

- Vorbesc serios.

Artemis era conștient de căldura care îi umplea sufletul.

- Înseamnă că mă iubești puțin, Madeline? În ciuda educației Vanza și a activităților mele comerciale?

- N-am mai iubit pe nimeni așa de mult ca pe tine, prostule. Și nu voi mai tolera asemenea tâmpenii din partea ta. E clar?

- Perfect clar.

Artemis o trase spre el și o sărută cu înfocare înainte ca ea să-și dea seama ce declarație îi făcuse.

CAPITOLUL 20

SHORT JOHN își strânse bine în jurul gâtului căldurosul fular de lână primit de la domnul Hunt și se uită la cei doi bărbați care ieșiseră din tavernă. Pe cel din stânga îl urmărise toată ziua. Zachary îi spusese că se numește Glenthorpe.

- S-o ia dracu' de treabă, mă simt cam ciudat. Glenthorpe se bălăbăni pe trepte. Nu cred că am băut chiar atât de mult în seara asta.

- Probabil că n-ai mai ținut socoteala paharelor, prietene. Bărbatul cu păr auriu râse. Dar nu te teme, te conduc până acasă.

- Drăguț din partea dumitale, domnule. Foarte drăguț.

Short John îl văzu pe Glenthorpe împiedicându-se încă o dată pe trepte. Tipul ar fi căzut în nas dacă celălalt individ, cel cu baston, nu l-ar fi prins, ajutându-l să-și recapete echilibrul.

Short John se înfioră de plăcere la gândul profitului cu care avea să se aleagă. Zachary îl avertizase că trebuie să dea o atenție deosebită oricărui bărbat care îl însoțea pe Glenthorpe.

Bărbatul cu baston intrase în tavernă la câteva minute după Glenthorpe, însă, între timp, cei doi ajunseseră să fie buni amici. Short John nu-și luase ochii de la prăzile lui în timp ce înfuleca ultimele bucăți din plăcinta cu carne pe care o șterpelise ceva mai devreme. Se gândise să se întoarcă în cămăruța confortabilă de deasupra grajdului, pe care o împărțea cu încă cinci flăcăi, dar acum se bucura că își văzuse de treabă.

Bărbatul care ieșise din taverna împreună cu Glenthorpe se opri să-și pună pălăria. Short John se minună văzând cum îi strălucește părul în lumina lămpii. Parcă era făcut din cele mai fine fire de aur. Însă bastonul fu cel care atrase în primul rând atenția profesionistului din el. Red Jack, tăinuitorul de obiecte furate, i-ar da o sumă frumoșică pe așa ceva.

Dar, din nefericire, nu părea deloc simplu să subtilizezi bastonul. Glenthorpe putea fi cherchelit, dar tipul cu păr auriu făcea impresia că este un bărbat agil, permanent în alertă. Short John știa că indivizii de soiul lui aveau de obicei câte un pistol.

Hotărî că nu merita să riște. Oricum, pentru o informație bună, putea primi de la domnul Hunt o sumă la fel de mare ca cea cu care s-ar fi ales de la Red John pentru baston. Mai mult decât atât, spre deosebire de tăinuitor, domnul Hunt plătea întotdeauna serviciile prompt și foarte bine. Short John credea că e bine să întrețină bunele relații cu clienții care își onorează obligațiile la timp.

Bărbatul cu păr auriu ridică bastonul ca să oprească o trăsură. Îl urcă pe Glenthorpe ca pe un sac, apoi se duse în față, să schimbe câteva vorbe cu vizitiul.

Short John ieși puțin din intrândul în care se ascundea și ciuli urechile, încercând să audă instrucțiunile bărbatului cu păr auriu.

- Crooktree Lane, bunul meu domn. Vocea sonoră, cultivată răsuna ciudat prin ceață.

- Da, domnule.

Short John nu așteptă să audă mai mult. Știa foarte bine ce era cu Crooktree Lane. Seara, la ora asta, devenea un loc întunecos, periculos, populat de cel mai detestabil tip de șobolani: cei pe două picioare.

MADLINE era trează în dormitorul ei, aplecată peste bizara sa cărțuție, dar nu se putea concentra asupra textului nedeslușit de dinaintea ei. Nu se putea gândi decât la nesocotința de a-i fi făcut lui Artemis o asemenea declarație de dragoste.

Slavă Domnului că el fusese prea domn pentru a aborda din nou subiectul. Sau poate că vorbele ei nebunești îl șocaseră la fel de mult ca pe ea. Poate că acelea erau ultimele cuvinte pe care ar fi dorit să le audă din gura ei.

El pretindea că-i era iubit, însă nu-i spunea niciodată că o iubește.

Se auzi o ciocănitură în ușă. Madeline ridică privirea, bucurată să întrerupă șirul gândurilor. Se uită la ceas. Trecuse de miezul nopții.

- Intră.

Ușa se deschise și apăru Nellie, îmbrăcată în cămașă și cu scufie de noapte.

- Scuzele mele, doamnă, dar la ușa bucătăriei este un puști. Vrea să vorbească cu Zachary sau cu domnul Hunt, însă niciunul dintre ei nu s-a întors.

Artemis plecase ceva mai devreme ca să mai facă un tur prin cluburile lui, într-o nouă încercare de a culege informații și de a trage cu urechea la bârfe. Zachary îl însoțise, deghizat în vizitativ.

- Un puști, zici?

- Da, doamnă. Unul dintre băieții ăia care primesc tot felul de însărcinări de la Zachary și de la domnul Hunt. Zice că-i o problemă importantă. Cică trebuie să vorbească neapărat cu cineva despre un bărbat pe care îl urmărește de două zile.

- Glenthorpe. Madeline sări în picioare. Spune-i să aștepte în bucătărie. Mă îmbrac și vin imediat.

- Da, doamnă. Nellie vru să se retragă.

- Stai, strigă Madeline din dulap. Trezește-l pe Latimer. Spune-i să tocmească o trăsură. La ora asta ar trebui să mai găsească una pe stradă. Grăbește-te, Nellie.

Nellie ezită.

- Nu vreți să înhame caii la trăsura dumneavoastră, doamnă?

- Nu, poate fi recunoscută.

Nellie făcu ochii mari.

- Vă paște vreun pericol, doamnă?

- Foarte posibil. Grăbește-te, Nellie.

- Da, doamnă. Nellie se făcu nevăzută.

Madeline se îmbracă iute, încălță niște cizme și se repezi spre ușă. Dar pe la jumătatea drumului se opri și făcu cale întoarsă, oprindu-se la sîpetul de sub fereastră. După ce deschise brusc capacul, înșfăcă cutia în care avea pistolul și gloanțele. Apoi luă tocul de prins la gleznă și cuțitul de la tatăl său.

Când fu gata, ieși pe culoarul de la etaj, coborî în fugă scara și ajunse, fără suflu, în bucătărie. Îl recunoscuse imediat pe băiețelul ponosit ai cărui ochi erau mult prea maturi pentru un chip atât de fraged.

- Short John. Te simți bine?

- 'Vident că mă simt bine. Bolborosea din cauza jumătății de brioadă pe care și-o îndesase în gură, dar tonul lui dezgustat nu putea fi interpretat greșit. Am venit să-i dau raportul lui Zachary sau domnului Hunt.

- Amândoi sunt plecați. Probabil că sunt la vreunul dintre cluburile domnului Hunt. Hai repede, spune-mi mie ce-ai văzut în seara asta.

Băiatul păru nehotărât.

- Păi, și cum rămâne cu banii mei?

- Voi avea grijă să-i primești.

Short John strâmbă din nas, cântărind promisiunea. Apoi se hotărî.

- L-am văzut pe Glenthorpe urcându-se într-o trăsură împreună cu un tip. Glenthorpe era beat turtă, dar ălălalt era treaz de-a binelea. L-am auzit zicându-i lui Glenthorpe că-l conduce acasă, dar după aia i-a zis vizitiului să-i ducă pe Crooktree Lane.

- Unde-i asta?

- Lângă râu. Nu departe de poarta sudică a Pavilioanelor Visurilor. Stau cu ochii pe Glenthorpe de două zile și vă pot spune că tipul nu locuiește acolo.

Latimer își făcu apariția în cadrul ușii, luptându-se să îmbrace o haină.

- Ce s-a întâmplat, doamnă?

Madeline se întoarse.

- Ai făcut rost de trăsură?

- Da, dar de ce atâta grabă?

- Trebuie să încercăm să-l găsim pe domnul Hunt la unul dintre cluburile lui și să mergem imediat pe Crooktree Lane. Glenthorpe a fost dus acolo de un bărbat care ar putea fi ... Se opri brusc, înainte de a rosti cuvântul *criminal*. Nu voia să-l sperie pe Short John, deși se îndoia că existau prea multe motive care l-ar putea tulbura pe un copil care dobândise înțelepciunea străzii. A fost dus acolo, se corectă, de un bărbat care ar putea fi foarte periculos.

Short John dădu ochii peste cap.

- Vorbește de tipul care i-a făcut de petrecanie boierașului scos din râu. Zachary mi-a povestit tot, spuse el, după care întinse mâna după încă o brișă și mușcă vârtos.

- Domnul Hunt a zis că s-ar mai putea întâmpla ceva de genul ăsta, explică Madeline. Spunea că următoarea tentativă i-ar putea da șansa să îl prindă pe răufăcător. Dar trebuie să-i dăm de veste. Se întoarse spre Short John: Tu poți rămâne aici, cu Nellie, până ne întoarcem.

- Nu vă faceți griji pentru mine, spuse Short John, luând o altă brișă. Nu plec nicăieri până nu-mi iau banii.

ARTEMIS își puse paltonul în drum spre trăsură. Mergând repede, gândi că nu era pentru prima dată că Madeline îl chema de urgență, silindu-l să-și părăsească clubul. Părea că aceasta avea să devină o obișnuință.

Deschise portiera și sări în trăsură, în timp ce Zachary se urcă pe capră, alături de Latimer. Trăsura cu care venise Madeline în St. James dispăru în ceață, condusă de vizitiul plecat în căutarea altor clienți.

- Artemis. Madeline îl urmări în timp ce el se așeză pe canapeaua din fața ei. Slavă Domnului că te-am găsit atât de repede.

- Dar ce s-a întâmplat? Întrebă el în momentul în care vehiculul se puse în mișcare.

- Short John l-a văzut pe Glenthorpe plecând cu un domn, așa cum ai prevăzut că s-ar putea întâmpla. Destinația - Crooktree Lane. Bănuiesc că asta este o străduță cu reputație cam proastă, lângă râu.

- Fii sigură că, oricum, nu se află într-o zonă selectă a orașului, admise Artemis, studiind prin geam strada aglomerată. În plus, lucru foarte convenabil, este în apropierea porții sudice a Pavilioanelor Visurilor.

- Convenabil?

- Este suficient de aproape pentru a-ți permite să târăști până acolo cadavrul unui om abia împușcat. N-aș fi surprins să aflu că Oswynn a fost ucis în Crooktree Lane înainte ca trupul lui neînsuflețit să fie lăsat în Vila Bântuită.

- Întâi Oswynn, acum Glenthorpe. Nu înțeleg, Artemis. De ce face nenorocitul ăsta așa ceva? Nu găsesc logica.

El o privi prin întuneric, surprins de comentariul ei.

- Nu înțelegi? Este decis să mă scoată din afacerea asta. Se pare că sunt un obstacol.

- Dar cum te poate da la o parte din calea lui ucigându-ți dușmanii?

- După ce încercarea aia pripită de a mă omorî a eșuat, a ajuns la concluzia că este prea riscant să se pună din nou cu mine, așa că a abordat problema altfel.

- Ce vrei să zici?

- Cred că moartea lui Oswynn a trebuit să fie un fel de avertisment. Dar n-am niciun dubiu în privința faptului că în seara asta stafia noastră intenționează să mă amenințe ceva mai direct. O fi ajuns la concluzia că, implicând Pavilioanele Visurilor într-un scandal, declanșat de crimă, îmi va distrage atenția.

- Desigur. Afacerile ar avea mult de suferit dacă publicul ar afla că într-unul dintre punctele de atracție ale parcului a fost găsit un cadavru.

- Poate că da, poate că nu. Artemis schiță un zâmbet amar. Experiența îmi spune că publicul este, inevitabil, fascinat de cele mai bizare atracții. Nu putem face decât presupuneri în privința puterii de atracție a unui parc de distracții în care s-a comis una sau chiar două crime de mare răsunet.

- Oribil. Într-adevăr, gusturile nu se discută, nu-i așa?

- Bănuiesc că cel mai neînsemnat țel al acestui individ este să-mi pericliteze afacerile.

- Dar ce altceva poate spera?

El ezita, apoi hotărî să-i dezvăluie și restul.

- Se poate că adevăratul lui țel este să mă implice pe mine în crime.

- *Pe tine?* Făcu ochii mari. Doamne Dumnezeule, Artemis, chiar crezi că, descoperindu-se un cadavru pe teritoriul Pavilioanelor Visurilor, tu, ca proprietar, ai putea fi considerat suspect de crimă? Sunt sigură că este foarte puțin probabil.

- Nu chiar atât de puțin dacă se află că îl socoteam pe decedat dușman de moarte și că mi-am făcut un plan de a-l distruge, spuse el, perfect stăpân pe sine.

- Da, înțeleg ce vrei să spui. Madeline se cutremură vizibil. Este evident că nenorocitul ăsta îți cunoaște și cele mai bine păstrate secrete. Chiar pare o stafie capabilă să treacă prin ziduri.

- Încearcă să mă forțeze să ies din această afacere ca să poată ajunge la tine, spuse Artemis. Acum trebuie să bănuiască că tu deții cheia.

TRĂSURA înainta rapid datorită dexterității cu care mânuia Latimer hățurile și cunostințelor lui Zachary despre zonele cu reputație proastă ale orașului. Artemis îl instrui pe Latimer să oprească vehiculul la două cvartale distanță de porțile încuiate ale intrării sudice.

- De ce ne oprim aici? întrebă Madeline.

- Ca să putem acoperi toate eventualitățile. Artemis deschise portiera și sări pe caldarâm. Ascultați-mă cu atenție, prieteni. Latimer, tu și Madeline rămâneți lângă trăsura. Găsiți-vă un loc din care să puteți supraveghea poarta sudică fără să fiți văzuți.

Madeline scoase capul pe geam.

- De ce trebuie să stăm aici?

- Pentru că, în cazul în care, ajungând prea târziu, Zachary și cu mine nu reușim să prevenim uciderea lui Glenthorpe, este foarte posibil ca ticălosul să-i aducă trupul neînsuflețit în Pavilioanele Visurilor pe poarta asta.

- Înțeleg. Madeline scotoci agitată în săculețul de mână și scoase la iveală micul ei pistol. Împreună cu Latimer, trebuie să-l opresc pe ticălos dacă izbuteste să treacă de tine și de Zachary.

- Nu, să nu încercați să-l opriți. Dintr-un pas, Artemis ajunsese foarte aproape de fereastră. Ascultă-mă, cucoană, și ascultă-mă bine. Împreună cu Latimer, îl veți urmări să vedeți în ce direcție o ia după ce intră în parc, dar nu veți încerca sub nicio formă să-l acostați. Este limpede?

- Dar, Artemis...

- Tipul n-are nicio milă, Madeline. Vei risca viața ta sau a lui Latimer. Nu face altceva decât să-i observe mișcările. Nimic mai mult.

- Dar tu și Zachary ce veți face?

- Ne vom strădui să-l prindem pe nemernic înainte de a izbuti să-mi facă încă o favoare. Se uită la Zachary: Gata?

- Da, domnule. Nerăbdarea și entuziasmul răzbăteau din vocea lui Zachary. Omul sări imediat de pe capră.

Madeline se aplecă peste geam.

- Artemis, și tu, și Zachary trebuie să-mi promiteți că veți fi amândoi foarte, foarte atenți.

- Da, sigur, spuse el.

Apoi îi întoarse spatele, schițând un zâmbet. Niciunul dintre ei nu adusesese în discuție subiectul înflăcăratei ei declarații de dragoste din seara precedentă. Avea impresia că Madeline dorea să pretindă că nu se întâmplase nimic, iar el se mulțumise, pe moment, să-i accepte jocul. Madeline avea nevoie de un răgaz ca să se obișnuiască cu ideea că-l iubește, își spuse. Fără îndoială, ea însăși fusese șocată de această descoperire. Dar Madeline nu avea cum să știe cât de mult îi încălzise sufletul.

Îi făcu un semn lui Zachary.

- Hai s-o ștergem de aici, spuse.

O luă înainte pe o alee din apropiere care ducea spre Crooktree Lane. Zachary îl urmă repede, umbră tăcută ce se prelingea pe lângă el. În ciuda ceții, luna și ocazionalele lămpi aprinse în interiorul caselor le asigurau suficientă lumină pentru a se orienta. Ici și colo, câte o prostituată își punea în funcțiune lanterna și îi striga din dreptul unei uși.

Străbătura fără incidente rețeaua de stradele și alei care se întindea până la destinația lor, ajungând în final într-un drumeag îngust, foarte cotit.

- Țsta-i Crooktree Lane, domnule, spuse Zachary. Pe vremea când practicam cealaltă meserie, obișnuiam să vin destul de des pe aici. Mulți puști cunosc zona, fiindcă Red Jack are un magazin prin apropiere. Este un tăinuitor bun, dar foarte special. Acceptă numai marfă de prima calitate.

- Te cred pe cuvânt. Artemis măsură strada din capătul aleii pe care se aflau. Am sperat să ajung aici înainte ca urmăritul nostru să coboare din trăsură, dar se pare că am sosit prea târziu. Nu văd nicio trăsură...

Zgomotele unor copite și ale unor roți îl întrerupseră.

- Uite-o, șopti Zachary.

O trăsură tocmai intra cu mare precauție pe Crooktree Lane. Lămpile ei străluceau anemic. Vizitul manevra energic biciul, îmboldindu-și calul să meargă în trap, dar gloaba nu se arăta nerăbdătoare să depună un asemenea efort.

- Mai iute, gelatină bătrână, bodogăni vizitiul cu voce aspră, imperativă. Țsta nu-i genul de cartier în care vreunul dintre noi să aibă chef să-și piardă vremea într-o noapte ca asta.

Artemis păși brusc în stradă, de parcă ar fi dorit să tocmească vehiculul.

- Un moment din timpul duminicilor, domnule.

- Ce-i asta? Speriat, vizitiul trase de hățuri și se uită neliniștit la Artemis. Dar se relaxă când îi văzu paltonul scump și cizmele lustruite. Aveți nevoie de o trăsură, domnule?

- N-am nevoie decât de o informație, dar cât mai repede. Artemis îi aruncă omului o monedă. Ai adus cumva adineauri niște clienți?

- Da, domnule. Vizitiul prinse moneda din zbor și o băgă în buzunar cu o dexteritate de profesionist. Doi tipi. Unul așa de beat, că abia se ținea pe picioare. Dar celălalt m-a plătit bine. Foarte bine, pe cinstea mea.

- Unde au coborât din trăsură?

- Imediat după colț, la numărul doisprezece.

Artemis îi mai aruncă o monedă vizitiului.

- Pentru deranj.

- Nu-i niciun deranj, domnule. Doriți un transport?

- Nu în noaptea asta.

Artemis se retrase în cotlonul întunecos din care apăruse. Vizitiul oftă și smuci hățurile. Hurducăind, trăsura își continuă drumul spre celălalt capăt al străzii.

- La urma urmelor, s-ar putea să fi ajuns la timp. Artemis își scoase pistolul din buzunarul paltonului. Dar trebuie să ne mișcăm repede.

- Da. Zachary își verifică arma.

Artemis deschise drumul. Înaintă doar prin zonele cele mai întunecoase, simțind o mândrie aproape părintească din momentul în care sesiză că Zachary făcea aproape la fel de puțin zgomot ca el. Tânărul învăța cu zel lecțiile Vanza.

Din cine știe ce principii, concluzia aceasta îl făcu să se întrebe în treacăt cum s-ar simți dacă ar avea un fiu. Sau o fiică încăpățânată, cu ochii mamei sale. Cu ochii lui Madeline...

Alungă hotărât această dorință. În noaptea asta avea alte probleme, mult mai presante.

- De ce naiba vrei să intri pe aleea aia infectă, domnule?

Artemis înțepeni. Glenthorpe. Se auzi un răspuns – o voce bărbătească. Foarte joasă. Era imposibil să distingi cuvintele, dar impresia de nerăbdare crescândă era evidentă.

Zachary se opri și se uită la Artemis, așteptând instrucțiunile. Prin beznă răsunară zgomotele unor pași poticniți.

Glenthorpe se tângui din nou:

- Nu vreau să merg acolo. Ai zis că ne ducem la o tavernă. Dar acolo nu-i nicio lumină. N-ar trebui să fie lumini?

Artemis ridică pistolul și se lipi de zidul de piatră de la intrarea aleii. Se uită pe după colț. În lumina slabă a lanternei din mâna însoțitorului lui Glenthorpe, distinse siluetele negre a doi bărbați. Amândoi purtau paltoane și pălării.

- Da, Glenthorpe, spuse Artemis cu răceală în glas, desigur că ar trebui să fie niște lumini.

Bărbatul cu lanternă se întoarse brusc. De la distanța aceea, într-o lumină atât de slabă, era imposibil să vezi bine figura, dar Artemis avu impresia că distinge o față îngustă, cu trăsături fine, și niște ochi strălucitori.

- Ce-i asta? Străduindu-se să-și mențină echilibrul, Glenthorpe se agăță de umărul tovarășului său. Cine-i acolo?

Cu o viteză remarcabilă, celălalt bărbat aruncă lanterna, se desprinde de Glenthorpe și o luă la fugă spre capătul opus al aleii.

- Fir-ar al naibii! Artemis se năpusti după el.

- Ai grijă, are pistol, strigă Zachary.

Exact în clipa aceea, Artemis văzu mișcându-se brațul individului pe care îl urmărea. Lumina slabă se reflectă pe butoișul unei arme. Iar din țevă ieșiră scânteii când perculatorul lovi praful de pușcă. Împușcătura răsună puternic în întuneric.

Artemis se mișcase trântindu-se pe pavajul murdar. Practic apăsase pe trăgaci simultan cu necunoscutul, însă era convins că plumbul lui trebuie să fi zburat la fel de aiurea ca cel al ticălosului. Precizia pistoalelor era mică la o asemenea distanță.

Se ridică imediat și continuă drumul alergând. Dar fugarul se afla deja pe la jumătatea înălțimii zidului de la capătul aleii. Faldurile paltonului lui fluturau prin aer ca niște imense aripi negre.

Nenorocitul urca cu ajutorul unei scări din frânghie. Artemis înțelese că trebuie să fi fost lăsată la îndemână cu mult timp înainte de a-l aduce pe Glenthorpe pe alee. Crima din noaptea aceasta fusese plănuită cu sânge rece, din vreme, așa că, natural, nu fusese omisă nici pregătirea căii de scăpare.

Aripile paltonului negru mai fâlfăiră o dată, apoi dispărură printr-o fereastră.

Artemis prinse capătul liber al frânghiei, dar răufăcătorul o desprinsese deja de pervaz. Scara căzu pe pavaj, la picioarele lui. Micile ancore zăngăniră pe pietre.

Artemis știa că omul pe care îl urmărea se va face nevăzut până când reușea el să prindă din nou scara.

- Ticălosule!

Nici măcar nu izbutise să se uite mai de aproape la bărbatul care fugise.

Dar Glenthorpe îl văzuse, își zise. Short John, la fel. Până la ivirea zorilor va avea o bună descriere a stafiei. Era pentru prima dată când intrau în posesia unor informații solide, de primă mână despre acest răufăcător. În sfârșit un progres.

Întorcându-se, Artemis se îndreptă grăbit spre intrarea aleii, unde îl aștepta Zachary împreună cu un foarte gârbovit și cherchelit Glenthorpe.

- **FLOOD** a pretins că ai încercat să ne înspăimânți. Glenthorpe zăcea prăbușit pe un scaun din biblioteca lui Artemis, cu mâinile atârând între genunchi, și se uita fix la covor. A zis că nu exista niciun răufăcător misterios. A zis că Oswynn a fost ucis de un tâlhar, așa cum s-a scris în ziare. A zis că n-ai să ne omori imediat, fiindcă vrei să ne savurăm ruina.

Bernice îi dăduse să bea o bună cantitate de ceai, dar Glenthorpe tot avusese nevoie de mai mult de o oră ca să-și revină. Acum părea abătut, însă începuse, în sfârșit, să formuleze fraze coerente.

- Flood a avut dreptate, spuse Artemis. Țasta mi-a fost țelul. În schimb, s-a înșelat în privința criminalului. Doar l-ai întâlnit și tu în noaptea asta. Nu este un tâlhar obișnuit. Vreau să știu exact cum a decurs întâlnirea voastră. Spune-mi fiecare cuvânt pe care ți-l amintești din discuția cu el.

Glenthorpe făcu o grimasă și își frecă tâmplile cu o mână.

- Nu-mi amintesc prea multe. Vezi tu, am băut enorm... Am încercat să uit situația financiară. El trebuie să mi se fi alăturat la masă, dar nu știu exact când. Țin minte că a zis ceva despre o investiție pe care se gândea s-o facă.

- Ce fel de investiție? întrebă Madeline calmă.

- Ceva în legătură cu construirea unui canal pentru barje. Nu-mi amintesc detaliile. Am golit amândoi un pahar sau chiar două până când mi-a dat toate explicațiile. A expus problema în așa fel încât să mi se pară că este o ocazie excelentă, o cale de a-mi recupera pierderile suferite din tentativa cu mina de aur.

- Dar ce ți-a spus ca să te faci să pleci cu el? se interesă Artemis.

- Nu-mi amintesc exact. Ceva cum ar fi să găsim un loc discret în care să discutăm despre afaceri. După aceea nu mai știu decât că eram amândoi într-o trăsură. Apoi pe aleea aia. Glenthorpe își sălta capul și se uită cu ochi goi la Artemis. Abia în clipa aceea mi-am dat seama că ceva nu era în regulă, dar nu m-am putut gândi ce să fac. Minte mea era prea încetoșată.

- Trebuie să-ți fi dat vreun drog, spuse Bernice.

- Da, presupun că așa este, mormăi Glenthorpe.

- Dar nu ți-a spus nimic despre locul în care locuiește îl presă Artemis. Sau despre cafenelele pe care le frecventează? Ori ți-a dat cumva numele vreunui bordel, eventual al unei taverne?

- Nu țin minte... Glenthorpe se opri și se încruntă, concentrat. Stai, parcă a zis ceva când am trecut pe lângă o tavernă.

Artemis se postă drept în fața lui.

- Ce anume?

Glenthorpe se dădu înapoi, lipindu-se de spătarul scaunului, și înghiți în sec de mai multe ori.

- Eu ... eu cred că tocmai îi spusese că sunt al naibii de fericit că l-am cunoscut, fiindcă mor de nerăbdare să găsec o investiție bună. El mi-a zis că știe că mă aflu la mare strâmtoare. L-am întrebat cum a aflat.

- Și ce explicație ți-a dat? se interesă Artemis.

- S-a uitat pe geam. A văzut luminile tavernei. A zis că este uimitor câte lucruri poate afla un om frecventând cele mai neonorabile localuri din Londra.

- Alceva n-a mai spus? N-a pomenit numele vreunei taverne pe care o preferă? Nu ți-a dat niciun indiciu care să sugereze unde locuiește?

Fața lui Glenthorpe se schimonosi ca urmare a intensei concentrări.

- Nu. N-a menționat nicio adresă. De ce ar fi făcut așa ceva? Dar când am trecut cu trăsura printr-un mic parc, a făcut o afirmație din care am dedus că ar fi crescut în zona aceea a orașului.

Madeline schimbă o scurtă privire cu Artemis. Apoi se uită la Glenthorpe.

- Ce ți-a spus despre trecutul lui?

Glenthorpe se apucă din nou să studieze modelul covorului.

- Foarte puțin. Numai ceva în legătură cu felul în care se juca odinioară în parcul acela împreună cu fratele lui vitreg.

- **PĂR** auriu. Ochi albaștri. Trăsături perfect potrivite unui poet romantic. Madeline se cutremură când se opri în fața focului. El și *fratele lui vitreg* se jucau odinioară într-un parc.

- Asta explică asemănarea care i-a permis lui Linslade să-l confunde cu Renwick. Artemis tăcu cât timp își turnă o porție de brandy. Apoi se uită la Madeline. De asemenea, ne ajută să înțelegem de ce nu te-a lăsat să-l vezi de aproape. O fi semănând puțin cu Renwick, dar n-au fost gemeni. Zici că Renwick nu ți-a spus niciodată că are un frate vitreg?

- Nu. Madeline clătină capul, exasperată. Ți-am explicat, Renwick m-a mințit din ziua în care ne-am cunoscut. Ne-a spus că a crescut în Italia și că este orfan.

- Se vede bine că Deveridge era expert în Strategia Înșelăciunii. Și-a inventat un trecut cu totul nou. Trebuie să fi fost un mincinos foarte talentat pentru a reuși să-l păcălească pe tatăl tău. Făcu o pauză. Și pe tine.

- Numai eu sunt de vină. Madeline strânse pumnul. Dacă nu m-aș fi lăsat pradă impulsului de moment, crezând că este vorba de o dragoste nemuritoare, mi-aș fi dat seama suficient de repede că era un șarlatan.

- Într-adevăr. Impulsurile de moment provoacă necazuri de fiecare dată.

Ea îi aruncă o privire iritată.

- Prostia mea te amuză, domnule?

El schiță un zâmbet.

- Ești prea dură cu tine însăși, Madeline. Ai fost o femeie naivă, neexperimentată, care s-a lăsat în voia emoțiilor primei ei relații amoroase serioase. Mai devreme sau mai târziu, oricare dintre noi cedează unor impulsuri de moment asemănătoare.

- Dar puțini plătesc un asemenea preț, murmură ea.

- Nu te contrazic. Însă, la drept vorbind, există și prea puține tinere care să aibă de-a face cu o viperă atât de inteligentă ca Deveridge.

Madeline se uită spre foc.

- Trebuie să se considere norocoase...

Lăsând paharul din mână, Artemis se duse în spatele ei, o cuprinse de umeri și o întoarse, silind-o să-l privească în ochi.

- Important este doar faptul că ai refuzat să te mai lași înșelată de Deveridge. Și că nu i-ai îngăduit să te intimideze. Ai acționat ca să te eliberezi din strânsoarea inelelor șarpelui. Ai luptat cu hotărâre și curaj.

Ea îi studie chipul.

- La fel ca iubita ta Catherine?

- Da. Artemis o strânse la piept. Până la urmă l-ai ucis pe balaur, Madeline. Doar asta contează.

Ea își lipi fața de cămașa lui.

- Îmi pare așa de rău că lupta lui Catherine s-a sfârșit rău pentru ea...

- Eu îi mulțumesc Domnului că tu ai supraviețuit, spuse Artemis, cu buzele cufundate în părul ei.

Timp de o clipă, ea stătu liniștită în îmbrățișarea lui. Apoi clipi, încercând să-și oprească lacrimile cu care era pe cale să-i ude cămașa. Îndreptă spatele și își șterse ochii cu mâneca lungă a rochiei. Încercă să zâmbească.

- În privința stafiei, un lucru este sigur, spuse. Are aceeași înclinație pentru melodramă ca Renwick.

- Adevărat.

Madeline puse mâna pe capătul consolei căminului.

- Nu putem continua așa, Artemis. Trebuie să acționăm. Individul ăsta a omorât deja un om. Iar în seara asta a încercat să mai omoare unul, apoi a tras în tine pentru că l-ai încolțit. Nimeni nu poate ști care va fi următoarea lui mișcare.

- De acord. Fiecare mișcare pe care o face ne apropie de el, iar el știe acest lucru. Este foarte posibil ca acum să se simtă descurajat, poate chiar disperat, după ce în noaptea asta era cât pe ce să fie prins.

- Tatei îi plăcea grozav o veche vorbă Vanza: "Disperarea naște grabă; graba dă naștere greșelilor".

- Trebuie să dăm lovitura câtă vreme tipul mai este buimăcit de eșecul din noaptea asta, spuse Artemis liniștit. Avem momeala.

- Cheia?

- Da. Acum nu mai trebuie decât să îi întindem capcana.

Mâna lui Madeline se strânse pe marginea consolei.

- Ai vreun plan?

Artemis ridică dintr-o sprânceană.

- Doar de asta m-ai angajat, nu? Ca să pun la punct un plan Vanza, să prindem o stafie Vanza.

- Artemis, nu este momentul să reînviem vechile certuri.

- De acord, zise el ridicând o mână. Planul meu este numai pe jumătate schițat, dar, dacă stafia noastră este în această clipă așa de neliniștită și furioasă precum cred, există o șansă.

Madeline se înveseli.

- Explică-mi.

- Succesul lui depinde doar de doi factori. În primul rând, contează dacă ticălosul i-a spus lui Glenthorpe adevărul în seara asta, când i-a dat de înțeles că a cules informațiile din taverne.

- Și în al doilea rând?

Artemis schiță un zâmbet rece.

- În al doilea rând, este important dacă ticălosul are sau nu defectul fatal al fratelui său vitreg.

- Ce defect?

- Tendința de a subestima toate femeile.

SHORT JOHN făcu neobișnuitul gest de a-și plăti plăcinta cu carne. Tentația de a băga în buzunar moneda primită și de a fura mâncarea de seară, după cum îi era obiceiul, fu aproape copleșitoare. Dar în cele din urmă învinse prudența afaceristului din el. Domnul Hunt îi dăduse instrucțiuni foarte precise și Short John era hotărât să-și mulțumească clientul.

Așa că plăti plăcinta cu carne, apoi, bucurându-se de luxul de a nu fi obligat să se ducă iute cine știe pe unde, își pierdu vremea pe lângă căruciorul negustorului ca să mai bârfească puțin.

Tânărul care împingea căruciorul cu plăcinta era cu numai câțiva ani mai vârstnic decât Short John. Și el avea un cerc de cunoștințe, care, în marea lor majoritate, nu respingeau ideea de a-și împărtăși zvonurile ocazionale în orele liniștite ale unei seri lungi petrecute pe străzi.

Short John nu era singurul căruia i se dăduse o monedă și i se mai promisese una în cazul în care respecta instrucțiunile. "Ochii și Urechile" lui Zachary trebuia să se plimbe toată noaptea pe aleile și străduțele Londrei. Unii stăteau la palavre cu bucătarii și spălătorii de vase care fugeau în clipele de pauză de lângă focurile din bucătăriile tavernelor. Câțiva se îndeletniceau cu tocirea trăsurilor pentru gentlemanii beți. Alții se opreau pe stradă ca să schimbe câte o bârfă cu fetele de teapa lor și cu hoții de buzunare.

În orice punct de pe drum, zvonul care se răspândise pomenea de o bătrânică micuță și dulce care era îngrozită de o stafie și care voia să se descotorosească de un volum periculos, scris într-o limbă străină ciudată.

- Este blestemat, le explică Short John sobru și altor vânzători de plăcintă, precum și hoților, tănuitorilor și tuturor celorlalți asociați de afaceri pe care îi întâlnește. Valorează mulți bani, dar este căutat de o stafie, pricepi? Bătrâna doamnă e speriată de moarte. Vrea să găsească o modalitate de a-i da cartea spectrului înainte ca el să apuce să-i omoare vreun om din casă.

Paul, care își ducea traiul ținând caii unor gentlemeni în timp ce ei frecventau bordelurile cu cea mai proastă reputație, era sceptic.

- Cum va reuși bătrâna doamnă să înștiințeze stafia că vrea să-i dea cartea înainte s-o omoare?

- Nu știi, admise Short John. Dar zice că nervii ei nu mai suportă vânătoarea asta. Ia deja tonice la fiecare câteva ore.

CAPITOLUL 21

BERNICE primi mesajul în cursul zilei următoare. Un puști se prefăcu că s-ar ciocni accidental de ea în fața librăriei din care Bernice tocmai cumparase ultimul roman horror al doamnei York. Bernice descoperi biletul îndesat în săculețul de mână în momentul în care, scârbită de hainele murdare ale băiatului, își scutura poalele pelerinei.

Exaltarea care puse stăpânire pe ea amenința să-i provoace o criză de nervi, dar își zise că în vila lui Hunt o aștepta o sticlă cu tonic proaspăt. Îndreptându-se direct spre trăsură, îl rugă pe Latimer s-o ducă înapoi, acasă, cât mai repede.

O dată ajunsă în fața ușii principale, își aruncă boneta aproximativ în direcția ghinionistei menajere.

- Unde este nepoata mea? întrebă pe un ton autoritar.

- Doamna Deveridge este în bibliotecă cu domnul Hunt și cu domnul Leggett, spuse doamna Jones.

Bernice flutură biletul pe deasupra capului când năvăli pe ușa deschisă.

- Planul a dat roade. Ticălosul mi-a trimis un mesaj.

Artemis, așezat la birou, ridică privirea cu satisfacția rece a unui vânător care știe că prada va ajunge, în sfârșit, în mâinile lui. Madeline reacționează identic. Ea păru mai întâi surprinsă, apoi peste măsură de încântată.

Dar expresia mândră de pe fața lui Henry reuși să o încălzească pe Bernice până în străfundurile sufletului.

- Felicitări, domnișoară Reed, spuse el. În aceste ultime două zile ți-ai jucat cu adevărat splendid rolul. Dacă nu știam ce minte clară și hotărâtă ai, aș fi crezut și eu că ești o femeie cu nervii la pământ.

- Îmi place să cred că mi-am jucat rolul destul de convingător, încuviință Bernice modestă.

- Ai fost sclipitoare, o asigură Henry, privind-o cu duioșie. Absolut sclipitoare.

- De fapt, planul lui Artemis a fost sclipitor, se simți Bernice datoare să sublinieze.

- Dar el n-ar fi fost atât de eficient fără tine, doamnă, insistă Henry.

Artemis schimbă o scurtă privire cu Madeline.

Ea își drese glasul.

- Putem discuta mai târziu despre factorii sclipitori care au dus la obținerea unui astfel de rezultat. Citește biletul, mătușă Bernice.

- Da, desigur, draga mea. Conștientă că acesta era momentul ei de glorie, Bernice despături energic hârtia, făcând-o să foșnească. Mesajul este destul de scurt, îi avertiză. Dar cred că transmite exact ideea anticipată de Artemis.

"Doamnă,

Dacă doriți să dați cartea în schimbul vieții unui apropiat de-al dumneavoastră, vă sugerez să găsiți o scuză pentru a vă duce la teatru în seara asta. Aduceți volumul în săculețul de mână. Nu-i spuneți nimic nici lui Hunt, nici nepoatei dumneavoastră. Încercați să rămâneți singură în mulțime la un moment dat. Vă voi găsi.

În cazul în care nu reușiți să urmați strict aceste instrucțiuni, draga mea soție va trebui să plătească cu viața."

- Interesant. Artemis se lăsă pe spătarul scaunului și întinse picioarele. Vrea să te afli în mijlocul unei mulțimi, ca să fie acoperit când îți ia cartea, Bernice. Asta este o combinație a Strategiei Diversiunii cu Strategia Confuziei.

Madeline se încruntă.

- Dacă se deghizează și dacă este suficient de inteligent, ne va fi greu să-l și detectăm în aglomerația din fața teatrului, darămite să-l prindem.

- Va face mișcarea după terminarea piesei, când mă voi duce să iau trăsura, spuse Artemis cu o impresiionantă încredere în propriile forțe.

Bernice ridică din sprâncene.

- De unde știi?

- Știu pentru că aceea va fi singura ocazie pe care i-o voi da, zise Artemis pe un ton amenințător de blând. Până în momentul acela nu mă voi desprinde nici de tine, nici de Madeline. De data asta, jocul se va juca după regulile mele.

ARTEMIS își gândise planul pentru fiecare eventualitate, dar nu și pentru cea care se dovedi cea mai nesigură, concluzionă Madeline, când piesa de teatru se apropia de sfârșit. Ea se concentrase atât de mult asupra detaliilor planului, încât nu realizase că ar putea ajunge obiectul atenției atâtor priviri curioase. Era mai rău ca în seara în care participase la balul familiei Clay. În pauzele dintre acte, luminile sclipiseră pe lentilele a nenumărate binocluri, toate întoarse în direcția lojei pe care o împărțea cu Artemis și Bernice.

Artemis, în schimb, observă ea cu o oarecare iritare, părea să neglijeze arogant privirile speculative. Bănuia că, spre deosebire de ea, el se așteptase ca grupul lor să atragă atenția. Nu părea să se simtă deloc stânjenit. Ședea tolănit pe scaun cu grație și nepăsare, făcând comentarii cu privire la prestațiile actorilor și comandând paharele cu limonadă care li se aduceau în loja. Spre deosebire de ceilalți domni bine îmbrăcați prezenți acolo, nu găsea niciun motiv să-i viziteze pe spectatorii din alte loje. Rămânea alături de invitatele sale, jucând rolul gazdei perfecte.

- Dar la ce te așteptai? murmură Bernice câteva minute mai târziu, în timp ce așteptau în foaietul aglomerat, ca Artemis să aducă trăsura. În definitiv, ești Cumplita Văduvă. Mai mult decât atât, ți-ai mutat domiciliul în casa acestui bărbat. Toate astea sunt un minunat subiect de scandal.

- M-ai asigurat că noile știri despre legătura mea cu Artemis vor înceta foarte curând să-i amuze pe cei din înalta societate.

- Mda, însă se pare că este nevoie de mai mult decât o apariție la bal și o seară la teatru ca subiectul să-și piardă interesul.

- Zău, mătușă Bernice, aproape că sunt în stare să cred că te distrezi de minune.

- Am o veste pentru tine, draga mea: mă simt extraordinar. Regret un singur lucru: că Henry nu ne-a putut însoți în seara asta.

- Artemis a spus că are nevoie de el în afara teatrului, ca să se uite după nenorocitul ăla. Zachary nu se putea descurca singur.

- Da, știu. Ce gentleman neînfricat...

- Artemis? Da, este, nu-i așa? Madeline țuguie buzele. Cam prea neînfricat după gustul meu. Sincer, mi-aș fi dorit să nu-i placă atât de mult...

- Mă refeream la domnul Leggett, draga mea.

Madeline își ascunse zâmbetul.

- Da, sigur.

Ea tresări violent când cineva îi împinse cotul. Dar când întoarse capul nu văzu decât o femeie vârstnică și grasă, cu turban roz. Bătrâna își continuă drumul fără să-i dea nicio atenție.

Planul era simplu. Artemis plecase de la premisa că ticălosul îi va fura lui Bernice săculețul de mână chiar în fața ușii foaietului, apoi se va face nevăzut pe străduțele arhipline de trăsuri. Dar Zachary și Henry fuseseră postați în locuri strategice, ca să fie cu ochii pe el. Când ticălosul avea să intre în acțiune, ei trebuiau să-l urmărească prin mulțime, lăsându-l pe Artemis să-i taie calea. Aceasta era o veche manevră Vanza.

- Mă întreb dacă... Madeline amuți când simți în șale un obiect dur și ascuțit.

- Tăcere, draga mea cumnată. Vocea joasă era a unui bărbat. Amintea puțin accentul care altădată pigmentase vorbirea lui Renwick, însă cel căruia îi aparținea nu era Renwick. Vei face exact ce ți se spune,

doamnă Deveridge. Într-o trăsură, afară, tovarășul meu mă așteaptă cu un copil al străzii pe nume Short John. Dacă nu mă urc în vehicul împreună cu tine cât mai curând, a primit ordinal să-i taie beregata puștiului.

Madeline se îngrozi. Singura idee care îi veni în minte fu să-l rețină cât mai mult.

- Cine ești?

- Scuzele mele, n-am fost prezentați așa cum ar fi trebuit, nu? Renwick a murit până să apuci să te întâlnești și cu restul familiei. Nu suntem un clan prea strâns unit, înțelegeți? Iar numele nostru nu este Deveridge, cum te-a lăsat Renwick să crezi. Numele este Keston. Graydon Keston.

- Madeline? Bernice se întoarse ca să se uite la ea. S-a întâmplat ceva? Privirea ei trecu de Madeline, oprindu-se la bărbatul care stătea în spatele ei. Dumnezeuule!

- Dă-i cheia nepoatei dumitale, doamnă.

Bernice înțepeni și își strânse săculețul cu ambele mâini.

- Fă-o, Bernice, murmură Madeline. Îl are pe Short John.

- Și am și un cuțit, zise Keston, prelungind vocalele. În aglomerația asta, dacă îl înfig între coastele doamnei Deveridge, pot dispărea înainte ca cineva să sesizeze că s-a prăbușit la podea.

Bernice întoarse o privire înspăimântată spre Madeline. Toată veselia care o animase cu o clipă mai devreme dispăruse fără urmă.

- Madeline, șopti ea cu o voce care tremura de frică. Nu.

- N-am să pătesc nimic. Întinzând mâna, luă săculețul de la Bernice.

- Foarte bine. Keston folosi cuțitul ca s-o împingă spre ușă. Acum hai să plecăm. Mi-ai dat destulă bătaie de cap, doamnă Deveridge.

Madeline înaintă, apoi, văzându-l pe Zachary în fața ei, se opri brusc. Privirea lui cruntă era ațintită asupra lui Keston.

- Tu trebuie să fii garda de corp, zise Keston, calm. M-am așteptat la așa ceva. Dă-te la o parte, de nu, o omor sub ochii tăi.

- Te rog, Zachary, trebuie să faci ce-ți spune, murmur Madeline ferm. Îl are pe Short John.

Zachary ezită. Pe chipul lui apăru o expresie de disperare.

- Vorbește-i și despre cuțitul pe care îl țin între coastele tale, draga mea cumnată.

Auzindu-l, Zachary încleștă dinții. Făcu un pas înapoi și dispăru aproape imediat în mulțime.

- S-a dus să-și anunțe șeful că planurile pentru seara asta au fost stricate, presupun. Keston o grăbi pe Madeline să iasă în ceața nopții. Hunt chiar crede că pot fi manipulate atât de ușor? Nu este singurul care a studiat vechile arte ale strategiei.

O împinse repede spre marginea zgomotoasei mase de oameni care se formase în preajma trăsurilor. Madeline îi simți mâna pe umăr. Keston îi făcu vânt printre câteva vehicule de închiriat care erau parcate una lângă alta. Vizitii țipau. Caii ciuleau urechile.

Madeline ezită, dar simți imediat vârful cuțitului lui Keston în spate. Speriată, își ținu respirația, se poticni și se frecă din greșeală de piciorul unui cal masiv. Deja nervoasă din cauza îmbulzelii și a vocilor ridicate, imensa creatură lua gestul în nume de rău. Urechile se lăsară pe spate, apoi animalul se cabră. Copitele uriașe ajunseră la câțiva centimetri de coapsa lui Keston. Un bici pocni puternic în întuneric.

- Ai grijă, prostănacule, mârâi Keston.

Smucind-o pe Madeline, el o forță să treacă repede de calul năvălaș, apoi o conduse prin înghesuitul, haoticul labirint format din trăsuri, echipaje, valeți și cete de puști care încercau să câștige câte o monedă făcându-le rost de mijloace de transport celor care nu veniseră cu vehicule particulare.

Pe la jumătatea străzii, Keston o opri din drum. Portiera unei trăsuri fu împinsă brusc și se deschise.

- O ai, văd. O mână ieși din trăsură ca s-o tragă în interiorul vehiculului. Amanta lui Hunt, zici. Ei, dar chestia asta ne oferă niște posibilități interesante.

Madeline simți aburi de brandy în respirația bărbatului. Degetele lui părură foarte aspre pe brațul ei în momentul în care o trase să se așeze pe locul de lângă el. Piciorul ei atinse o boccea dură de pe podea. Se uită într-acolo. Lumina venită din afara trăsorii era suficient de puternică pentru a distinge o față familiară.

- Short John. Ești întreg?

Băiatul ridică privirea spre ochii ei măriți de spaimă și încuviință dând din cap cu mult curaj. Madeline observă că era legat și că i se pusese căluș în gură.

Intrat doar pe jumătate în trăsură, Keston se opri să-i dea un ordin vizitiului.

- La drum, omule. Iei și bacșiș dacă ne duci repede la destinație.

Biciul scoase o șuierătură rău prevestitoare în noapte și caii se avântară înainte.

- Cred că avem pe capră un tip foarte entuziast, observă Keston cu satisfacție, prăbușindu-se pe locul din fața lui Madeline. Ridicându-și marginea mantalei, el băgă cuțitul în tocul prins de picior cu o dexteritate de expert. Apoi își îndreptă spatele și scoase un pistol din buzunarul hainei. Îndreptă țeava armei spre Madeline.

- Ar trebui să ajungem la destinație în foarte scurt timp.

- Dacă ai avea vreun pic de minte, ne-ai elibera pe amândoi și ai încerca să fugi din țară înainte ca Hunt să-ți dea de urmă, îl avertiză Madeline cu înfocare. Dacă ne faci vreun rău vreunui dintre noi, el nu se va opri până când nu te va găsi.

Bărbatul de lângă ea se foi neliniștit.

- Are dreptate într-o privință. Afurisitul ăsta nu lasă nimic în plata Domnului. Cine ar fi crezut că după toți acești ani...

- Tacă-ți gura, Flood, spuse Keston.

Madeline se întoarse repede și se uită buimacă la bărbatul solid de lângă ea.

- Tu ești Flood?

- La dispoziția dumneavoastră. Zâmbetul scurt, brutal, schițat de Flood îi dezvălui dinții, lăsându-i să sclipească într-un firav fascicul de lumină. Dar, dacă mă gândesc mai bine, *tu* ești cea care te vei afla în curând la dispoziția mea.

Ea se întoarse din nou spre Keston.

- Flood este sursa ta de informații?

Keston ridică din umeri.

- Una dintre ele. Și numai de la o vreme. Majoritatea informațiilor mele provin din taverne și din niște vechi bucățele de hârtie din caietele de notițe ale fratelui meu vitreg, pe care am reușit cu greu să pun mâna.

Madeline îi aruncă lui Flood o privire scârbită.

- Așadar, i-ai permis să se folosească de tine. Nu crezi că ai făcut o mișcare cam riscantă în ceea ce te privește?

- Nu s-a folosit de mine, replică Flood cu glas ridicat. Sunt partenerul lui în această afacere.

Keston zâmbi.

- Flood a fost extrem de util. I-am promis că-l voi răsplăti bine, mai ales că, din întâmplare, mulțumită lui Hunt are o nevoie disperată de bani.

- Nu-i vorba doar de banii pe care îi voi obține la sfârșitul acestei nopți. Flood o privi pofcios pe Madeline. Tu faci parte din răsplata mea.

- Ce tot vorbești, prostule? Întrebă Madeline.

- Keston, aici prezent, a fost de acord să mi te dea când termină cu mașinațiunea din noaptea asta, spuse Flood. Am să mă aleg și eu cu ceva din ceea ce mi se cuvine pentru ce-am pățit din pricina lui Hunt. Am să mă folosesc bine de tine, dulceața mea. La fel cum m-am folosit de micuța lui acriță.

- Al naibii de ciudat, zise Madeline. Și când te gândești că Hunt te-a considerat întotdeauna cel mai inteligent dintre cei trei dușmani ai săi. Evident, s-a înșelat.

O clipă, ea presupuse că Flood nu înregistrase insulta. Dar în clipa următoare fata lui se schimonosi, exprimând o furie nestăpânită. Intinse brațul și o plesni cu putere.

Madeline inspiră adânc.

- Vom vedea cât de bună de gură vei mai fi după ce voi termina cu tine. Poate că vei sări de pe o stâncă, așa cum a făcut și cealaltă stricată, ai? Ar trebui să fie amuzant.

- Destul, spuse Keston. Nu avem timp pentru jocurile astea. Deschide-i săculețul de mână. Ar trebui să fie acolo o carte. Un volum mic, subțire, legat în piele roșie.

Flood smulse săculețul încăpător al lui Bernice dintre degetele crispate ale lui Madeline și îl deschise brusc. Apoi băgă mâna înăuntru și scotoci până când reuși să scoată la iveală un pachet înfășurat în pânză.

- Tot nu înțeleg de ce ne-am chinuit atâta pentru cărțulia asta afurisită, bombăni el.

- Nu-i treaba ta ce urmăresc eu, spuse Keston concis. Dezvelește volumul și dă-mi-l. Vreau să mă asigur că n-am fost tras pe sfoară.

Madeline auzi prin întuneric pârlitura pânzei sfâșiate.

- Uite-ți afurisita de carte. Flood îi dădu volumul lui Keston. Apoi mai băgă o dată mâna în săculeț și scoase un alt obiect. Ha, dar ce avem aici?

Madeline se uită la sticluța din mâna lui.

- Este a mătușii mele. Își ia întotdeauna puțin brandy la ea. Îl folosește ca tonic în cazuri de urgență. Suferă de nervi.

- Brandy, ai? Flood destupă sticluța și miroși conținutul cu mare interes. Una dintre cele mai bune licori ale lui Hunt, pun pariu.

Înghiți băutura dintr-o singură sorbitură.

Keston păru dezgustat.

- Nu-i de mirare că planul pus la cale de Hunt pentru a te ruina financiar a dat rezultate bune, Flood. Nu-ți poți controla pornirile, nu-i așa?

Flood îl privi furios când se folosi de mânecă pentru a-și șterge gura.

- Te crezi al dracului de deștept, dar ce s-ar fi ales din planurile tale dacă n-aș fi fost eu, ai? El azvârli sticluța pe geam. Fără mine n-ai fi ajuns nicăieri. Nu uita chestia asta, domnule.

Madeline îl ignoră pe Flood. Trăsura își continuă drumul în plină viteză sporind astfel inconfortul din interiorul vehiculului. După un balans mai puternic, îl simți pe Short John căzând pe o parte, cu fata spre piciorul ei. Împingându-l cu vârful piciorului, îi dădu de înțeles că trebuia să caute cuțitașul pe care îl avea în tocul de sub tivul rochiei.

- Așadar, pentru chestia asta s-a făcut atâta târăboi, ai? Întrebarea fusese retorică. Punând-o, Keston flutură cartea prin aer.

Madeline simți cât era de entuziasmat.

- Este exact cheia pe care o cauți. Ea își împinse glezna spre degetele lui Short John. Dar fără *Cartea Secretelor*, nu mi-o pot imagina că ți-ar aduce vreun beneficiu. Mai mult ca sigur, niciuna nu este utilă fără cealaltă.

- Prin urmare, ai aflat de zvonurile cu privire la vechiul volum, nu? Întrebă Keston. Nimic surprinzător, presupun. Cerculă încă dinaintea morții lui Loring.

- Numai cei mai excentrici membri ai Societății Vanzagariene sunt în stare să creadă cu adevărat în existența *Cărții Secretelor*, spuse ea.

- Excentrici sau nu, zise Keston degajat, societatea asta are niște membri extrem de bogați, care ar da o avere pentru acest mic volum. Mulți sunt convinși că incendiul din Italia nu a distrus *Cartea Secretelor*. Proștii ar fi capabili să-și dea și viața căutând-o. Dar până una, alta, vor da sume exorbitante pentru cheia asta, deoarece vor crede că ea îi va aduce cu un pas mai aproape de secretele supreme ale Vanzei.

Ea îi scrută fața prin întuneric.

- Tu nu cauți acele secrete?

Keston scoase un hohot sec de râs.

- Eu nu sunt nebun ca fratele meu vitreg, doamnă Deveridge. Și nici nu umblu cu capul în nori ca atâția bezmetici senili din Societatea Vanzagariană.

- Ca atare, pentru tine, toată afacerea asta a avut drept scop, de la bun început, doar profitul, nu? N-ai venit la Londra ca să-l răzbuni pe Renwick.

Chicotul lui Keston păru ecoul râsului unui demon.

- Draga mea doamnă Deveridge. Nu știi că învățătura Vanza spune că toate emoțiile puternice sunt periculoase? Răzbunarea cere un grad de implicare emoțională care îți poate încețoșa mintea, determinându-te să faci gesture iraționale. Spre deosebire de Renwick, eu nu-mi permit să mă las călăuzit de emoții. Și să fii sigură că n-am să renunț la obiceiurile mele doar pentru a-l răzbuna pe nătarăul ăla.

- Dar a fost fratele tău.

- Fratele meu vitreg. Am avut același tată, dar nu și aceeași mamă. Keston încetă brusc să râdă. Ochii lui sclipiră în întuneric. Ultima dată când l-am văzut pe Renwick devenise evident că se molipsise de boala de care a suferit tata.

- Dar amândoi ați studiat cultura Vanza.

- Numai pentru că tata era fascinat de filozofia asta. Keston cercetă mânerul de aur al bastonului său. Privind retrospectiv, acum realizez că dragul nostru părinte înebunise de mai multă vreme. Era convins că marile secrete ale lumii se vor găsi în concepțiile alchimice aflate în inima laturii obscure a artei Vanza. Când am crescut, Renwick a început să fie obsedat de aceleași convingeri. Până la urmă, fascinația sa pentru ocultism l-a distrus.

Trăsura săltă și se clătină. Madeline simți, în sfârșit, că degetele lui Short John se strâng în jurul gleznei sale. Băiatul descoperise tocul cuțitului. Niciunul dintre bărbați nu dădea atenție victimei lor mai tinere, dar, pentru a-și lua toate măsurile de siguranță, Madeline scutură degajată faldurile pelerinei, așa încât să mascheze mișcările lui Short John.

Apoi, brusc, îi veni o idee.

- Servitoarea mea a fost răpită de voi în seara aceea, nu-i așa?

Keston schiță un zâmbet aprobator.

- Foarte bine, draga mea. Logica ta este realmente uimitoare pentru o femeie. Da, m-am gândit s-o supun pe față unui interogatoriu, ca să aflu dacă în biblioteca tatălui tău n-a apărut recent vreo carte nouă. Dar când am constatat că eforturile mele au fost zadarnice, m-am hotărât să mi le concentrez pentru o vreme în altă direcție. Mi-a trebuit ceva timp pentru a ajunge la concluzia că cheia se afla, totuși, în posesia ta.

Flood râgâi și întinse brațul de parcă ar fi vrut să-și recapete echilibrul. Apoi dădu din cap ca și cum ar fi dorit să-și limpezească mintea.

Madeline se strădui să continue conversația. Trebuia să-i distragă atenția lui Keston cu orice preț.

- Mi-e imposibil să nu observ că ai un baston identic cu al lui Renwick.

- Ah, da. Zâmbind, Keston strânse și mai tare mâna în jurul mânerului de aur al bastonului. E un dar de la dementul nostru părinte. Spune-mi, doamnă Deveridge, ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Renwick? Îți mărturisesc că sunt destul de curios. Mi-e greu să cred că a reușit să-i vină de hac un simplu spărgător de case.

- Lui Renwick i-a venit de hac propria lui nebunie, spuse ea foarte calmă .

- La naiba! Vocea lui Keston trăda o oarecare surprindere. Zvonurile sunt adevărate. *Tu l-ai omorât, nu-l așa?*

Trăsura se înclină și se zgudui periculos când caii ocoliră în plină viteză un colț de stradă. Madeline îl simți pe Short John scoțând cuțitul din tocul de la gleznă. *Isteț puști.*

- Vizitiu afurisit! bombăni Flood, agățându-se de o curea de susținere ca să nu se dezechilibreze. O să mă răstoarne dacă nu este atent.

- Omul este hotărât să demonstreze că-și merită banii. Keston se propti de marginea portierei. Dar pistolul dintre degetele lui rămase așintit în aceeași direcție.

Scăpând din mână cureaua, Flood se prăbuși peste bancheta din față.

- Prostul ăla nenorocit de pe capră... mormăi el făcându-și un vânt ca să revină în colțul său. Vorbea nedeslușit. Mână caii prea repede. Ce l-o fi apucat pe ticălos? Spune-i s-o ia mai încet, Keston.

Keston îi aruncă o privire, îngândurat.

- Cât vin ai băut în seara asta?

- Doar două pahare, ca să mă calmez.

- N-am nevoie de un ajutor beat.

Flood își frecă fruntea.

- Nu-ți face griji. Îmi termin treaba. N-am nicio dorință mai arzătoare decât cea de a recupera ceea ce-i al meu. Hunt va plăti. Pe toți dracii, va plăti!

- Presupunând că vei face ce ți se spune, vei avea în curând șansa de a te răzbuna. Mijind ochii ca să vadă mai bine, Keston se uită pe geam. Suntem foarte aproape de destinație.

- Ce ai de gând să faci? Madeline nu mai simțea mâinile lui Short John. Spera că acum băiatul se ocupa de frânghia care îi imobiliza picioarele.

Keston zâmbi fioros.

- Ne vom opri întâi lângă poarta sudică a Pavilioanelor Visurilor. Vreau să las în parc un ultim mesaj pentru Hunt.

- Înțeleg, spuse Madeline cu glas de gheață. Ai de gând să-l ucizi pe domnul Flood și să-i lași cadavrul într-un loc în care poate fi descoperit de Hunt, așa cum ai procedat cu Oswynn.

Flood se întoarse brusc spre ea, privind-o cu gura căscată.

- Ce-i povestea asta despre uciderea mea?

- Calmează-te, Flood. După voce, Keston părea amuzat. Nu cadavrul tău intenționez să-l las în Pavilioanele Visurilor. Cadavrul băiatului va fi găsit de Hunt în parc.

Madeline simți picături reci de sudoare prelingându-i-se pe spate.

- Nu poți să-l omori pe băiat. Te rog, n-are niciun sens să-i faci vreun rău, și tu știi asta. El nu reprezintă un pericol pentru tine.

- Dar asta va fi o lecție pentru Hunt.

Madeline se uită neliniștită la Flood, care se balansa în colțul său de banchetă. Trebuia să creeze o diversiune. Și singura metodă la care se putea gândi era să încerce să-l ațâțe pe Flood împotriva lui Keston.

- De ce nu ești sincer cu domnul Flood? El este cel pe care ai de gând să-l ucizi.

- Ha? Flood clipi repede, de parcă nu vedea bine. De ce tot aduci vorba despre crimă, proasto? Eu sunt partener în afacerea asta. Am făcut un pact.

Madeline simți că trăsură încetinește.

- Chiar nu înțelegi, domnule? Omul ăsta nu mai are nevoie de tine.

- Nu mă poate ucide. Flood încercă să-și păstreze echilibrul atunci când, cutremurându-se toată, trăsură se opri brusc. Dar, nereușind, căzu iarăși peste bancheta cealaltă. De data asta ateriză cu fața pe locul opus, acoperind parțial picioarele lui Short John. Suntem parteneri, mormăi cu gura cufundată în pernă.

Nefăcând nicio mișcare ca să se îndrepte, Flood zăcea prăbușit în mijlocul trăsurii. Iar când râgâi, trupul lui masiv se rostogoli și mai mult peste cel al lui Short John, mult mai firav. Madeline se rugă ca băiatul să mai poată respira. Dar două smucituri ale brațului lui o liniștiră.

- Felicitările mele, doamnă Deveridge. Keston îl studie pe Flood cu sprâncenele ridicate. Ce o fi fost, de fapt, în sticluta pe care a scos-o din săculețul mătușii tale?

- Mătușă mea se pricepe foarte bine la tonice făcute din ierburi. Îl privi direct în ochi, încercând să-i rețină atenția, să-l determine să nu se uite în jos, la Short John. Și i-a venit ideea că persoana care îi va fura săculețul în seara asta, oricare o fi ea, ar putea fi tentată să se servească cu niște brandy.

- Așa că l-a otrăvit. Ei poftim! Talentul în materie de viclesuguri trebuie că îl are toată familia ta, draga mea. Întâi ai reușit să-l ucizi pe Renwick, și nu cu o dibăcie mediocră, iar acum mătușă ta i-a făcut de petrecanie așa-numitul meu partener. Alcătuiți o pereche surprinzător de eficientă.

- Flood este numai adormit, nu mort.

- Păcat. M-am gândit că, poate, am fost scutit de osteneala să-l lichidez. Acum va trebui să mă ocup singur de treaba asta. Keston făcu un semn cu țeava pistolului. Deschide portiera, draga mea. Hai, repede, nu vreau să pierd vremea. Hunt își va da seama destul de repede că am de gând să-i mai las un mesaj în mult îndrăgitul lui Parc.

Ea ezită, apoi, încet, deschise portiera trăsurii.

- Eu ies primul, spuse Keston. Tu mă urmezi, trăgându-l afară pe băiat. Nu trebuie să-ți bați capul țipând la vizitiu. Știe prea bine că de la mine își primește banii în seara asta. Nu va dori să fie implicat în afacerea asta.

Keston ținu pistolul îndreptat spre Madeline când se mișcă spre portiera deschisă. Sări ușor pe pavaj, apoi se întoarse cu fața spre ea și își vârî mâna în trăsura ca să ia o lanternă.

- Acum coboară încet, doamnă Deveridge. Vorbind, Keston aprinse lanterna.

Madeline se aplecă să-l atingă pe Short John. Băiatul dădu din cap o singură dată. Ea zări gleznele eliberate ale băiatului, însă trupul lui era prins sub cel al lui Flood. Oricum, Short John putea fugi dacă Madeline găsea o cale de a-i da ocazia să scape.

- Spune-mi, domnule Keston, zise ea, pregătindu-se să coboare. Cât de mult timp crezi că vei fi capabil să te ferești de Hunt? O zi, poate chiar două?

- Îi voi permite ticălosului ăluia să mă găsească numai în momentul și în locul pe care le voi alege eu. Și când ne vom reîntâlni, îl voi ucide. Dar înainte de toate vreau să fie perfect conștient că l-am învins. O fi Maestru Vanza, însă nu se compară cu...

Norul negru coborî rotindu-se dinspre cerul întunecat al nopții, fără niciun avertisment. Pelerina groasă căzu exact peste Keston, învăluindu-l în faldurile stofei grele de lână.

- Ce...? Strigătul surprins și furios al lui Keston fu înăbușit de veșmântul care îi acoperea capul și umerii. Înnebunit, se zbatu să scape.

- Coboară, Madeline! țipă Artemis, aterizând o dată cu pelerina în cărca lui Keston.

Cei doi bărbați se prăbușiră pe pavaj cu o bufnitură cumplită. Pistolul bubui în momentul în care Keston apăsă orbește pe trăgaci. Plumbul zbură aiurea, dar caii se cabrară și dădura din picioare speriați.

- Short John! Madeline se întoarse repede ca să-l înhațe pe băiat.

Presimțind, se pare, ce se va întâmpla, el se străduia disperat să scape din trăsură. Însă mișcărilor lui erau zadărnice de legătura de la mâini și de greutatea inertă a masivului Flood.

Madeline simți trăsura clătinându-se când caii speriați întinseră hamurile. În câteva secunde, ei aveau să se năpustească înainte.

Reușind să-l prindă pe Short John de un umăr, încercă să-l tragă spre portieră, însă nu îl putea scoate de sub Flood.

Short John o privi neputincios, cu ochii măriți de groază. Știa la fel de bine ca ea ce puteau păți pasagerii rămași prizonieri într-o trăsură scăpată de sub control. Gâturile rupte erau la ordinea zilei.

Înebunită acum, Madeline îi ignoră pe bărbații care se zvâcoleau pe jos și se urcă din nou în vehicul. Trăsura se zgâlțâi puternic în momentul în care caii smuciră hamurile. Madeline știa că animalele erau pe cale să o ia la fugă.

Rezemându-se de banchetă pentru a-și spori forța, înfipse talpa cizmei în coastele lui Flood și împinse cât putu de tare.

Trăsura se puse în mișcare.

Madeline împinse și mai tare. În cele din urmă trupul greoi al lui Flood se urni din loc. Short John reuși să iasă de sub el. Madeline îl apucă bine și, împreună, săriră din trăsură, căzând de-a rostogolul pe pavajul dur.

Cu un zgomot asurzitor, trăsura se îndreptă spre capătul străzii înguste. La colț, caii se năpustiră spre stânga. Greoaia trăsură se înclină și se răsturnă, izbindu-se cu toată forța de caldarâm. Caii, eliberați acum dispărură în întuneric, lăsând trăsura într-o rână, cu roțile învărtindu-se în gol.

Ținându-l pe Short John de braț, Madeline se ridică. Se întoarse tocmai la timp ca să-l vadă pe Keston scăpând de Artemis și se aștepta că el să încerce să se facă nevăzut în beznă. Keston, cu un urlet de furie, se repezi după bastonul căzut în rigolă.

Madeline gândi că se va folosi de baston pentru a încerca să-l lovească pe Artemis. Dar se înșelă și de data asta. În loc să lovească, Keston roti mânerul, cu o mișcare sălbatică a mâinii. În lumina lanternei, Madeline văzu ieșind la iveală un cuțit înfricoșător de lung.

- Artemis!

Dar Artemis era deja în mișcare. Întins doar pe jumătate pe pavaj, roti piciorul prin aer, descriind un arc de cerc scurt, și izbi cu cizma în coapsa lui Keston. Cu un țipăt de durere, Keston căzu pe spate pe pietrele dure.

Artemis fu deasupra lui înainte ca Madeline să poată clipi.

- Of, Dumnezeule, cuțitul, murmură ea.

Short John își încolăcise brațele în jurul taliei ei, ascunzându-și fața în faldurile pelerinei.

Lupta corp la corp se sfârși înspăimântător de brusc. Ambii bărbați zăceau nemișcați. Artemis se afla acum sub Keston.

- Artemis! strigă Madeline. *Artemis!*

- F'ir-ar să fie! Short John scoase capul dintre falduri și se uită uluit la cei doi bărbați. Fir-ar să fie!

Trecu în aparență o eternitate până când Artemis își sălță spatele de pe pavaj și ieși rostogolindu-se de sub inertul Keston. Picături de sânge sclipiră în lumina lanternei.

Madeline aruncă marginea pelerinei peste Short John, încercând instinctiv să-l scutească de o asemenea imagine.

Artemis se ridică și o privi. Părea să nu fie conștient de sângele care se scurgea de pe cuțitul din mâna lui.

- Sunteți întregi și nevătămați? întrebă el cu glas aspru.

- Da. Madeline se uita lung la cuțit. Artemis, dar tu ... ?

El coborî privirea spre cuțit. Apoi se uită la Keston.

- N-am pățit nimic, spuse calm.

Dând la o parte faldurile pelerinei lui Madeline, Short John se interesă:

- El e mort?
- Da. Artemis aruncă cuțitul din mână, iar acesta se izbi de pavaj cu un zăngănit asurzitor. Madeline se repezi în brațele lui.

CAPITOLUL 22

- **CINE S-AR** fi gândit că Flood era implicat? Bernice se înfioră. Și m-am considerat tare inteligentă punând poziția aceea soporifică în săculețul de mână... Voiam s-o bea Keston, nu Flood.

- Contează numai faptul că Flood a băut-o. Artemis studie paharul cu brandy pe care și-l umpluse. Eu, unul, voi privi această băutură cu alți ochi ca înainte. Trebuie să-ți mai mulțumesc o dată, doamnă. La fel cum îți mulțumesc și ție, Madeline, că l-ai salvat pe Short John din trăsura scăpată de sub control. Una peste alta, mi-au rămas foarte puține lucruri de făcut.

Madeline îl privi furioasă.

- Nu judeca lucrurile cu o asemenea ușurință, domnule. Puteai fi ucis.

- Apropo de asta, murmură Bernice, sper că nu ești prea afectat de moartea timpurie a lui Flood în accidentul de trăsură. Înțeleg că ai vrut să suferi din cauza deteriorării recente a situației lui financiare.

- Am terminat-o cu planurile complexe pentru răzbunări pe termen lung. Artemis aruncă o scurtă privire spre Henry. Am descoperit că ele tind să te conducă la mult prea multe complicații și consecințe neprevăzute.

- Înțeleaptă decizie, domnule, murmură Henry. Acum ai de făcut ceva mai bun.

- Da. Artemis se uită la Madeline, care ședea ghemuită pe sofa. Categorie.

Madeline ridică privirea din volumul pe care îl studia.

- Vorbește-mi de ierburile soporifice. Ai găsit ceva?

- Am descoperit doar niște resturi din cantitatea furată de Keston de la lordul Clay, când am cercetat în dimineața asta odăile lui, spuse Artemis. De asemenea, am găsit și alte genuri de ierburi, tot în cantități mici, pe care trebuie să le fi folosit ca să-și drogheze victimele.

- Ai dat și peste alte lucruri interesante? întrebă Madeline.

- Da. Peste jurnalul lui Keston. Pe scurt, din el am dedus că posesorul lui se afla pe urmele cheii încă de acum câteva luni, când a aflat de existența ei. I-a trebuit o vreme pentru a descoperi că este în Londra. După ce a sosit aici, și-a restrâns aria de cercetare la acei domni din Societate pe care i-a considerat cei mai capabili s-o traducă. Apoi a căutat sistematic prin bibliotecile lor.

- Trebuie să fi suferit un adevărat șoc în seara în care Linslade a dat peste el, spuse Madeline.

- Da. Dar atunci i-a venit și ideea de a pretinde că ar fi fratele său vitreg, întors din morți. S-a hotărât să se folosească de viclesugul ăsta pentru a te înspăimânta după ce și-a dat seama că s-ar putea că tu să fi intrat în posesia cheii.

Henry învârti băutura din pahar.

- Între timp, însă, Madeline se pusese deja la adăpost aici, în casa ta.

- Da. Așa că el a făcut prompt o încercare de a se descotorosi de mine.

Madeline se încruntă.

- În noaptea în care te-a atacat pe stradă.

Artemis luă o înghițitură de brandy și dădu din cap aprobator.

- Când a eșuat, și-a dat seama că voi deveni o mică problemă.

- Și asta, spuse Madeline mândră, a fost cea mai eronată subestimare a anului.

- Ca atare, s-a străduit să mă încurajeze să ies din joc, amestecându-se în planurile pe care mi le făcusem pentru Oswynn, Flood și Glenthorpe, amenințându-mă că le va lăsa cadavrele răspândite pe teritoriul Pavilioanelor Visurilor.

- Lucru care ar fi dus la descoperirea faptului că ești proprietarul parcului de distracții, observă Bernice.

Artemis zâmbi.

- A fost absolut sigur că aș fi în stare să fac orice pentru a tăinui legăturile pe care le am cu activitățile comerciale, înțelegeți? A presupus că pun mare preț pe poziția mea în înalta societate.

- Când, în realitate, ție nu-ți pasă decât de răzbunarea ta, concluzionă Madeline.

Artemis îi întâlnește privirea.

- N-avea cum să știe că îmi pierdusem repede interesul pentru asta.

Ea surâse.

- Ești un bărbat extraordinar, Artemis.

- Chiar dacă sunt un Vanza? Întrebă el politicos.

- Nu orice domn din Societatea Vanzagariană este lunatic, replică ea amabilă.

- Mulțumesc, draga mea. Mi se pare foarte liniștitor să știu că, după părerea ta, m-am ridicat, în sfârșit, peste nivelul unui lunatic.

Henry chicoti. Bernice părea amuzată.

Madeline roși. Flutură prin aer micuța carte pe care o ținea în mână.

- Despre cheie, domnule.

- Ce-i cu ea?

- Trebuie să ne hotărâm ce facem cu acest volum.

- Da. Răspunsul lui nu lăsa loc niciunei ambiguități. Fără *Cartea Secretelor* nu e de niciun folos, dar șansele să ne facă și mai multe probleme sunt foarte mari.

- De acord cu tine. Totuși, este o mărturie a cunoștințelor acumulate de omenire și distrugerea cu bună știință a unei asemenea mărturii contrazice toate învățămintele tatălui meu. Cine poate ști ce valoare va reprezenta pentru cei care vor veni după noi?

- Ce sugerezi să facem cu ea?

- *Cartea Secretelor*, dacă va fi găsită vreodată, aparține Templelor Grădinii de pe Vanzagara, spuse ea încet. Cred că cheia textului le aparține tot celor de acolo.

Artemis căzu pe gânduri.

- S-ar putea să ai dreptate, spuse după un timp.

- Propunerea este categoric logică, fu de acord Henry.

- Din punctul meu de vedere, cu cât e mai departe de Anglia, cu atât mai bine, interveni Bernice cu patos.

- Evident, întrebarea este cum poate fi transportată în siguranță înapoi pe Vanzagara? cugetă Madeline cu glas tare.

Artemis zâmbi.

- Nu ma pot gândi la o modalitate mai sigură decât expedierea ei prin intermediul unui cargou de-al lui Edison Stokes. Vasele lui pleacă regulat spre Vanzagara. Să-l lăsăm pe el să preia răspunderea pentru protecția ei pe drum. Orice s-ar întâmpla, noi vom scăpa de afurisita asta de carte.

CAPITOLUL 23

ARTEMIS își promisese că nu va amâna treaba asta pentru o altă zi. Trebuia să primească răspunsul cât mai repede, altfel chiar ajungea la fel de descreierat ca orice lunatic din Societatea Vanzagariană.

Dar nu putea pune o astfel de întrebare în casă. Probabil că firea lui de Maestru Vanza era de vină, dar tânjea după camuflajul oferit de întunericul nopții.

Madeline se încruntă când o rugă să-l însoțească la o plimbare prin grădină.

- Ești nebun? Întrebă ea. În seara asta e frig afară. Și ceața este deasă. Putem răci.

El strânse din dinți.

- Îți promit că nu întârziem mult.

Ea deschise gura. Artemis parcă îi și văzu buzele formulând următoarea obiecție. Ca atare, își adună tot curajul, pregătindu-se pentru următoarea rundă de replici. Dar Madeline îi aruncă o privire ciudată și, fără o vorbă, lăsă din mână cartea pe care o citise și se ridică.

- Lasă-mă ca să-mi iau pelerina, spuse, după care, trecând pe lângă el, ieși pe culoar.

Își luă și el mantaua în timp ce o aștepta. Când Madeline i se alătură, străbătură împreună culoarul care ducea spre fundul casei, deschiseră ușa și ieșiră în aerul nopții.

Grădina era cufundată în ceață, însă nu părea chiar atât de frig pe cât crezuse ea. Poate că era cu gândul la ceea ce urma.

- Sper că mătușa mea și domnul Leggett se simt bine la teatru în seara asta, spuse Madeline pe un ton degajat de conversație, totuși ciudat de încordat. Cei doi alcătuiesc un cuplu încântător, nu crezi? Cine și-ar fi putut închipui așa ceva?

- Hmm. Ultimul lucru despre care voia să discute Artemis era dezvoltarea rapidă a relației dintre Bernice și Henry. Doar avea și el o asemenea relație la care trebuia să se gândească înainte de orice altceva.

- Presupun că vrei să vorbești despre cum să te descotoresești de oaspeții casei tale, nu-i așa, domnule? Madeline își trase gluga pelerinei pe cap. Îmi dau seama că am deranjant. Te asigur că mâine dimineață mătușa Bernice și cu mine ne putem împacheta toate lucrurile.

- Nu-i nicio grabă. Se pare că slujitorii mei s-au obișnuit cu prezența voastră.

- Este în regulă, Artemis, te asigur. Pe la amiază am dispărut de aici.

- Nu te-am scos afară ca să discutăm despre plecarea voastră. Vreau să...

- Amândouă îți suntem extrem de recunoscătoare, domnule. Sincer, nu știu ce ne-am fi făcut fără ajutorul tău. Sper că ești mulțumit de plată.

- Da, jurnalul tatălui tău mă satisface, mulțumesc, mormăi el. N-am nevoie de afurisita ta de recunoștință.

Madeline își împreună mâinile la spate.

- Înainte de a pleca, doresc să-mi cer scuze pentru cele câteva ocazii în care este posibil să fi insinuat că ești cam excentric.

- Păi, *sunt* excentric. Probabil mult mai mult decât "cam".

- Dar fii sigur că nu te-am considerat niciodată chiar lunatic. În beznă, ochii ei erau foarte convingători. Vreau să limpezesc această chestiune. La drept vorbind, recent am fost atenționată brutal că excentricitatea se numără și printre caracteristicile familiei mele, caracteristici de la care nu fac excepție.

- Hmm. Ei bine, asta-i situația. Mulțumesc că mi-ai amintit.

- Nu trebuie să-mi dai dreptate atât de prompt, Artemis.

- Mai pe la începutul parteneriatului nostru, ai afirmat că te dai în vânt după vorbele înțelepte care spun că împotriva focului se luptă cu foc, că hoțul poate fi prins doar de alt hoț, etcetera, etcetera. Ce părere ai despre ideea ca excentricul să fie nevoit să aibă de-a face tot cu un excentric?

Madeline îi aruncă o privire evident neliniștită.

- Ce vrei să zici?

- Dacă urmezi firul logicii tale, există posibilitatea să ajungi la concluzia că mariajul dintre doi excentrici notabili se poate dovedi a fi foarte satisfăcător pentru ambele părți.

Ea își drese glasul.

- Mariajul?

- Presupunând, desigur, că diferitele excentricități ale persoanelor implicate sunt complementare și compatibile.

- Desigur, încuviință Madeline pe un ton șovăielnic.

- Eu sunt de părere că noi doi dăm dovadă de niște excentricități compatibile, forță nota Artemis. Și, din când în când, tu mi-ai dat motive să cred că ai putea fi de acord cu această părere.

Madeline îngheță în bezna adâncă de lângă zidul grădinii. Pe sub gluga pelerinei, ochii ei erau de nepătruns. Artemis observă că, în așteptarea unei reacții din partea ei, simțise nevoia să-și țină respirația.

- Dumnezeule, Artemis, mi-ai cerut cumva să mă mărit cu tine?

- După cum ai observat, ca soț, prezint unele dezavantaje. Sunt un Vanza, dau dovadă de excentricitate, sunt implicat în activități comerciale... .

- Da, da, știu toate astea. Își drese glasul. N-am considerat niciodată că activitățile comerciale reprezintă o barieră serioasă, domnule. Cât despre excentricități și legăturile tale cu artele Vanza... ei bine, și eu am așa ceva, nu? Nu mă prea pot plânge.

- Dar te-ai plâns.

- Sincer, Artemis, dacă ai de gând să mă iei la rost pentru fiecare remarcă făcută cândva...

- Oricum, lăsând la o parte sentimentele pe care le nutrești pentru tot ceea ce este în legătură cu Vanza, mai sunt și alte probleme. Am petrecut prea multă vreme trăind singur și gândindu-mă doar la răzbunare. A fost un capitol pe care ar fi trebuit să-l închei cu ani în urmă. Presupun că toată povestea m-a marcat cumva.

- Toți suntem marcați de trecutul nostru, Artemis.

- Nu mai sunt un tânăr înzestrat cu seninătatea tipică tinereții. Făcu o pauză. De fapt, nu cred că am știut vreodată ce înțeleg alții prin seninătate.

- Este greu de spus că ești un bărbat vârstnic, domnule.

Madeline tuși încet. Consider că ești o excelentă combinație de maturitate și agilitate, te asigur.

- Maturitate și agilitate?

- Da. Și, din întâmplare, nici eu nu par să fiu înzestrată cu acea calitate care s-ar numi seninătatea unei tinere femei. Deci, după cum vezi, ne potrivim perfect din punctul acesta de vedere.

- Vrei să te măriți cu mine, Madeline?

Ea nu spuse nimic.

Pe Artemis îl cuprinse disperarea.

- Madeline?

Ea nu răspunse.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Madeline, vrei să te măriți cu mine?

Ea gemu.

- Înainte de toate, ar fi de așteptat să-mi spui că mă iubești.

- Ar fi de așteptat...? El o prinse de umeri și zise: S-o ia naiba de treabă, femeie, de asta ai ezitat, gata să-mi zdrobești inima? Pentru că am uitat să-ți spun că te iubesc?

- Asta nu este o omisiune ne semnificativă, Artemis.

El o privi lung.

- Cum de nu ți-ai dat seama că te iubesc cum n-am iubit nicio altă femeie?

Ea zâmbi.

- Probabil din cauză că ai uitat să o spui.

- Păi o spun acum, și încă al naibii de clar. Artemis o trase brusc spre el și o sărută zgomotos.

Când Madeline rămase fără suflu în brațele lui el înălță capul.

- Te măriți cu mine?

- Firește că mă mărit. Încolăcindu-și brațele în jurul gâtului lui, zâmbi radioasă. Domnii maturi, dar încă agili nu-și prea dau seama că o femeie în situația mea nu își poate permite să facă mofturi.

El se uită în ochii ei iubitori și se simți cuprins de fericire.

- Ce noroc pe mine!

Ea îi luă fața între palme, apoi îl sărută într-un fel care îi făcu inima să cânte și sângele să se încingă.

- Te iubesc, Artemis.

El o strânse mai tare în brațe, savurând excitația ametoare și bucuria care îl cuprinseseră.

- Mai trebuie să lămurim un singur lucru, adăugă ea fermă.

- Orice vrei tu, draga mea.

- Duelurile sunt interzise. S-a înțeles?

- Ți-am mai spus, este foarte puțin probabil ca vreunul să-și riște...

Ea dădu energic din cap.

- Nu, trebuie să-mi promiți, Artemis. Absolut niciun duel.

Ei bine, în cazul în care ar fi apărut astfel de probleme, existau și alte modalități de a le clarifica, își spuse Artemis. El putea fi și subtil când era necesar.

- Foarte bine, fără dueluri.

Madeline râse. Minunatul tril se ridică deasupra zidurilor care înconjurau grădina, la fel de ușor ca fericirea și ca dragostea adevărată.

SFÂRȘIT